

GAZİ HALKTIR
GAZİ DEVRİMDİR

Muharrem Karademir
Günay Özarslan

GAZİ HALKTIR
GAZİ DEVRİMDİR

Derleyen:
Muharrem Karademir
Günay Özarslan

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş

Şubat 2016 Özel Sayısı

Haftalık Süreli Yerel Yayın
Siyasi Dergi

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Mustafa DOĞRU

Adres: Katip Mustafa Çelebi Mah. Billurcu Sok. No: 20 / 2
Beyoğlu/İSTANBUL

Tel: (0-212) 251 94 35

GAZİ HALKTIR
GAZİ DEVRİMDİR
GAZİ 40 YILDIR CEPHE'DİR

GİRİŞ

20 yıl geçti, zalimlerin karanlıkların içinden çıkarak en sevdiklerimizi, canlarımızı alıp, kanlarımızı dökmelerinin üzerinden.

Onlar hep karanlıkların en koyusunda yaşarlar. Alaca karanlığın içinden ölüm kusmak ve zulüm yaymak için gelirler.

Elleri hep kanlı, yüzleri hep kirlidir.

Ozanımızın dediği gibi; ***"yedikleri insan eti / içtikleri kandır"*** onların.

20 yıl önce bir gece çıkıp geldiler, bin bir emekle, imeceyle, dostlukla, dayanışmayla kurduğumuz mahallemize. Ellerinde Maraş'tan, Çorum'dan, Malatya'dan, Sivas'tan beri taşıdıkları; Muaviye'den, Yavuz Selim'den fermanlı ölüm emirleri ve ölüm kusan silahlarıyla geldiler.

Zulmün sahiplerinin, sömürüye dayalı iktidarlarını sürdürebilmek için cinayet-katliam düzenlemekte kullandığı bu besleme katilleri; bastılar tetiğe, saldılar kurşunları canlarımızın üzerine. Ciğerlerimizi deldi geçti, zulmün yağlı kurşunları.

Geldikleri gibi çıkıp gittiler yine karanlıkların içine, her daim yaşadıkları o kara bataklıklara, lağımlara doğru.

Kurşunlar, emeğimize sıkılmıştı. Kurşunlar; birliğimize, dostluğumuza, dayanışmamıza sıkılmıştı.

Kurşunlar; inançlarımıza, değerlerimize, gelecek günlere dair özlemlerimize, ideallerimize, umudumuza sıkılmıştı.

Katiller çok uzağımızda değillerdi.

Onlar; birileri onları her gördüğünde nefretle yüzümüze bakan, halktan duyduğu korkudan dolayı işkence, zulüm, baskı ve tehditlerle bu korkusunu bastırmaya çalışan resmi-sivil işkencecilerdi.

Onlar; "Bu memleket için kurşun atan da kurşun yiyen de şereflidir" diyen, haysiyetlerini, ruhlarını emperyalistlere üç-otuz paraya satanlardı.

Onlar; yaşadıkları gökdelenlerin tepelerinden aşağılara, bizlere bakarak, isyan etmemizi engelleyecek şekilde yönetilmemiz ve sömürülmemiz için gerekenlerin yapılmasının emirlerini verip, yaşananları büyük bir kayıtsızlıkla izleyen, sarkık gerdanları, şişkin göbekleriyle gerinen, varlıkları her daim yoksullaştırılmamıza ve sindirilerek yaşatılmamıza bağlı olanlardı.

Onlar; halk düşmanları, sınıf düşmanlarımızdı.

Onlar; emperyalizmin işbirlikçileri, soygun-sömürü düzeninin sahipleri, açlığımızın, yoksulluğumuzun, tedavisizliğimizin, eğitimsizliğimizin, evsizliğimizin, geleceksizliğimizin sorumlularıydı.

Onlar; işkenceciydi, katildi, sömürücüydü, zalimdiler.

Onlar; MİT, CIA, kontr-gerillaydılar.

Onlar; Muaviye, Yezit, Mervan, Çelebi Mehmet, "bilmem kaçıncı tuğuna tükürdüğümüz" Kara Beyazıt Paşa, Tağmaç Paşa, Evren Paşa idiler. Susurluk idiler, Ergenekon idiler. Kısacası devlet idiler.

Onlar; o gün, o an hepsi orada, mahallenin girişini tutmuş olan, mahallemize tüm kötülükleri saçan o şer yuvasında, daha bir kaç gün önce simitçi Bayram'ın işkence ile katledilmesi sonrası ölüsünün elimize bırakıldığı o işkencehanede, o zalim yuvası karakoldaydılar.

Bizler ise; her daim oradan oraya sürgün edilen hayatta dikili bir ağacı, başının üzerinde bir çatısı, mendil kadar toprağı olsun istemeyen; tarlada maraba, fabrikada işçi, malsız-mülksüz, çoğu zaman işsiz, itilip-kakılan, hep hor görülen, kırbaçla, zindanla, kurşunla, darağacıyla korkutularak o 'yola getirilmeye' çalışan, nesiller boyunca 'hak ettiği şekilde' yönetilen; tebaaydık, reayaydık, baldırı çıplaklardık... Sözün kısası; HALKTIK.

Bizler; emeğinden başka satabilecek hiçbir şeyi olmayanlar, emeklerimizin istedikleri kadarını, istedikleri paraya satın alanlar tarafından kısım kısım, bölük bölük bölündük.

Bizler; Türk, Kürt, Arap, Çerkes, Gürcü, Boşnak, Azeri idik, Alevi,

Sünni idik.

Bizler; Doğulu, Batılı, Kuzeyli, Güneyli, oralı, buralı idik.

Bizler; yoksul, ezilen, sömürülen ve tarih boyunca baskı ve zulümle yerinden-yurdundan edilenler olarak, bu son gurbetimizde kendimize elbirliği ile, kardeşçe, imeceyle bir yurt edindik. Zaten üzerinde doğmuş olmaktan dolayı esasen sahibi olduğumuzu bildiğimiz ve özgürce yaşayabilmek için toprağına kanımızı-canımızı harç edip kardığımız dört bir yanı cennet ettiğimiz vatanımızda, bir daha asla sürgün edilmeyeceğimiz bir mahalle, bir yaşam kuran, birlikte yaşayan, birlikte sevinen, birlikte üzülen, birlikte kızan, düğünde coşan oynayan, cenazede kederlenen, birbirine yaslanarak ayakta dimdik duran, haksızlığa asla boyun eğmeyen, öleceğini bilse zulme biat etmeyen, her koşulda sahibi olduğu hakların kavgasını veren GAZİ HALKIYIZ...

Bu birlikteliğimiz, bu yan yana, kardeşçe sürüp giden yaşamımız çok göründü gözlerine.

Halk olduğumuzu bilmemiz, safımızı seçmemiz, düşüncelerimizin, ideallerimizin belirlediği gelecek güzel günlerin kavgasını veriyor olmamız, çok zoruna gitti onların.

Tüm dünya şahittir ki, hiç bir baskı, zülüm ve tehditlerine kulak asmadık ve asla teslim olmadık. Her daim iyi, doğru ve güzel olan her şey için, insanın insanca yaşayabileceği bir dünya, bir toplum yaratmanın kavgasını verdik, veriyoruz.

İşte bunun için saldırdılar bize ve mahallemize...

Bunun için sıktılar kurşunlarını...

Bunun için döktüler kanımızı. Her gün adımladığımız yollar, kaldırımlar boyunca...

Birliğimizi bozup, birbirimize düşman edip birbirimize kırdıracaklardı bizleri...

Bunun için toplandılar, karar aldılar ve üzerimize kurşun yağdırmaları için bir gece yarısı katillerini yolladılar mahallemize.

Çok kinlenmişlerdi; bir türlü boyun eğdiremedikleri, biat ettiremedikleri, teslim alamadıkları bizlere.

Çoluk-çocuk, kadın-erkek, genç-yaşlı demeden ateşlediler ölüm kusan silahlarını.

Yaralılarımızın hastanelere gitmesini engellediler, kan kaybı sürerken işkence ettiler. Canlı canlı morglara, ölülerimizin arasına attılar bizi.

Yaralılarımıza kan vermemizi engellediler. Verdiğimiz kanları çaldılar. Yaralılarımızın, şehitlerimizin yakınlarına saldırdılar, işkence ettiler.

Biz; evini, sokağını, mahallesini, canını, malını, ırzını, korumaya çalışan yoksul emekçi halk idik.

Onlar ise; emperyalistlerin ve bir avuç işbirlikçinin lüks ve şatafat içindeki yaşamlarını korumak için, önlerine atılan birkaç kemik karşılığında sokağımızı, mahallemizi, vatanımızı işgal eden, canımıza, malımıza, ırzımıza kast eden düşmanlarımız idiler...

Bizleri katlederek, mahallemizi işgal etmek isteyenlere, "Alevi-Sünni çatışması" çıkartarak bizleri birbirimize kırdırmaya çalışanlara, insanlık suçu işleyen canilere en iyi cevap, barikatlarda ölümüne direnen, katillerin yuvası karakola yürüyen, yaralılarımıza kan veren, barikatlara malzeme, yemek, benzin taşıyan, tabutlarımıza omuz veren, mezarlarımıza her yıldönümünde binlerle, on binlerle yürüyen GAZİ HALKI vermiştir...

20 yıl geçti...

Ne zalimlerin zulmü, ne de zulmün üzerine ölümüne yürüyen kadın-erkek, genç-çocuk-yaşlı, Alevi-Sünni, Türk-Kürt birleşmiş bir Gazi halkının kahramanlığını, fedakarlığını unutmadık, unutmayacağız, unutturmayacağız...

Bu günlerde de, kendi yaratıkları katliamın, işledikleri insanlık suçlarının izlerini silmek için evlerimizi yıkmak, molozlarıyla üzerini örtmek, bizleri 40 yıla yakındır üzerinde yaşadığımız mahallemizden sürmek istiyorlar.

Kanımızla, canımızla, alınterimizle kurduğumuz mahallemiz, üzerinde dostluk-kardeşlik harcıyla kararak oluşturduğumuz yaşamımızı, şehitlerimizle yâd ettiğimiz onurlu tarihimizi yok etmek, unutturmak istiyorlar.

Bir kez daha, tüm GAZİ HALKI olarak haykırıyoruz ki; BAŞARAMAYACAKLAR!..

Çünkü; Gazi Halktır, Gazi Devrimdir, Gazi Cephedir...

Bunu anlayabilmek için; Gazi'yi ve Gazilileri tanımak, anlamak, Gazi'nin onurlu tarihini iyi bilmek gerekir.

Bu savunmada teslim alınamayan Gazi'nin ve Gazililerin tarihine, kültürüne, tüm ezilenlere örnek olan mücadele ve örgütlenme pratiklerine doğru bir yolculuk yapacağız.

Bu onurlu tarihi yaratan Gazi Şehitlerini ve Gazili şehitlerimizi saygıyla anıyor, bu savunmaya emeği geçen onurlu Gazi halkına teşekkür ediyoruz...

GAZİ MAHALLESİ NEREDEDİR?

Cebeci
GAZİ MAHALLESİ
Güzeltepe
Alibeykoy
D020
O-2
E80
Gazi Cd
B Cd
S Cd.
Eski Edirne Asf.
Atatürk Blv.
Mahmutbey Yolu

Sultangazi Belediyesi
Mesire Alanı
Gazi Cebeci Yolu
İsmet Paşa Cd.
Millet Cd.
Gazi Cd.
1285. Sk.
Kıbrıs Cd.
Mumcu Blv.
Yunus Emre Blv.
1331. Sk.
Cumhuriyet Cd.
İstiklal Cd.
Lütfi Aykaç Blv.

Bugün, siyasi iktidar ve inşaat tekelleri arazi rantçıları tarafından yıkılmak, yok edilmek suretiyle onurlu mücadele tarihi silinmek, üzerinde yaşayan insanlarının şehrin dışlarına sürülmek istendiği GAZİ MAHALLESİ; İstanbul'un yeni kurulan SultanGazi ilçesinin sınırları içindedir.

AKP iktidarı döneminde oy hesapları nedeniyle Sultançiftliği ile birleştirilmeden önce Gaziosmanpaşa ilçesine bağlı bir mahalleydi Gazi. Aslında yanyana iki mahalleydiler önce. Resmiyette Zübeyde Hanım ve Gazi Mahalleleri olarak iki ayrı mahalle olmalarına rağmen, gerek üzerinde yaşayanlar gerekse de dışardakiler açısından nasıl algılandığından bağımsız olarak orası sadece ve sadece GAZİ'dir.

Bir yandan Alibeyköy Barajına bitişik, diğer yandan Küçükköy ve Beşyüzevler ile sınırı olan mahalle, Sultançiftliği ile de komşu bir alan üzerine kuruludur.

Dün iki resmi mahalle olarak bölünmüş iken, bugün artan nüfusu ve ilçe olabilmek için gerekli asgari mahalle sayısına sahip olabilmesi sebebiyle 5 ayrı mahalleye bölünmüş durumdalar.

Bugün, her birinin mahalle isimleri farklı farklı olsa da, orası halkın GAZİ MAHALLESİ'dir.

GAZİLİ OLMAK NEDİR?

Bir yöreden, bir ilden-ilçeden, hatta bir belde veya köyden olmak, her şeyden önce bir kültür, gelenek, bir aidiyet, bir kimlik sahibi olunduğunu ifade etmekle özdeş tutulur Anadolu'muzda.

Anadolu, Karadenizli, Amedli, Dersimli, Arguvanlı, Oflu olmak ya da Tonyalı, Emirdağlı veya Yarengümeli [1], Elbistanlı olmak ne ise Gazili olmak da öyledir.

Elbette bu kimlik ifadesinin anlamı/ o kimliği sahiplenen ile o kimliğe düşmanlık besleyenler için farklı farklıdır.

Bu anlam farklılığı, o kimliğin niteliği ve çağrıştırdıkları ile ilgilidir kuşkusuz. Farklılığı yaratan da, niteliği belirleyen de esasen SINIFSAL TERCİHLERDİR.

Yani; bir olguyu, bir davranışı, bir kültürü değerlendirirken hayatı anlamaya, yorumlamaya çalışırken hangi pencereden bakıyorsanız tespitlerinizi de ona göre yapıyorsunuzdur.

Ülkemizin herhangi bir köşesinde bir gecekondudan bakarak hayatı yorumlayanlar ile, süpürülen tripleks villalardan, rezidanslardan, plazalardan aşağıya bakarak gördüklerini yorumlayanların tespitleri de herhalde aynı olmayacaktır.

Bundan dolayıdır ki GAZİLİ olmak, Gazi'de ya da üç aşağı beş yukarı Gazilinin yaşadığı koşullarda yaşayanların yani halkın gözünde başka bir anlam taşırken, Gazi'ye ve Gaziliye düşmanca bakışla değerlendiren düzen ve düzenin sahipleri açısından Gazi başka bir anlam taşır...

[1] Yarengüme: Denizli'nin eski adı

GAZİ'YE DÜZENİN BAKIŞI:

Gazi Mahallesinde yaşayanların, Gazi Mahallesini insanca bir yaşam kurmaya çalışmak için yurt edinenlerin, hangi yöreden gelmiş olursa olsun, ulusu milliyeti, dili, dini, mezhebi ne olursa olsun, düzenin Gaziliye bakışı tektir.

Gazi Mahallesi ve Gazililer, düzenin kendi bakışı için düşman kategorisinde gördüğü bir mahalle ve halk olarak bilinir.

Düzenin sahiplerine göre Gazi Mahallesi anarşi-terör yuvası, Gazililer de genci-yaşlısı, kadını-erkeği, çocuğu ile anarşist ve teröristtirler.

Düzenin medyası, televizyon programında, haber bültenlerinde, gazetelerinin-dergilerinin sayfalarında, kalemlerini üç kuruş paraya satmış köşe yazarlarının öfke dolu satırlarında Gazi'ye ve Gazililere ilişkin buram buram düşmanlık kusar. Her fırsatta düşmanca bir dille anılır mahallenin adı ve mahallede yaşayanlar.

Kimi zaman ‘kurtarılmış bölge’dir mahallemiz. Kimi zaman 'terör yuvası'... kimi zaman da, her türlü kriminal 'suç' ile ilişkilendirilen bir 'suç yatağı' veya hastalık saçan 'mikrop yuvası’dır dillerinde...

Halka karşı yürütülen psikolojik savaşın unsurlarından biri de, bu dil ve üslubu kullanarak, düşmanlık beslenen halk kesimlerini bu şekilde tecrit etmek, halkın diğer kesimlerini her türlü yalan ve demagoji ile kışkırtmak, düşmanlaştırmaktır.

Bu öyle bir hal alır ki, Gazi Mahallesine dışardan yolcu taşıyan taksiciler mahalleye girmeye korkar hale getirilir. Gazi'de oturan biri iş ararken bir türlü iş bulamaz olur. Esnaf ise kredi bulmakta zorlanır.

Tüm bu baskı, zulüm, tecrit çabaları elbette boşuna değildir.

Düzenin Gazi Mahallesine böylesine düşmanca bakışının altında esasen halktan duyduğu korku vardır.

Evet, düzenin sahipleri, yoksullaştırdıkları, işkencenin, zulmün, katliamın en ağır biçimlerini uyguladıkları halktan duydukları korkunun sonucu olarak böyle davranmaktadırlar.

"Varoşlardan gelecek ve gırtlaklarımızı kesecekler" diyenlerin bu şekilde itiraf ettiği bir korkudur bu.

Elbette nedensiz ve yersiz bir korku da değildir bu. Halka karşı işledikleri suçların bilincinde olmanın sonucudur aynı zamanda.

Peki, neden başka mahalle değil de, açlık sınırında yaşatılan 25 milyon insanımızın yaşadığı binlerce mahalleden herhangi biri değil de, neden Gazi Mahallesi?

Oligarşinin katil sürülerini yollayıp onca canımızı katledip, yüzlercemizin yaralanmasının, sakat bırakılmasının ardındaki korkunun kaynağı, Gazi halkının yaşam tarzında, mücadele tarihinde ve bu tarih içinde şekillenmiş örgütlü direniş kültüründe gizlidir.

Gazi Mahallesinden, Gazi halkından egemenlerin duyduğu korku, Gazilinin mücadele tarihiyle bütünleşmiş örgütlülüğünden, bu örgütlülüğün hedefi, iddiası olan devrimden duyduğu korkudur.

GAZİ'YE HALKIN BAKIŞI

Gazi Mahallesinde, Gazi halkından korkan burjuvazinin korkusu yersiz değildir, kuşkusuz...

Çünkü Gazili olmak; her şeyden önce küçük, basit nimetler için zalime biat etmemektir.

Gazili olmak; hiç bir koşulda düzene, zalime teslim olmamaktır.

Gazili olmak; kapitalizmin her türlü yozlaştırma çabalarına rağmen, halk kültürümüzün en önemli erdemlerini korumak, geliştirmek ve yaygınlaştırmaktır.

Gazili olmak; yoksulların birliğini, dostluğunu, dayanışmasını, fedakarlığı her koşulda yaşatmaktır.

Gazili olmak; her daim başı dik durmak, faşizme ve emperyalizme karşı mücadele bayrağını en ağır baskı koşullarında bile yükseklerde taşımaktır.

Gazili olmak; Bağımsız, Demokratik ve Sosyalist Türkiye özlemini ve devrimin onurunu yaşamının her anında canlı tutmaktır.

Gazili olmak; kendisi için şehit düşen kahramanlarını her koşulda sahiplenmek, bağrına basmaktır.

Gazili olmak; daha mahallenin ilk kuruluş günlerinden başlamak üzere Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Gürcü, Boşnak, Azeri vb. ulus ve milliyetlerden, Alevi-Sünni tüm insanlardan halkımızın birliğini, dayanışmasını ve düzenin ekonomik sosyal-kültürel, siyasal saldırılarına karşı birlikte mücadelesini örgütlemektir.

Gazili olmak; düzenin her türlü yozlaştırma saldırılarına karşı bir bütün olarak karşı koyabilmek, halk kültürümüzün ilerici yanlarıyla devrimci sosyalist kültürümüzün harmanlandığı devrimci halk

kültürümüzü, günlük yaşamının her anına yansıtmaktır.

Gazili olmak; insan olmaktır, insana değer vermektir.

Bu yüzdendir ki, burjuvazi filmleriyle insan sıcaklığını, halk dayanışmasını, içten çıkarsız insan hallerini göstermek için gecekonduları, özellikle Gazi'yi, Gaziliyi filmlerine konu eder. Gazi, Anadolu'dur, Gazi Türkiye insanıdır bu yanıyla.

Gazi halkının birliğini korumasının, saldırılara birlikte göğüs gerebilmesinin temelinde, işte yukarıda özetlediğimiz bu yaşam biçimi ve kültürü vardır.

Bu kültür, Atatürk Çiftliğinden Gazi Mahallesine geçiş sürecinde, barınma hakkının meşru mücadelesine, savunma günlerinden başlayarak bu günlere kadar taşınan bir kültürdür.

Oligarşinin halkı birbirine düşmanlaştırma ve birbirine karşı kışkırtmaya çalıştığı günlerde, briketimiz, tuğlamız, çimentomuz, tahtamız birbirine karışmış idi çoktan. Mahallemizin birliğinin harcı karşılıksız insan sevgisi ve çıkarsız emekle karılmıştır yıllar öncesinden.

Gazi Mahallesi ve Gazi halkı yiğitliğin, mertliğin, kardeşliğin, dostluğun, fedakarlığın ormanı olan 'ADA'mızın örnek ve önemli bir parçasıdır.

Bilinçleri çarpıtılmış ve ruhları satın alınmışlar dışında tüm yoksullar Gazi'ye ve Gazililere bakarken kendilerini, Gazililerin sahip olduğu özlemlerin, ideallerin aynısını görürler.

Bu yüzdendir ki, Gazi halkına yönelen saldırıyı kendilerine yapılmış gibi hissetmişler ve saldırı-katliam günlerinde en yakındakiler hızla Gazi'ye ulaşmaya, uzaktakiler de bulundukları yerden aynı ruhla sokaklara çıkıp destek olmaya çalışmışlardır.

Bu yüzdendir ki, Gazi'den sonraki günlerde yoksullar, Elbistan'da, Kastamonu'da, Karakiraz'da aynı Gazililer gibi yürümüşlerdir, halka kurşunlar yağdıran zalimlerin ve zulmün üzerine üzerine.

Gazi'ye egemenler nasıl düşmanca bakıyor, fırsat buldukça saldırıyorlarsa, ezilenler-yoksullar ve tüm halk da dost ve güvenilir, kendisinden biri gibi yiğit, boyun eğmeyen ve asla teslim olmayan kahramanlar diyarı olarak bakıyorlar.

Hiç kuşkusuz yanlış değildir; her süreçte defalarca yenilenen, güçlenen ve pekişen bir gerçekliktir bu...

İşte bu yüzdendir ki, katliamlarla, tutsaklıklarla, yozlaştırma saldırılarıyla gece yarısı helikopterli baskınları-işgalleriyle de olsa, Gazi asla teslim alınamayacaktır.

Çünkü;

Gazi halktır!..

Gazi devrimdir!..

Gazi Cephedir!..

BÖLÜM: 1

GÖÇ

ANADOLU'DAN GELDİK

1960'lı yıllar sonrasında yeni-sömürgecilik ilişkilerinin geliştirilmesi ve ucuz iş gücüne dayalı emek sömürüsü, emperyalizm ve işbirlikçilerinin ülkemiz ve insanlarımız üzerindeki temel politikasını oluşturuyordu.

Emperyalist tekellerin bağımlılık ilişkilerini kullanarak kurulmasına izin verdikleri montaj sanayii, yedi kollu, koca ağızlı masal canavarı gibi ucuz işçi yemeye hazır bir şekilde, İstanbul, İzmir, Kocaeli, Bursa gibi şehirlere konumlanmış bekletiliyordu.

Ucuz işçiler ise köylerinde, mezralarında artık büyüyen, çoğalan ailelerini besleyemeyen ve giderek küçülen, çocukların eğitimi-geleceği için devletin hiç bir girişimde, yatırımda bulunmadığı fabrikanın, yolun, işin memleketlerine hiç uğramayacağı belli olan, boylu boyunca Anadolu topraklarındaydı.

Bereketli Anadolu toprakları, gözünü para hırsı bürümüş işbirlikçiler elinde çorak-verimsiz kel tarla gibi kurumaya terk ediliyordu. Emperyalist tekellerin çizdiği 'geri bıraktırılma' politikasının sonucu olarak, köylerden kentlere doğru kafileler halinde göçler yaşanır.

Oligarşi, türlü şekilde bu göçü teşvik eder. On binlerce, yüz binlerce kadın-erkek, çocuk gurbet yollarına dökülür. İş için, eğitim için, geleceğini kurtarmak için büyük şehirlere doğru bir akın olur. Aileler sırtlarına denk ettikleri yatak-yorganları ile kendilerinden önce göç etmiş aynı yörenin insanlarının yanına ilişir. Köylülerinin-akrabalarının izlediği yolu takip ederek bir yaşam kurmaya çalışırlar.

Ucuz iş gücü sömürülmek için fabrikalar, atölyeler, işlikler hazırdı, ama onca işçinin ailesiyle birlikte kalacağı, barınacağı evler hazırlanmamıştı.

Barınma hakkı, en temel haklardan biri olmasına, Anayasal gü-

venceye de kavuşturulmuş olmasına rağmen devlet, bu hakkı gurbetçilere, kendi vatandaşlarına çok görmüştür...

Köyünden, kasabasından, daha iyi bir gelecek için göç eden insanlarımız barınma sorununu kendi olanaklarıyla çözmeye çalışırlar. Özellikle fabrika ve atölyelerin çevresindeki geniş araziler, boş 'hazine arsası' olarak bilinen tarlalara, çatısı akmayacak, duvarından rüzgar girmeyecek tek göz odalardan oluşan 'ev'ler yapmaya başladılar.

Briketten duvarlar, kalın naylondan pencere, atermit-ondulinden çatı, bir de çakma kapıyı tutturunca tamamdı. Belediye zabıtası gelmeden, geceden sabaha kadar bitecekti bu evler. O yüzden adlarına GECEKONDU deniliyordu. Gecekonducular, aynı köylerindeki gibi İMECE ile, yardımlaşma ile birbirlerinin evini bir gecede bitiriyorlardı.

O evleri yaparken ayrı-gayrı olmuyor, birbirinin briketi, tahtası diğerininkine karışıyor, eksik olan hemen elbirliğiyle tamamlanıyordu.

Ucuz iş gücü sömürüsü için köyden kente göçü teşvik eden devlet, gecekondu yapımına da başlangıçta göz yumdu. Hatta düzen partileri eliyle, arazi mafyacıları aracılığıyla önünü açmakta sakınca görmediler. Aslında kendi yapması gereken işlerin, yasal mevzuatı olmaksızın, belediyelerin denetiminde haraç, rüşvet mekanizmalarını da işleterek, mafyacıların hamiliğini yaparak, bu şekilde çözümüne göz yumdular.

Halk, elbette sağlıklı konutlarda yaşamak ister. Bu onun en doğal hakkıdır. Anayasa metninde devletin, bu hakkın kullanılabilmesi için gerekli tedbirleri alacağı yazılıdır. Tabi, sadece yazılıdır.

Başka birçok hak ve özgürlükler meselesinde olduğu gibi; haklar, kısıtlamalar da olsa Anayasada yazılır, ancak uygulanmazlar.

Doğal olarak büyük şehirlere iş, ekmek için güvenli ve onurlu bir

gelecek için göç eden, gurbet yollarına düşen Anadolu'nun yoksulları, konut sorunlarını çözmek için kendi başlarının çaresine bakacaklardı.

İstanbul'daki birçok mahalle (Gültepe, Çağlayan, Sanayii Mahallesi, Zeytinburnu, Gülsuyu, Kağıthane, Alibeyköy vb.) gibi GAZİ MAHALLESİ de, Küçükköy, Edirnekapı, Bayrampaşa civarında fabrika ve atölyelerde çalışmak üzere Anadolu'muzun çeşitli bölgelerinden-yörelerinden, köy ve kasabalarından kopup gelen insanlar tarafından kuruldu.

70'li yıllar boyunca Sivas'tan, Dersim'den, Malatya'dan, Tokat'tan, Erzurum'dan, Erzincan'dan, Çorum'dan, Kastamonu'dan, Sinop'tan, Giresun'dan, Zonguldak'tan, Kars'tan geldiler. Türk-Kürt, Laz idiler... Alevi-Sünni idiler...

Aç, açıkta kalmamak, adam gibi bir iş tutabilmek, çocuklarını yetiştirebilmek, onlara iyi bir gelecek hazırlamak istiyorlardı. Ama önce bir dam altı, iki göz odası olan bir ev lazımdı. Bunun için bir takım insanlardan arsa, yer almaları gerekiyordu. Bunlara 'arazi mafyası' deniliyordu.

Arazi mafyası kendisine göre toprağı parselliyor, yasal hiçbir işleme tabi tutulmaksızın, belediye ve karakolun gözetimi-denetimi altında parsel parsel toprak satışı yapıyordu.

Aynı köyden, yöreden gelenler, birbirlerine yakın yerlerden arsa alıyor, evleri birlikte yapmaya başlıyorlardı.

ATATÜRK ÇİFTLİĞİ olarak anılıyordu bölge. Köy statüsündeydi. Elektrik-su-kanalizasyon, okul, sağlık ocağı yoktu. Alibeyköy Barajı ile Küçükköy arasında geceleyin yalnız başına yola düşmenin cesaret istediği, bomboş bir yerdi burası. Zor olsa da evler yapılmaya başlandı.

Önce beş, on, yirmi, otuz derken gecekondular çoğalıverdi.

Önce bir fırın ve kahvesi olur mahallenin. İlk fırını KARA FI-

RIN'dır. İlk kahvesi de ANADOLU'dur Gazi'nin. Yerleşim arttıkça nalbur, bakkal, tüpçü vd. dükkanlar da açılmaya başlar.

Nüfus artınca, köy statüsünden mahalle statüsüne geçiş yapılır.

Atatürk Çiftliği, Gazi ve Zübeyde Hanım Mahalleleri olarak yeni bir isim ve resmiyet kazanır.

Yeni kurulan mahalle ve semtlerin yer-durak isimleri de bu yapılış-kuruluş sürecinin izlerini taşır. Kimi semtlerdeki 'Taksici', 'Bakkal', 'Camlı Kahve' gibi, Gazi'de de yer isimleri böyle yerleşti halkın diline.

Bir arada yapılması planlanan sekiz evin sahiplerinin arazi mafyasıyla yaşanan çatışmalar sürecindeki direnişinin, boyun eğmeyişinin ifadesi, o bölge halkının dilinde, bu gün bile 'Sekizevler'dir. Yokuşun bitip de, düzlüğe erişen yere 'düz' denilir, ilk dört yolun kesiştiği yer ise hala 'Dörtyol'dur.

Derenin üzerine küçük de olsa köprü konulduğu için orası 'Köprü Durağı'dır.

Dörtyol'dan sonra köşeyi dönüp sağa yukarı çıkmadan önceki durak da 'Köşe Durağı'dır. Doğallığında, minibüs ve otobüslerin ilk kalkış noktası da her mahallede olduğu gibi 'Son Durak'tır.

Mahalle geliştikçe, büyüdükçe yeni yer isimleri de eklenir, 'Heykel', 'Mezarlık', 'Baraj' ve 'Muharrem Tepesi' gibi...

Bu gün 5 ayrı mahalleye ayrılmış, her biri ayrı bir isimle anılıyor olsa da oralara yeni taşınanlar da dahil herkesin dilinde, yüreğinde HERKES GAZİLİDİR. Çünkü orası GAZİDİR!

Kuruluş Sürecinde Sorunlar ve DEV-GENÇ'in Müdahalesi...

1970 yılının başlarından itibaren ilk kondular yapılmaya başlanır Gazi'de. İlk yıllarda elektrik, su, yol yoktur. İstanbul'un kenarında, mahrumiyet bölgesi, şehrin kıyısında büyük bir köyün mezrası gibidir mahalle.

Faşist arazi mafyası, herkesi tehdit edip haraca bağlamaktadır. Gecekonducular örgütsüz, bilinçsizdir. Başlangıçta ses çıkarmazlar bu tehditlere. Bu büyük şehre tutunmak, burada yeni bir yaşam kurmak için gelmişlerdir. 'Başaramadı' denilip, boynu bükük köye geri dönüp kimseyi kendisine güldürmemek için, düzenin dayattığı tüm zorluklara, baskılara direnecektir.

Ekmek kavgası veriyorlardı çamurlara bata-çıka. İşyerlerinin olduğu yollar asfalt değilse bile kaldırım taşıydı, betondu, rahat yürüyordu. Mahalleye dönünce ayakkabılarını çamurdan-balçıktan kurtarmaya çalışıyorlardı. Otobüslerde, minibüste ayaklarına bakıp da aşağılanmasınlar diye, evden çok uzaktaki otobüs durağına kadar ayaklarına naylon bağlarlardı.

12 Mart faşist cuntasının terör estirdiği yıların hemen sonrasıydı: Üniversitelerde, liselerde öğrenci gençlik Kızıldere'nin, idamların, işkencelerin hesabını sormak, şehitlerinin ideallerini gerçekleştirmek için tüm yetmezliklerine rağmen ayağa kalkmıştı.

'Eski'ler mahkemelerde düzene biat etmiş, çıktıklarında da bunun gereğini yerine getiriyor, devrim için savaşı tasfiye edip, 60-70 yıllık revizyonist-reformist tezlerle gençliği-halkı aldatmaya çalışıyorlardı.

İşçi sınıfının devrimci özünü keşfedip, işçi sınıfının evinden, yaşadığı mahallelerden, o mahallelerin çamurlu yollarından, elektriksiz kahvelerinden uzak duran bu 'işçici' reformistlerden, geleceği

'dergi çevresi' olacak olan tüm tasfiyecilerin 'proleter sosyalist'lerin aksine; Mahirlerin Maltepe'de, Kızıldere'de miras bıraktığı manifestoyu, gelenekleri devralan ve Dayı'mızın etrafında kümelenen devrimci gençlik, Kurtuluş Grubu'nu oluşturup çıktıktan sonra mahallelere, halkın içine yöneldiler...

DEV-GENÇ'liydi Onlar

1975 yılı ve sonrasında Kızıldere'de yükseltilen bayrağı devralıp, yeniden Parti-Cepheli mücadeleyi yaratmak için yola koyuldular.

Halkın yaşadığı her alanda resmi-sivil faşistler tarafından faşist işgaller yaygınlaştırılır, terör estirilirken; okulda, fabrikada, mahallelerde faşizme karşı halkın mücadelesini örgütlemek için bir adım ileriye çıktılar.

Halk işçiydi, işsizdi, memurdu, esnaftı, ev kadınıydı, öğrenciydi ve İstanbul'un kıyısındaki yoksul mahallelerde yaşıyorlardı. O zaman DEV-GENÇ'liler de mahallelere gidecekti. Gültepe, Çağlayan, Okmeydanı, Alibeyköy, Zeytinburnu, 1 Mayıs, Bayrampaşa, Esenler derken Küçükköy'e ve ardından Gazi Mahallesine de gittiler.

Halkla iç içe oldular. Onların sorunlarını dinlediler. Duvar ördüler, çatı çaktılar, yol kazdılar, su çektiler uzaklardan. Her sorunu birlikte, örgütlenerek, kolektif çalışmayla, görev bölüşümüyle çözmeyi öğrendiler-öğrettiler. Aynı tencerede kaynattıkları çorbadan içtiler, bir dilim ekmeği bölüştüler. Gaz lambası ışığında çocukların derslerine yardım ettiler. Faşist saldırılara karşı nöbet tutular, halkın can güvenliğini aldılar.

Faşist arazi mafyasının mahallenin kuruluşundan beri halka çektirdiği acılarının hesabını sordular. Halka; faşizme karşı direnmenin, savaşmanın tek kurtuluş yolu olduğunu bizzat halkın en önünde savaşarak gösterdiler.

Düşünce ve inançlarıyla özgürce yaşamanın ancak mücadeleyle mümkün olabileceğini, sonuçlarını yaşatarak öğrendiler-öğrettiler.

Abdullah GÖZALAN (APO) ve Mustafa IŞIK (Sarı MUSTAFA) Gazi halkının sevgilisi iki DEV-GENÇ'liydi...

Onların önderliğinde Gazi Mahallesi faşistlerden temizlendi ve Gazi halkı onlarla birlikte rahat bir nefes aldı.

APO ve Sarı MUSTAFA, Devrimci Sol örgütlenmesinin Gazi 'deki öncüleriydi. APO ve yoldaşlarının yanında halk kendisini güvende hissediyordu.

Polis mahallede eskisi gibi terör estiremiyor, polis ekip otoları rahat rahat dolaşıp halkı tehdit edemiyordu. Hasbelkader gözaltına aldığı devrimciler olduğunda, karakolun etrafı halkla birlikte kuşatılıyor, haksız yere gözaltına alınan halkın çocukları, işkenceci polisin elinden alınıyordu.

Gelecekte **"Hedef karakol!"** diyerek katliamcıların üzerine yürüyen iradenin tarihsel arka planında, kuruluş yıllarında, Devrimci Sol'un yaratığı bu gelenekler vardır.

GAZİ GENÇLİĞİNİN YOZLAŞTIRMAYA KARŞI İLK MEVZİLERİNDEN; DOĞU SPOR

Gazi Mahallesinde 1995'ten itibaren DEV-GENÇ'in çalışmalarıyla birlikte, halkın barınma sorunu yanında diğer sorunlarına da birlikte çözüm aranıyordu.

Faşist arazi mafyası kovulmuş, bölge sivil-faşistlerden temizlenmişti. Bu sürecin sonrasında gecekondu yapımları hızlanmış ve mahalle nüfusu da hızla artmaya başlamıştır.

Faşizm iktidarda bulunduğu her ülkede baskı ve zor ile etkisi altına alamadığı kitleleri, farklı yöntemlerle düzene bağlamayı hedefler. Halkın yaşadıkları sorunların, açlığın, işsizliğin, yoksulluğun nedenlerini sorgulamalarını engelleme politikalarını geliştirir. Özellikle gençliğin saf-temiz, kirlenmemiş düşüncelerini ve halkını, vatanını sahiplenme coşkusunu kırmak için yozlaştırma saldırılarını gündeme getirir. Futbol ve içki-uyuşturucu-fuhuş gibi gençliği yozlaştıracak araçlar hızla devreye sokulur.

O yıllar, Devrimci Sol'un Dayı önderliğinde oy tasfiyeciliğini alttettiği, büyük bir coşkuyla hayatın tüm alanlarında faşist işgalleri kırmak ve yeniden partileşmek, devrime parti ile birlikte yürümek için atılıma geçtiği yıllardır.

Mahalle örgütlenmelerinde de faşizmin yozlaştırma politikalarına karşı politikalar geliştirilir. Örneğin; birahane, meyhane, pavyon gibi yerlerin açılmasına asla izin verilmemiş, böylesi çabalar içinde olanlar uyarılmış, engellenmiştir.

Devrimci Sol'un iradesini hissettirdiği her mahallede bu politika hayata geçirilmiştir. Uyuşturucu, fuhuş, çetecilik, hırsızlık gibi faaliyetler halkla birlikte engellenmiştir. Bundan dolayıdır ki, 12 Eylül cuntasına kadar mahallede bir tane bile birahane, meyhane açılma-

mıştır.

Faşizmin gençliği yoz ilişkilerle teslim almasının önüne farklı kurumlaşmalarla da geçilmeliydi.

Bunlardan biri de, işte DOĞU SPOR Futbol Takımı (Kulübü), böyle bir sürecin ürünü olarak ortaya çıkar. Doğu Spor'u kuran gençler, takımın forma rengini sarı-kırmızı ve amblemini de kızıl yıldız olarak belirlemiş, kulübün adının baş harflerini yıldızın üzerine işlemişlerdi. Kısaltılmış adıyla, aslında umudun adını simgelemiş oluyorlardı. Turnuvalara katılıyor, bu turnuvalarda devrimci değerleri yaşatıyor, dönemin anti-faşist, anti-emperyalist gençliği, mahalle gençliği; DOĞU SPOR'da oynayabilmek için can atıyor, mahallede farklı takımlar olsa da DS'li olma ayrıcalığına onlar da kavuşmak istiyorlardı. Onlar gibi cesur, atak, disiplinli olmak, o fırtınayı gururla taşımak istiyorlardı.

GAZİ MAHALLESİ VE İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİ KOPMAZ BAĞLARLA BAĞLIDIR

Gazi Mahallesinin tarihi ve özellikle Gazi Ayaklanması süreci; ülkemiz sularında birçok değişime-dönüşüme, mekanik-biçimsel ve zorunluluktan dolayı da olsa kaynaklık etmiştir.

Marksizm-Leninizm'i ülkemiz koşullarında gerektiği gibi hayata geçiren Devrimci Hareketi mahallelerden çıkmamakla, 'işçi sınıfına uzak' olmakla, 'halkçılık'la eleştirip, 'küçük-burjuvalık'la suçlamaları bırakalım işçi sınıfını örgütlemeyi, yıllarca 'sınıf sınıf' dedikleri halde bırakın işçi sınıfı içinde, sınıfı yönlendirebilecek ciddi bir güç olabilmeyi; tarihe kaydedilecek tek bir direniş bile örgütleyemeyen, sınıfın peşinden sürüklenen olmuşlardır.

İşçi sınıfını örgütleyemeyince, siyasi arenada var olabilmenin tek koşulu olarak bu kez o çok burun kıvırdıkları, sorumsuzca suçladıkları 'halk', 'halkçılık' kavramlarına sarılmış, mahallelere yönelmeye başlamışlardır.

Geçmişte 'halk' kelimesine sadece Devrimci Hareketi eleştirmek için dillerine dolayanlar, 1995 sonrasından itibaren mahallelerde 'Halk Platformu', 'Halk İnisiyatifi' vb. isimler altında gecekondu halkına şirin gözükmeye çalışarak örgütlenmeye ve mahallelerde bu şekilde var olmaya çalışmışlardır.

Onları bu şekilde davranmaya zorlayan ise; devrimi gerçekleştirecek olan devrimci bir stratejisinin gerekleri değil de, inanmadıkları halde sırf rekabet olsun diye, ya da varlığını ispat etme zorunluluğu olunca; buralardaki çalışmaları da mekanik, biçimsel, taklitçi ve gelip-geçici olmaktadır.

Bu şekilde yıllar gider. Ve ne işçi sınıfı, ne de gecekondu halkını örgütleyemeyen, belli dönemlerde en temiz duygularıyla harekete

geçen ve hasbelkader saflarına katılan insanların enerjileri ve inançları, iradilik, ısrarcılık, kararlılık taşımayınca umutsuzluk yaşatılır ve tüketilir. Tekrar düzene dönen bolca 'yorgun demokrat'lar üretilir.

Oysa Devrimci Hareket başta Gazi Mahallesi olmak üzere, tüm mahalle örgütlenmelerinde halkın her kesiminden insanların kendi alanlarındaki örgütlenmelerini ayrıca ele almaktadır.

Mahallelerde işçiler, memurlar, esnaflar, mimar-mühendis ve şehir plancıları, serbest meslek sahipleri, öğrenciler yaşıyorlar.

Devrimci Hareket, halkın her kesiminin ekonomik-demokratik mücadelesine meşru-fiili mücadele anlayışıyla demokratik kitle örgütleri, sendikalar, dernekler, odalar aracılığıyla önderlik eder.

Mahalle özelinde halkın sorunlarının çözümüne halkla birlikte çözüm aramak için önderlik eden Devrimci Hareket, mahallenin çevresindeki fabrika ve işyerlerindeki işçilerin sorunlarıyla da ilgilenir, çözüm için mücadele eder, etmiştir.

Bu amaçla, Gazi Mahallesi çevresindeki cam-şişe fabrikası ve atölyelerinde çalışan işçilerin, tekstil-konfeksiyon-dokuma işçilerinin ve belediye işçilerinin örgütlenmesini ve ekonomik demokratik hak alma mücadelesini örgütlemiştir.

Abdullah GÖZALAN'ın Küçükköy'deki cam işçileri arasındaki çalışmaları, belediye işçilerinin Devrimci İşçi Hareketi saflarında örgütlenmesine ilişkin katkıları unutulmazdır.

Bu gelenektir ki; başta belediye işçileri olmak üzere çeşitli işçilerin de, devrimci sendikacılık ilişkileriyle mücadeleye öncülük eden Gazi Mahallesinde yetişmiş devrimci sendikacılar, işçi önderleri yaratmıştır.

Bu mücadele geleneğiyle; iradi olarak yaratılan direnişlere-grevlere, mahallelerde yaşayan halkla birlikte çeşitli destek eylemleri örgütlenmiş, direniş ve grevlerin kazanılmasında etkili olunmasını

sağlamış, halkın kavgasını kazanmalarını ve zaferlerini büyütmüştür.

Migros Grevi, Belediye grev ve direnişleri Eminönü Belediyesi Direnişi, Paşabahçe Direnişi ve en son Türkan ALBAYRAK'ın direnişi ve zaferi bu bakış açısının ürünü olarak sınıf mücadelesi tarihine onurla kaydedilmiştir.

2011 1 Mayıs'ında; Taksim'e 1 Mayıs Alanı'na akan 'kızıl nehir'in ve yüz binlerce işçi-emekçinin Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm sloganları, özlemleriyle, marşları, türküleri ve halaylarıyla düşlerinin provasını yaşadığı o günün yaratılmasında, Gazi Mahallesinin yetiştirdiği devrimci sendikacıların, işçi önderlerinin de emeği vardır.

Bundan dolayıdır ki, Gazi Mahallesi, işçi sınıfıyla ve sınıf mücadelesiyle iç içedir, kopmaz bağlara bağlıdır.

“Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Teslim Alamayacak!”

Gazi Mahallesi Teslim Olmadı, Olmayacak!

1978 Aralık'ında kurulan Devrimci Sol'un tarihi ile Gazi Mahallesinin politikleşmesi ve düzene muhalif-alternatif bir tavır almasının tarihsel gelişimi birbirine paralel bir seyir izler.

Sivil faşistlerin oligarşinin hizmetinde halka karşı saldırılarını yoğunlaştırdığı, mahallelerde, okullarda, fabrikalarda işgalleri yaygınlaştırıp, işçileri, öğrencileri rastgele otobüs, minibüs, kahvelerde kurşunlayarak, bombalayarak, halkı terörize edip sindirerek teslim alma saldırılarının karşısında, artık Devrimci Sol vardır.

Devrimci Yol tasfiyeciliği ile yolların ayrılması sonrasında Devrimci Sol örgütlendiği her alanda, halkın can güvenliğini sağlama ve bu en temel sorunu çözme yanında, halkın ekonomik-demokratik mücadelesini de örgütlüyordu.

Özellikle mahallelerde örgütlenen faşist odaklar, devrimci şiddet yöntemiyle cezalandırılıp dağıtılmış, faşist örgütlenmelerin halka, işçilere ve öğrencilere zarar vermesi engellenmiştir.

Oligarşinin kullandığı sivil faşistler bu mücadele ile geriletilip, resmi-sivil faşizmin bu saldırıları birlikte gerçekleştirdikleri halka gösterilmeye başlayınca, halk can güvenliğini sağlayan ve ekonomik-demokratik haklarının mücadelesinde her zaman yanında ve önünde olan Cephelilerin etrafından kenetlenmeye başladı.

Emperyalizm ve oligarşi bloku, polis karakollarının bile Devrimci Sol savaşçılarından Jandarma komandoları ile korunmaya başladığı Gazi Mahallesi, Gültepe, 1 Mayıs, Çağlayan gibi mahallelere binlerce polis biriktirerek girmek zorunda kalacağı, halkın kitleler halinde devrimcilere yöneldiği, on binlerce işçinin grevde olduğu, yani on binlerin sıraya girdiği bir dönemde, faşist cuntayı iktidara getirdiler.

Amerikan ajanı Paul Hanze'nin “Bizim çocuklar yaptı” diyerek Amerikan Başkanına iki saat öncesinden haber verdiği 12 Eylül Amerikancı faşist cuntası, tanklarının namlularını Gazi Mahallesi gibi yoksul mahallelerimize çevirdi.

Grev çadırların askerler tarafından dipçik zoruyla, saldırılar altında söküldü, öğrenciler kampüslerden, sınıflardan işkencehanelere taşındı. Mahallelerde tüm giriş ve çıkışlar tutuldu. Gün boyu ev ev aramalar yapılıyordu.

Gazi Mahallesi de bu saldırıların direkt hedeflerinden biriydi. Faşizme karşı mücadelede tavizsiz olmanın, faşist arazi mafyasını ve sivil faşist örgütlenmeleri mahalleden kovmanın, Devrimci Harekete kadrolar, savaşçılar yetiştirmenin bedeliydi bu.

Mahalleye giren-çıkan her araç ve kişi didik didik aranıyordu. İnsanlar otobüslerden indiriliyor, yere yatırılıyor, çökertilip öylece bekletiliyor, kimliklerine bakılıyor, ellerindeki listeyle kimlikleri karşılaştırılıyordu. Asker ya da polisin aramalarında gözüne kestirdiği insanlar ya da uygulamalara tepki gösterenler ite-kalka, sürüklenerek gözaltına alınıyordu. O günlerde gözaltı süresi 90 gün idi.

Gece saat 24.00’ten sonra sokağa çıkma yasağı kararı alınmış olsa da, bu karar gecekondu mahallelerinde fiilen 21.00-22.00’den sonra uygulanır oluyordu. Kimi mahallelere 2-3 gün giriş çıkış yasaklanıyor, her sokak, her ev didik didik aranıyor, halk terörize ediliyordu.

Suçluydu Gazililer; faşist arazi mafyasını, sivil-faşist örgütlenmeyi Gazi'den kovdukları için.

En büyük suçu işlemişlerdi onlar; barınma hakkını savundukları, devrimcilerle birlikte hak ve özgürlüklerini istedikleri, işkencelere, katliamlara, zulme karşı çıktıkları için.

Suçları büyüktü ve karşılığını da 1 Eylül cuntasından, işkence, aylarca gözaltı ve askeri kışladan bozma hapishanelerde yıllarca tutsaklık olarak alacaklardı.

Genç, yaşlı, kadın, erkek, çocuk demeden saldırının hedefi oldular. Devrimci Sol, Türkiye halklarına yönelen bu saldırıya karşı, aynı 12 Mart 1971'de olduğu gibi mücadeleyi yükselterek, "Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Teslim Alamayacak!" kampanyasıyla direnişi örgütledi.

Cunta öncesinde yapılan birlikte direniş çağrılarına cevap vermeyen Sol, soluğu mültecilik yollarında alırken, Devrimci Sol; önderinden, en sıradan taraftarına kadar, cuntanın programını bozmak, politikalarının hayata geçirilmesini engellemek için savaşıyordu.

Devrimci Sol, Gazi halkına yönelen bu saldırılara ve cuntacılar eliyle yeniden örgütlendirilmeye çalışılan sivil faşist harekete karşı Gazi halkına olan görevlerini yerine getiriyordu.

Faşizmin baskı ve zulmüne karşı her zeminde direnilmesini söyleyen Cepheliler, sıra kendilerine geldiğinde 'ricat' bahanesiyle "hazırlıklı değiliz" denilerek görevden kaçamazlardı.

Devrimci Sol'cular tüm cunta yılları boyunca Gazi halkıyla iç içe direnişlerini sürdürdüler. İçlerinden biri olarak yaşadılar, faşizme karşı mücadelede öncülük görevlerini yerine getirdiler. Ne içlerinden biri oldukları halkı, ne canlarından çok sevdikleri vatanlarını, ne de kavgalarını asla terk etmediler.

Bunun için faşist cuntanın iktidara gelişinden ve sokaklardaki taktik üstünlüğünden cesaret alan ve devrimcileri, halkı polise, sıkıyönetime ihbar eden faşist Hasan KARAMANOĞLU, 1 Kasım 1980'de cuntaya karşı mücadele kampanyası çerçevesinde cezalandırılır.

Gazi halkına, faşizme karşı her koşulda direnmek ve savaşmak gerektiğini söyleyenler, öncelikle kendileri direniyor, savaşıyor ve halka moral taşıyorlardı.

Onlar cuntanın ağır baskısına, yoğun takip koşullarında bile, düşünce ve inançlarından zerre kadar taviz vermediler.

Bu mücadele içerisinde, Gazi halkının direnişinin önderlerinden

ABDULLAH GÖZALAN, düşmanın kurduğu pusuda, düşmanla yiğitçe çatışarak, 18 Mart 1981'de şehit düştü.

Aynı pusudan sağ olarak, çatışa çatışa kurtulan MUTAFA IŞIK ise, 1981 Mayıs'ında gözaltına alınır. İşkenceciler günlerce iradesini teslim almaya çalışır, başaramazlar.

Gazi halkının öncülerinden, sarı Mustafa'nın direnişi karşısında acizleşirler. Gazi halkının da işkence tezgahlarından geçirildiği o günlerde Sarı Mustafa da halkına örnek oluyor, işkencelere teslim olmayı reddediyordu.

Mustafa IŞIK'ı teslim alamayan işkenceciler 12 Eylül döneminin bilinen infaz-katliam oyunlarından birini yaptılar ve Gazi halkının 'Sarı Mustafa'sını Küçükköy'de bir evin önünde "kaçarken vuruldu" diyerek, katlettiler.

Gazi halkı, bu iki yiğit savaşçısının 12 Eylül cuntasına karşı direnişteki kararlılıklarıyla, can bedeli sürdürdükleri mücadeleleriyle hep gurur duydu. Gazililer nesilden nesile bu iki Devrimci Sol savaşçısını anlattılar çocuklarına-torunlarına.

Devrimci Sol ve Gazi halkı, bu süreçte birbirlerine daha fazla güvendiler. Verilen bedellere rağmen sürdürülen savaş, bu güvenin harcı oluyordu.

Gazi halkı cunta sürecinin her aşamasında Devrimci Sol'un örgütlediği direnişlerde yer aldı.

15 Mart 1982'de Sıkıyönetim Mahkemelerinde görülmeye başlayan Devrimci Sol Ana Davasına yönelik olarak açılan "Amerikancı Faşist Cunta Devrimcileri Yargılayamaz" kampanyasında; 1983 seçimleri sürecinde "Cuntanın Seçim Oyununu Reddedelim!" kampanyasında; 1984 Nisan'ında hapishanelerde başlatılan Ölüm Orucu Direnişinde ve yine 1983 seçimlerinde iktidara gelen ANAP ve Turgut ÖZAL'ın Kemer sıkma' politikalarına karşı 1984 Eylül'ünde Devrimci Sol tarafından hayata geçirilen "Kemerleri Özal'ın Boynunda

Sıkacağız" sloganıyla ifadesini bulan ANAP iktidarına karşı kampanyada, Gazililer de yer almışlardır.

Devrimci Sol ve Gazi halkının birlikteliği, 1975'lerden bugüne hiç bir dönem kesintiye uğramamış, mücadeledeki birliktelik kavganın yoğunluğuna bağlı olarak, azalarak-yükselerek sürekliliğini korumuştur.

RİCAT KARARI SONRASINDA DAHA GÜÇLÜ SAVAŞMAK İÇİN YENİDEN ÖRGÜTLENİYORUZ

Mücadelenin ivmesi, yenilen darbelere, kayıplara, şehitliklere bağlı olarak düşse de, 1985 yılında demokratik alanda ortaya çıkan örgütlenme faaliyetlerine ağırlık verilir.

Devrimci Sol 12 Eylül cuntasına karşı, cuntanın ilan edildiği günden itibaren gücü oranında sürdürdüğü silahlı direnişine, 1985 yılında, kitlesel örgütlenme çalışmaları yapmak ve yeniden atılıma geçeceği daha güçlü savaşacağı günlere ilişkin güç biriktirmek amacıyla ara vermiş ve RİCAT KARARI almıştır.

Bu gerekliydi ve ideolojik olarak da, kültürel olarak da doğru olandı.

Devrimci Sol, başkaları gibi cunta geldiğinde daha tek kurşun atmadan, cuntaya karşı, ciddi bir direniş, savaş yürütmeden adına 'RİCAT' deyip, arkasına bakmadan Avrupa yollarına kaçanlardan değildi.

Onlar, Mahirlerin soyundan geliyorlardı ve içeride de, dışarıda da kavgamızın mahirleriydi.

Cunta yılları boyunca uygulanan 24 Ocak Kararları sonucu, işsizlik artmış, halkın gelir düzeyi düşürülmüş, DİSK kapatılmış, işçiler cuntaya bakan veren Türk-İş'e mahkum edilmiş, % 3'lük, % 5'lik ücret zamlarıyla geçinmeye zorlanıyorlardı.

Gazi Mahallesinde yaşayanlar bu koşulları kat kat fazlasıyla yaşıyorlardı.

Emperyalizmin işbirlikçileri eliyle uyguladığı ekonomi-politikalar gereği yaygınlaştırılan fason üretimin sonucu olarak kayıt dışı ve ucuz, açlık ücretine işçi çalıştıran, işsizliğin kaynağı gecekondu ma-

hallelerine ve civarlarına bolca küçük konfeksiyon atölyesi açılır.

Geçim sıkıntısı yaşayan Gazililer de, birden çoğalan bu atölyelerde çalışmaya başlar. Ekmek aslanın ağzındadır; kadın, erkek, çocuk demeden çalışır insanlar. İş bulamayanlar evlerde el işleri yaparlar. Kazak örme, teyel dikme, sakız sarma, toka-kemer yapma gibi evlere dağıtılan işleri yaparak, ev ekonomisine katkı yapar, en azından mutfak masrafını çıkarırlar... Kadınların önemli bir bölümü de zengin evlerine temizlik yapmaya giderler. Hayatın, sömürünün yükünü bir şekilde hafifletmeye çalışırlar.

Bu süreç onların düzenle çelişkilerini daha bir arttırır ve devrimci mücadele ile daha fazla yakınlaşmalarını sağlar.

12 Eylül cuntasının baskı ve zulümle içiçe yürüttüğü depolitizasyon saldırısı, ideolojik-kültürel bombardımanla bütünleştirilince, yozlaşma ve dejenerasyon, hemen tüm kesimlerde olduğu gibi Gazi Mahallesinde de yansımasını buldu.

Cunta öncesinde açılmayan meyhane, birahaneler, cuntanın da teşvikiyle açılmıştır. Yoksulluk ve yozlaşmanın ürettiği lümpen proletarya ve serserilik-çetecilik bu koşullarda kendisine yaşam alanı bulur.

Faşistler yeniden bu kesimler içinde örgütlenmeye başlar, gençleri ve esnafı tehdit ederler.

1986 yılından itibaren örgütlenme faaliyetlerini Gazi Mahallesinde yoğunlaştıran Devrimci Sol, öncelikle bu faşist, serseri çetelerine karşı tavır olarak, halka ve halkın evlatlarına zarar vermelerini engeller. Ardından halk içerisinde yürüttüğü yoğun çalışmalarla bu kesimleri teşhir ve tecrit ederek, tamamen etkisizleştirilir.

Gazi halkı, devrimcilerle, Devrimci Sol'cularla geçmişten gelen bağlarını yeniden güçlendirerek, onları bir kez daha bağrına bastı.

Gazi halkı, her yeni tanıştığı Devrimci Sol'cuya mahallenin kuruluş sürecini ve o sürecin kahramanları olan Apo'yu, Sarı Mustafa'yı

anlatıyordu. Gazi halkı, mücadelenin, tarihsel kesintisizliğini yaşadıklarıyla, anılarıyla anlatıyor, öğretiyordu.

Bu yıllar ve sonrasında Devrimci Sol'un Gazi'deki mücadelesi tek tek ilişkilerden çıkartılarak daha örgütlü ve kitlesel bir şekilde geliştirildi. Sürecin siyasal, ekonomik-demokratik gelişmelerine karşı alınan politik tavırların içinde, kitlesel varlığıyla Gazi halkı da yer almaya başladı.

Elbette bu gelişmede, Devrimci Sol'un halk üzerinde geçmişte yarattığı sempati ve güvenin, özellikle her türlü baskı ve zulme rağmen korunabilen mücadelede kesintisizliğin büyük bir payı vardır.

Kısa sürede halkın yıllardır biriken yerel sorunlarının çözümünü hedefleyen, yıkımlara karşı koyan, su, yol, elektrik, okul, sağlık ocağı vb. getirme mücadelesi çerçevesinde adımlar atılır ve buna paralel örgütlenmeler, komiteler oluşturulur.

Gazi'nin devrimci mücadelenin gelişimi açısından ne kadar verimli bir bölge-mahalle olduğu, Gazi halkının da cunta yıllarındaki tüm baskı ve zulme rağmen Devrimci Harekete olan güvenini koruduğu, '87-'88 yılarında gerçekleştirilen "Filistin İntifadasıyla Dayanışma" ve "Hayat Pahalılığına Son" kampanyalarında ortaya çıkar.

Başlangıçta yeraltı ilişkilerine dayalı olarak illegal bir biçimde sürdürülen çalışmalar, giderek kendi meşruluğunu yaratarak açık hale dönüşüp kitleselliği yarattı. Özellikle kadın örgütlenmesi olan DEMKAD (Demokrasi için Kadın Derneği)'nin Gazi'deki faaliyetleri ile daha geniş kesimlere ulaşıldı.

Bu dönemde Devrimci Sol'un başlattığı kampanyaya Gazi de, çeşitli eylemlerle aktif olarak katılır. Sayısız afişleme, bildiri, pullama, kuşlama ve pankart eylemleri gerçekleştirilir. Özellikle bombalı pankart asma, tekelci burjuvazinin kuruluşlarına, faşist katliamların sorumlusu düzen partilerine yönelik devrimci şiddet eylemleri, başlangıçta Küçükköy merkezinde gerçekleştiriliyor olsa da, çok geniş bir bölgede büyük bir etkisi olur.

O koşullarda, etrafta devrim kaçkını onca 'solcu', o günlerin deyimiyle 'yorgun demokrat'ın, cirit attığı dönemde Devrimci Sol'cuların mücadeleyi silahlı temelde yükseltmeleri, Gazi halkının moralini yükseltiyor, umutlarını büyütüyordu.

Gazi Mahallesi kendine gelmişti. Cunta yıllarının baskı-zulümle oluşturduğu depolitizasyon ortamı, afişleri, pankartları ve duvarlarda konuşan-konuşturan yazılarıyla dağıtılıyor, kahvede, sokaklarda otobüste, minibüste, yine devrim konuşuluyordu.

Bu sürecin en açık ifadesi 1 Mayıs olmuştur. 1 Mayıs '89'da Taksim'e çıkma iradesini gösteren ve 5000 Mehmet olarak 1 Mayıs Alanına akan Devrimci Sol'cuların Dev-Gençlilerin bilcümle Cephelinin arasında Gazililer de vardır.

Ellerinde "Yaşasın 1 Mayıs-GDP Halkı" yazılı bir pankart ile yola düşer Gazililer. Gazi'nin coşkusunu, öfkesini taşırlar; ara sokaklardan, barajın üstünden, Sekizevler'den, Köşe Durağından, mezarlıktan, Düz'den, Anadolu'dan, Dörtyol'dan, Son Duraktan.

O pankart ile birlikte taşınan vefadır. Abdullah'ın, Mustafa'nın özlemleri ve idealleridir. Yoldaşları, Mehmet Akif DALCI ile birlikte ellerinde taşlarla çatışa çatışa zorlarlar Taksim'i.

Tepelerde helikopter dolaşır, aynı bu günün yoksul mahallelerinde zulüm saldırılarının yukarıdan destekçisi gibi. Kurşun yağdırır, 1 Mayıs Alanını zorlayan devrimcilere, işçilere, yoksul gecekonduculara. Taşlarıyla cevap verirler helikoptere. Havaya helikoptere atılan taş değil öfkedir aslında; bin yılların öfkesidir, o taşları fırlatan kollarda biriken. Helikopterden açılan ateşin kitleyi korkutacağı sanılırken, tam tersi oluyor, Tarlabaşı'ndan Taksim'e doğru ellerini yüreklerine dolayıp düşmana savuran bir kitle yaratıyordu.

Mehmet Akif DALCI'nın yanı başında Gazi'den koşarak gelen Tuncay GEYİK vardı; Malatya dağlarının şahanı. Az ötesinde de Dersim'de umudun tohumlarını Munzur'un koyaklarında yeşertenlerden Ali ÖZBAKIR ve Gazi'nin coşkusunu Gavur Dağlarına,

Çukurova'ya taşıyan Maksut POLAT'la birlikte 20 yıl sonra yoldaşlarının zapt edecekleri bu yasaklı alanın yolunu çatışa çatışa açıyorlardı. Gazililer çeşitli alanlardan yoldaşlarıyla birlikte, sokak sokak çatışarak öğreniyorlardı kavgayı.

1 MAYIS 1989

GAZİ'DE DEVRİMİ BÜYÜTEN BİR MEVZİ; GOPKAD

1 Mayıs 1989'da Taksim'i, 1 Mayıs Alanını zapt etmeye koşan kitledeki coşku, kararlılık, atılganlık ve cesaret, **"Daha Hızlı Koşmalıyız"** şiarında ifadesini bulacak bir kitleselliği yaratabilmek için mevziler oluşturmaya yönelir.

12 Eylül'cülerin baskı ve zulmü altında darağaçlarının gölgesinde 'örgüt' fobisi yaratılarak depolitizasyona uğratılan kitleleri, yeniden politikanın ve mücadelenin içine çekmek için, yeniden daha güçlü, daha kitlesel örgütlenebilmek için, Devrimci Sol her alanda kurumlaşmaya, devrimin mevzilerini yaygınlaştırmaya yönelir.

Faşist cuntanın yarattığı "üç kişi bir araya geldiğinde örgüt oluşturuyorlar" fobisinden çıkartılan kitleler, yüzlerle, binlerle bir araya getiriliyordu artık. Uzun, zorlu ve emekle adım adım örülen bir çabanın ürünüydü elbette bu değişim. Gazi halkı da bu sürecin içinde ilk örgütünü yaratır. GOPKAD; onca yılın birikimi ile Abdullah'ın, Sarı Mustafa'nın özlemlerinin, ideallerinin gerçekleştirilmesi hedefiyle kuruluşunu tamamlar.

Gazi halkının su sorunundan, yol sorununa kadar tüm sorunlarına herhangi bir dernek vb. olmadan meşru örgütlülüğüyle sahip çıkan Cepheliler, bu dönem de aynı sorunları çözmek için, Gazi halkının sahip olduğu bir demokratik kitle örgütü yarattılar.

Şimdi, daha da güçlüydüler. Haklarına ve insanca yaşama koşullarına sahip olmak için gereken her şeyi iktidardakilerden söke söke almak için, meşru temelde kültürel, demokratik tepkilerini dile getirmek için, bir kurum yaratmışlardı.

Yerel sorunlarını çözme, belediyeden hükümetlerden hakkı olanları alma, elinden çalınmaya çalışılanları koruma mücadelesini bu

kurumsal yapısıyla sürdürecekti Gazililer.

Kendi mahallelerinin sorunlarını çözme, aileler arası dayanışmayı güçlendirme ve kültürel olarak yozlaştırma saldırılarına karşı burjuva-emperyalist yoz kültüre karşı, halk kültürünü geliştirme, sosyalist kültürü yayma ve Gazi halkının, gençliğinin "yeni insanı yaratma" mücadelesinde bir mevzi olacaktı GOPKAD.

Yine GOPKAD aracılığıyla, iktidarın faşist uygulamalarına, antidemokratik yasalara, hak ihlallerine karşı demokratik zeminde, meşru-fiili mücadele ilkeleriyle yürütülen mücadeleye de sahip olduğu bu demokratik kitle örgütleriyle katılabilecekti Gazi halkı.

GOPKAD kurulduktan sonra Gazililerin katılmadığı bir eylemlik süreci, direnişlere-grevlere kitlesel destek eylemi yok gibidir adeta...

Cunta sonrası, cuntanın uygulamalarını aratmayan ANAP Hükümetleri dönemlerinde de, hapishanelerde devrimci tutsaklara yapılan saldırıların karşısında da her dönem Gazililer yer almışlardır.

TAYAD'lı Ailelerimizin direniş ve eylemlerinde, DEMKAD (Demokrasi İçin Kadın Derneği)'nin kampanyalarında, hapishanelerin önlerinde, miting alanlarında, meşru-yasal tüm eylem ve etkinliklerde Gazi halkı GOPKAD örgütlülüğüyle mücadelenin içindedir.

Gazi halkı, 1975'lerden beri Cephelilerle iç içedir. Anti-Faşist mücadele, can güvenliği temelinde her zorlu süreçte yanında gördüğü Cephe'yi, Cephelileri her dönem sahiplenmesini bilmiştir Gazi halkı.

GOPKAD'ın açılış tarihi bile bu duyarlılığa ve sahiplenmeye başlı başına bir örnektir aslında. GOPKAD, 1984 Ölüm Orucu şehitlerini anma günlerinde, Haziran 1989'da açılışını yapmıştır.

Gazi halkı vefalıdır; İlk yönetim kurulu üyelerinden biri, sonradan Malatya/Kürecik Dağlarında halkının kurtuluş silahını omuzlamış ve onurla şehit düşmüş olan Tuncay GEYİK'tir.

Gazi halkının devrimle, Cephe'yle bütünleşmesi GOPKAD'ın kuruluşu sonrasında daha da hızlanır. GOPKAD'lılar Gazi'nin kurulu-

şundan beri halkla iç içe yaşayan Abdullah GÖZALAN ve MUSTAFA IŞIK'ı tanıyan Gazililerden dinler, yine yeni Gazililere anlatırlardı.

GOPKAD'lılar yaptıkları çalışmalarda hapishanelerde halkı ve vatanı için direnenleri, ölen ama asla teslim alınamayanları anlatırlardı. GOPKAD'lılar 12 Eylül'cülerin hapishanelerde devrimcileri teslim almak için yaptığı zulüm ve işkenceleri ve buna karşı devrimcilerin teslim olmama kararlılıklarını, direnişlerini ve zaferlerini kitlelere anlatırlar.

GOPKAD'ın açılışının '84 Ölüm Orucu şehitlerinin 5. yıl anması günlerine denk gelmesi tesadüf değildir bu yüzden. Gazi halkının sahip olduğu bir demokratik kitle örgütünün bu duygularla açılışı, devrimci değerleri sahiplenme örneği de oluyordu aynı zamanda.

GOPKAD'ın çalışmaları, Gazi halkı içinde var olan kardeşlik, dayanışma, fedakarlık duygularını yeniden harekete geçirdi. 12 Eylül'cülerin baskı ve zulümle yıpratmaya, yok etmeye çalıştığı bu duygu ve düşünceleri, GOPKAD'ın faaliyetleriyle Cepheliler yeniden su yüzüne çıkardılar.

Gazi Mahallesinin kuruluşundan beri bir arada yaşayan kuruluş sürecinde tuğlasını, çimentosunu paylaşan, halklar arası birleştirici çimento olan kardeşlik duygusunu yeni taşınanlarla birlikte zenginleştiren Gazi halkı, Türk, Kürt, Laz, Boşnak, Alevi-Sünni, Doğulular-Batılılar, Karadenizliler olarak bir araya geliyor. Sorunları çözmek, bir arada insanca yaşayabilmek için sırt sırta, omuz omuza veriyorlardı.

GECEKONDULAR DEVLET İÇİN HEP 'SORUN'DUR

Gazi'de sorun bitmezdi; Su sorundu, yol sorundu, elektrik sorundu, okul, sağlık ocağı, hastane hep sorundu.

Dünyanın her yerinde yoksullar, gecekondulular devletin başına hep 'sorun'du. Çünkü gecekondulular devletten, burjuvaziden aslında en doğal hakları olan evlerini, üzerine barınak inşa edeceği avuç kadar toprağı zorla, meşruluğun ve bileğinin, haklılığın ve örgütlülüğünün gücüyle aldığı için, baskı ve dayatmalara biat etmedikleri için devlet katında hep "sorun'dular.

O yüzden buralara okul, yol, elektrik, hastane, fabrika vb. yatırım yapılmaz. Onlar başlangıçta resmi evraklarda YOKTUR. Sokaklar isimsizdir, evler ise numarasızdır. Oralarda gözaltına alınıp tutuklanan devrimcilerin adreslerinde ev numarası olarak "Bila no" (Farsça: Numarasız) yazılıdır.

Bundan dolayıdır devlet nezdinde 'sorun' olan buralara öncelikle bir karakol yapılır. Gecekondulular daha ilk yıllarından itibaren devleti karakol ile tanır, bilirler. Devleti hastanesiyle, okuluyla, elektriği-suyu- yoluyla tanımazdı gecekondulular.

Devlet; silahlı üniformalı, coplu adamlardı. Devlet; vergi toplar gözaltına alır, işkence eder, tutuklayıp hapse atardı.

Yolu yoktu, elektriği yoktu, suyu yoktu, Gazi'nin. Yıllarca çamurlu topraklı yollara bata-çıka işe gider gelirdi Gazililer. Elektrikleri hep kesilirdi. Okul diye, bir tane ilkokul ile idare ettiler yıllarca. Ortaokul bile 1982'de yapılabildi. Lise, Gazi gibi bir yere çok lükstü. Ne gerek vardı?

Devlet yıllarca böyle düşündü. Ve lise ancak 1995 katliam saldırısına karşı geliştirilen ayaklanma sonrasında 97-98 öğretim yılında açılır.

Gazi halkı, bir mahalleyi kendi gücü ve olanaklarıyla yarattığı gibi, bu mahallede yaşam için gerekli en temel ihtiyaçları da mücadele ederek, örgütlenerek, her bir ihtiyacın kavgasını ayrı ayrı vererek kazanmıştır. Tabiri caizse Gazi Mahallesi, alt yapı da dahil tüm ihtiyaçlarını söke söke almayı bilmiştir. Yanı başında İstanbul'un bir bölümünün su ihtiyacını karşılayan baraj vardır, ama devlet yıllarca içme suyu şebekesi bağlamamıştır Gazi'ye.

TEM otoyolu Gazi'nin kenarından geçerken, Gazi'nin içinde yıllarca toprak-patika yollarda çamur içinde gidip geliyordu Gazi Halkı.

İşte GOPKAD; Gazililerin bu insanca yaşam taleplerini ve haklarını kazanmak için oluşturduğu mücadele aracıydı, Gazi halkının birliğinin ve geleceğinin çimentosuydu aynı zamanda.

GAZİ HALKI GOPKAD İLE ÖRGÜTLENİYOR, MÜCADELE EDİYOR

Gazi halkı, taleplerini GOPKAD ile dile getiriyordu. Örgütlü bir güç olmanın ifadesiydi GOPKAD. GOPKAD'lılar bir yandan yol-su, okul, ihtiyaçlarının kavgasını verirken, diğer yandan ülkenin ekonomik, sosyal sorunlarına karşı da uzak durmuyor, genel demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak hareket ediyorlardı.

‘12 Eylül hukuku’na ve onun sonuçlarına karşı mücadele eden TAYAD'lılarla birlikte oluyor, belediye işçilerinin hak arama eylemlerine kitlesel desteklerini sunuyor, hapishanelerde gerçekleştirilmeye çalışılan 12 Eylül artığı zulüm politikalarına karşı direnişi sürdüren devrimci tutsaklarla dayanışma içinde bulunuyorlardı.

Devrimci Sol Ana Davasında “Haklıyız Kazanacağız” başlıklı savunmanın okunmaya başlanmasından itibaren hep Metris’te, en başta mahkeme salonlarındaydı GOPKAD'lılar.

O salonda yaşanan tarihsel hesaplaşmayı izliyorlardı. Devrimciler Cepheliler yargılanmak için dolduruldukları o salonda, oradaki kürsüden faşizmi, Amerikancı faşist cuntayı, emperyalizmi ve işbirlikçisi oligarşiyi yargılıyorlardı.

Spartaküsler, Pir Sultanlar, Bedreddinler, Börklüceler, o salondaydı. Mustafa Suphiler, Kara Fatmalar, Sütçü İmamlar, Karayılan, Şahinbey o salondaydılar... Mahir, Hüseyin, Ulaş oradaydı. Adalı yoldaşlarıyla birlikte Deniz, İbo'da, yanı başlarındaydılar. Hep birlikte hesap soruyor, yargılıyorlardı.

Hepsi bir olmuş Dayı'mızın işaret parmağıyla gösterdiği yere bakıyor, mazlumların, yoksulların, emekçilerin öfkesini temsil eden o parmağın yargıladığı zulmün temsilcilerini, o salonda mahkum ediyorlardı.

GOPKAD'lılar da bu savunmayı ve faşizmi yargılayan iradeyi izliyor, tarihe tanıklık ediyorlardı.

GOPKAD'lılar da o parmağın yargıladığı faşizmin mahkeme salonlarındaki temsilcileriyle defalarca yüz yüze geleceklerdi.

Yol için su için ekmek için adalet için hak ve özgürlükler için yollara düştüklerinde, meydanları inlettiklerinde devletin korkusundan kaynaklı zulmüyle karşılaştılar. Haklı oldukları halde zulüm gördüler ve yargılandılar.

Gazililer de yargılanmak istemedikleri her mahkeme salonunu, yıllar önce Metris-Baştabya salonunda gördükleri, tanık oldukları biçimde faşizmin yargılandığı kürsülere dönüştürmeyi bildiler.

GAZİ'NİN ÇOCUKLARI DA ERKEN BÜYÜR VE MÜCADELE İLE ERKEN BULUŞUR

Gazi Mahallesi halkı kuruluşundan bu güne yokluklar, yoksulluklar içinde yaşadı, yaşatıldı. Gazi'nin gençleri, çocukları eğitimsizlik, tedavisizlik koşulları altında hayatlarını yaşamak zorunda olduklarından, ana-babalarının yaşadığı sorunların-çelişkilerin ortasına büyüyerek, ülke gerçeklerini erken öğrenmeye başladılar.

Elektriği, yolu, okulu olmayan Gazi'de gaz lambası ışığında ders çalışıp çamurlu yollarda bata-çıka ortaokula, lise içinde Küçükköy'e yürüyerek gitmeyi öğrendiler. Sonra bunun nedenlerini öğrendiler. Sömürüyü, ayrımcılığı, ulusal değerlerine ve inançlarına yönelik oluşturulan şovenist, inkarcı, dışlayıcı devlet politikasını yaşayarak kavradılar.

Kimi zaman suratlarında tokat olarak patlıyordu bu baskılar, kimi zaman da karnelerinde not olarak. Üstelik bu şansı yakalayabilenler azınlıktadır Gazi'de. İlkokuldan sonra okula gitmek, eğitimini sürdürmek, kayıt, karne, kitap, yakacak, yol ve okulun temizlik parasını karşılayabilmek her çocuğa nasip olmaz Gazi'de. O yüzden Gazi'nin çocukları 8-10 yaşından sonra atılır hayat mücadelesine.

Küçükköy'ün tekstil atölyeleri, Beyazıt'ın, Gedikpaşa'nın kunduracı atölyeleri, Gazi Osmanpaşa, Rami, Bayrampaşa'nın kayıt dışı işçi çalıştıran tamircilerin, elektrikçilerin tezgahları Gazi'nin çocuklarıyla doludur.

Gazi'nin çocukları daha o yaşlarda ellerindeki sarı-kirli nasırlardan öğrenir sömürüyü ve kapitalizmin iğrenç yüzünü. Babaları İstanbul'un çöpünü toplarken, onlar da ev ekonomisine katkı sunmak için ucuz çocuk işçiliğine sundukları emeklerinin talan edilişini, çocukluk hayallerinin yok edilişini yaşayarak görürler. Ömürleri tör-

pülenir işliklerde.

Bundandır; Gazi'de katliam için gelenleri durdurmak için hemen abilerinin, amcalarının yanında ellerinde taşları, sopalarıyla birlikte barikatın ardında yer almaları. Gazi'nin barikat çocuklarıdır onlar. Bundandır; yüzlerine çektikleri maskenin üzerindeki öfkeli keskin gözleriyle düşmana bakışları. Düşman; onları okutmayandır.

Düşman; onları yolsuz, elektriksiz, ilaçsız bırakandır.

Düşman; onları copuyla kovalayan, abilerine, ablalarına işkence eden, dağda, şehirde katledendir.

Düşman; babasını işten atıp, onu daha o yaşında çalışmaya mecbur edendir.

Düşman; annesinin, teyzesinin, babasının gözlerindeki Kuyucu Muratlardan buraya sürdürülen katliam-kıyım saldırısı beklentileridir. Düşman, barikatın öte yanındakilerdir.

Her şey bu kadar nettir, Gazi'nin çocuklarının gözünde. Gazi'nin çocukları, düşmanı daha çocukluklarını yaşayamadan tanıdıkları için erken büyürler.

Bu yüzden Gazi'nin çocuklarının oyunları, yürüyüş yapan insanlar olur. Birileri döviz-pankart taşır, birileri "Rap! Rap!" yürüyerek slogan attırır. Bir saldırı, bir tehlike olduğunda da yüzler örtülüp ellere taş, sopa, şişe alınır alelacele.

Gazi'nin çocukları oyun diye duvarlara abilerinin yazdıkları yazılardan yazarlar, kargacık-burgacık. Gazi'nin çocukları, oyun olsun diye karakolun arka tarafına çatapat atar. Gazi'nin çocukları, böyle yaşar ve erken büyürler.

Gazi'nin çocukları büyüdükçe, onlara biçilen cehalet, eğitimsizlik, işsizlik ve yarınsızlık giysilerini parçalayıp devrimci abileriyle birlikte insanca yaşayabilecek bir geleceğin kavgasını vermeye başladılar.

GOPKAD'lı abilerinin yanında düzenin yozlaştırma saldırısına

karşı koyup kültürel, siyasal çalışmalar içinde olgunlaştılar. Devrimciliği öğrendiler, devrimci değerleri kavradılar, vatanı ve vatanı sevmeyi öğrendiler. Halktılar, halkı sevmeyi öğrendiler. Yaşamlarını bu hale getirenlerin, halka her dönem zulmedenlerin emperyalistler ve işbirlikçileri olduğunu öğrendiler ve gençliklerinin atılganlığıyla bu değerleri sahiplenip ileriye atıldılar. Kavganın tam ortasında yerlerini aldılar.

Tiyatro-sinema gibi kültürel-sanatsal faaliyetlerden uzak tutulan Gazi halkına devrimciler, kendi kültürlerini taşıyarak, bu faaliyetlerle buluşturdular. Halk kültürünün ilerici yanlarıyla devrimci kültürü kaynaştırdılar.

Düzenin yozlaştırma saldırılarıyla kahvehane-birahane köşelerine mahkum ettiği gençliği buralardan çıkarıp, GOPKAD ile birlikte devrimci mücadele ile tanıştırdılar.

YÜKSEL GÜNEYSEL ve Veysel BEYSÜLEN bu faaliyetler içinde olgunlaşıp devrimcileşerek, Cepheli birer kahraman olarak şehit düşmüşlerdir.

DEVRİMCİ SOL'UN ATILIM YILLARI GAZİ'NİN CEPHELİ KAVGASININ BÜYÜDÜĞÜ YILLARDIR

Gazi Mahallesi ve Cephe, Gazili ve Cepheli yaşam bu gün içiçe geçmiş, birbirini tamamlayan, eğiten, güçlendiren bir bütün olmuşsa, bu '70'li yılların ortalarından beri Cephelilerin Gazi halkıyla birlikte içiçe yaşaması ve savaşıyor olmasındandır.

Halkın sorunlarının çözümün yolu halkın örgütlü gücünün yaratılması ve bu güçle birlikte, hiçbir mücadele ve örgütlenme biçimini reddetmeden yürütülen ısrarlı ve kararlı mücadeleden geçiyordu. Bedeller ödeme pahasına, şehitlikler, tutsaklıklar, işkenceli gözaltılar pahasına sürdürülen bir mücadeledir söz konusu olan.

12 Eylül faşist cuntasına teslim olmayıp, dışarıda-içeride sonuna kadar direnmektir, bu birlikteliği yaratan. 12 Eylül faşizminin Sıkıyönetim Mahkemelerinde "biz örgüt değil dergi çevresiyiz"e kadar varan, icazet dilenen, düzen içinde iktidar hedefi olmayan 'akıllı solculuk' savunması yapmak değil; mahkeme salonlarında linç edilircesine işkence görmek pahasına, halkın kavgasını, gelecek özlemlerini, söylediğini yapan, yaptığını savunan, devrim ve iktidar iddiasından asla vazgeçmeden, haklı olmanın gururuyla zaferin kazanılacağını tüm dünyaya haykırarak savunmaktır bu birlikteliği güveni yaratan.

Öylesine bir savunma ki; bir spor salonunda görülen duruşmada, tribünlerini halkın çeşitli kesimlerinden insanlarımızın doldurduğu salonda söylenen her söz, mahallede dilden dile dolaşır, evlere, kahvelere, konfeksiyon atölyelerine ulaşırdı.

O savunma ki; 12 Eylül'ün gerçek teröristlerini yargılıyor, halkı soyan, işkence eden, tutsak eden, katleden, idamlarla gözünü korkutmaya çalışan, emperyalistlere vatanımızı peşkeş çekenlerin, ev-

lerimizi başımıza yıkanların, açlığımızın, eğitimsizliğimizin, sağlıksızlığımızın, geleceksizliğimizin sorumlularını suçlarını ortaya çıkarıyor, suçlarını bir bir sayıyordu.

Devrimci Sol'un faşizmin kürsüsünden haykırarak faşizmi yargıladığı "Haklıyız Kazanacağız" şiarıyla başlayan savunma halkın adaleti oldu...

İşte bu sesti Gazi Mahallesinde yankılanan, duvarlarından konuşarak ses veren, halkın yüreğine su serpen, ferahlatan.

Söylemek, iddia etmek yetmezdi elbette. Gazi halkına herkes bir şeyler söyledi; süslü sözlerle hayali devrimler yaparlar, akşamdan sabaha özgürlükleri ayağına getirirlerdi kimileri.

Gazi halkı ise, kendisine uzak yaşamı ve kültürel özellikleryle, samimi olmayanlara, verdiği sözü tutmayanlara, aynı burjuva politikalar gibi halkı, kandırmaya çalışanlara, onların süslü ve parlak sözlerine itibar etmedi hiçbir zaman.

"Söylediğini yapan, yaptığını savunan", koşullar ne olursa olsun verdiği sözü tutanların, kendisi için gözünü kırpmadan bedel ödeyenlerin, bedeller pahasına halka zulmedenlerden hesap soranların, halkın yüreğini ferahlatanların, Gazi halkının gönüllerindeki yeri bambaşkaydı, bu yüzden.

Çünkü Cepheliler halkın evlatlarıydı, halktan biri ve halkın öncüsüydüler. Halkın evlatları olarak, halkın çektiği ıstırapları biliyor, birlikte yaşıyor ve en az o acıları yaşayanlar kadar sınıf kiniyle dolu, intikam ateşiyle yanıyorlardı.

Gazi halkı, her Cephelinin gözüne baktığında bu ateşi, bu hesap sorma kararlılığını, bu adalet özlemini görebiliyordu. Bunun için Cephelilere inanıyor, güveniyor, yüreğini açıyordu.

Gazi halkının Cephe ile bütünleşmesinin güçlendiği yıllar, işte bu yüzden Atılım yıllarıdır. Atılım yıllarının öncesinde Devrimci Sol saflarında mücadeleye katılan Gazililer verilen sözlerin bir bir tutuldu-

ğuna bizzat yaşayarak tanık oldular.

30 Mart kararlarıyla birlikte Atılıma geçen Devrimci Sol, onlarca yılın adalet özlemine cevap veriyordu. Onlar için, namus için, adalet için, ayaklarındaki, sırtlarındaki zulüm izleri için, geceleri aç yatmanın, yırtık pantolonun, eksik kalem-defterin, akan çatının hesabı için dövülüyordu zulmün kaleleri.

Cephelilerin vurduğu yerden ses geliyordu. Bu sesler, askerin, polisin, tekelci patronların tefeci bezirganların, toprak ağalarının ve bilcümle asalakların korkularının sesiydi. Devrim korkusunun, işledikleri suçlarının karşılıksız kalmayacağının kesinleşmesinin sesi, pes değil canhıraş feryatlarıydı adeta.

Gazi'de gecekondulara da yakınlaşıyordu bu sefer... zalimlerin can korkusuyla çıkardığı bu sesler, güç katıyor, moral kazandırıyordu Gazi halkına.

Bu güç ve moralle bir adım daha ileriye çıktı Gazi halkı... En sevgili evlatlarını, ciğerlerinin parçalarını, Devrimci Sol saflarında kavgaya, kavganın ortasına yolladılar. Atılım yılları Gazi'ye, Gazi Atılıma güç kattı, can kattı ve kavga daha bir büyüdü.

Gazi halkının yaşadığı acıları, sorunları, mafya-polis zulmünü tam da o yıllarda, Küçük Armutlu halkı da yaşıyordu. Köyünden, kasabasından göçüp, ailesini geçindirebilmek, çocuklarını eğitebilmek için büyük şehre yerleşip Devrimci Sol önderliğinde kendisine iki göz bir kondu yapan yoksullara saldıran polis, Hüsnü İŞERİ'yi katleder... Kanıyla, canıyla gecekondularını yıktırmamak için direnen Küçük Armutlu halkının yaşadıkları hiç yabancı değildir Gaziliye.

Küçük Armutlu halkına sıkılan kurşun, vurulan cop, Gaziliye yapılmış gibi gelir. Sonraki yıllarda daha bir pekişerek güçlenecek olan bu duygu birlikteliği yoksulların, ezilenlerin dayanışması ile meyvelerini verir...

HALKIN DA BİR ADALETİ VARDIR!..

Devrimci Sol, Küçük Armutlu halkına saldıran, zulmeden, katledenlerden hesap sormaya başlamıştır.

1990 yazında, binlerce çevik kuvvet polisi eşliğinde Küçük Armutlu halkına kurşun sıkanlardan biri olan, işkenceci Polis İsmail KILIÇ'ın istihbaratı, tam da bu günlerde Gazi halkı tarafından Devrimci Sol'a ulaşmıştır.

Hüsnü İŞERİ'nın cenazesinde mezarı başında binlerce Cepheliye gecekonduluya verilen söz, Devrimci Sol SDB (Silahlı Devrimci Birlikler) savaşçıları tarafından yerine getirilir. İşkenceci polis İsmail KILIÇ'ın cezalandırılması, hem Küçükarmutlu halkının, hem de aynı duyguları yaşayan Gazi halkının adalet özlemlerine cevap olur, yüreklerine su serper. Halkında bir adaleti olduğu ve hiç bir halk düşmanının bu adaletten kurtulamayacağı gösterilmiş olur.

İşte, Gazi halkını Cephe'yle, Cephe'yi Gazi halkıyla bütünleştiren, yaşamın bu diyalektiğidir.

'Halkın Adaleti' kavramı, Devrimci Sol'un Türkiye Devrimci Hareketine, sınıflar mücadelesinin Türkiye cephesinde kullanılan siyasal literatürüne kazandırdığı bir kavramdır.

Halka karşı suç işleyenler, adaletsizlik yapanlar, işkence edenler dağlarda, şehirlerde, hapishanelerde, halkın en değerli evlatlarını, bu ülkenin yürekli vatanseverlerini katledenler, halkın da bir adaleti olduğunu, halkın da zalimlerden hesap sorma hakkı olduğunu, Devrimci Sol ile birlikte yeniden hatırladılar.

'Halkın Adaleti' bir gerçek idi ve halkın egemen sınıflara duyduğu sınıf kininin bir sonucuydu. Sınıf kini duymadan, bu kinin gereği olanlar yapılmadan ezilenlerin, zulme uğrayanların, her gün, her saat, her an oligarşinin baskı-sömürü cenderesinde iliğine kadar sö-

mürülenlerin yüreği soğutulamazdı.

Halkın yarası çok derinlerdeydi; geriye dönüp baktığımızda her neslin tarihinde ayrı bir katliam, zulüm öyküsü vardı, Anadolu insanının... Nesimilerden, Hallacı Mansurlardan, Pir Sultanlardan, Bedreddinlerden, Börklücelerden bu yana.

Sömürü ve zulüm kılıçları, darağaçları bizler için bileylenmiş, kurulmuştu yüzyıllar boyunca. Mustafa Suphileri, Mahirleri, Denizleri, İboları aynı kılıçlarla kesip, aynı kurşunlarla vurup, aynı iplerle astılar. Hepsinin kabzasında aynı el vardı, hepimizin dosyasında aynı mühür, aynı imza.

Hep böyle gitmeyecekti elbet. Devran dönecekti bir gün, zulmedenler, cesetlerimizin üzerinde kahkahalarla tepinenler, ölülerimizin ardından şampanya şişeleri patlatanları bir bir hesap vereceklerdi sırasıyla.

Halk kendisine yapılan iyiliği de, kötülüğü de unutmadı. Halkın belleği güçlüydü. Halk asla unutmaz, zihninin bir köşesine kaydeder, zamanı gelince ortaya çıkarırdı suçu ve suçluları.

İşte "Halkın da bir adaleti vardır" sözünü gerçek kılan Devrimci Sol, bir halk hareketi olduğu içindir ki, halkın belleğindeki tüm suç ve suçluların ortaya çıkarılmasını ve adaletin hakkıyla yerine getirilmesini sağlayarak güven veriyordu. Halkın bilincinde eğer halka karşı bir zulüm, işkence ve hak gaspı varsa, bir de bunlardan hesap soran halkın evlatları Devrimci Solcular vardı.

Suçsuzların, masumların korkmasına gerek yoktu, ama suçlular korkmalıydılar. Ya halkın adaletine teslim olacaklar, ya da halkın adaleti onları yedi kat yerin dibine de girseler orada bulacak ve adalet tecelli edecekti. Halkın adaletinden kurtuluş yoktu.

GAZİ'NİN YÜREĞİNDEKİ KÖZ SÖNECEK!

Bu süreçleri en yakından izleyen mahallelerden biriydi Gazi. Çünkü Gazilinin yüreği yangın yeri gibiydi. En sevdiği evlatlarından ikisini 1981 yılında koparmışlardı aralarından.

Abdullah GÖZALAN ve Mustafa IŞIK... Apo ve Sarı MUSTAFA'ydılar... Gazi halkının gönlünde Cephe'yi var eden, resmi-sivil faşistlere, mafyacı rantçılara Gazi'yi dar edenlerdi.

Halk sevgisi ikisinin de gözlerinden okunuyordu. Aynı çorbayı kaşıklar, bir ekmeği bölüşürlerdi. Kimin bir sorunu olsa, onlar koşardı. Onlar güvendi, sığınacak dağlar gibiydiler.

12 Eylül faşist cuntası geldiğinde, katiller Gazi'de onların peşine düştüler. Aylarca bulamadılar onları. Oysa onlar Gazililerin yüreğinde, İstanbul'un sokaklarında cuntaya karşı direnişin içindeydiler.

Cunta günleri kopkoyu karanlıktır bir yanıyla. Omuzlarında apoletleriyle boy gösteren generalleri, Amerikan emperyalizminin yerel ve bölgesel ihtiyaçları-çıkarları için iktidara el koymuş, emperyalizm ve işbirlikçilerine devrim korkusu yaşatan devrimcilere, halk güçlerine karşı dizginsiz bir saldırıya geçmişti.

Televizyonlarda generallerin tehditkar konuşmaları, radyolarda insan avı sürdüren katiller için, aranan devrimcilerin okunan isim listeleri; duvarlarda boy boy 'vur' emriyle aranan devrimcilerin resimlerinin basıldığı afişler...

Her yanda aramalar, baskınlar, gözaltılar, tutuklamalar, evlerde, sokaklarda, meydanlarda, işkencehanelerde katledilen-kaybedilen insanlar...

Kurulan darağaçları, idamlar, tehditler, gözdağları, dört bir yanı hapishaneye çevrilmiş 780 bin kilometrekarelik vatanımız...

Her gün bir canımızın kayıp haberi veriliyordu haber bültenlerinde. Böyle günlerden birinde geldi Apo'nun şehitlik haberi de. Pusu kurmuşlardı kalleşçe. Yüz yüze çatışmaya giremezlerdi onlarla. Pusuyu kuran işkenceci bir katildi. Faşist cuntanın verdiği destekle işkence yapıyor, pusular kuruyor, devrimcileri katlediyordu. Baş komiser İbrahim ÇAĞLAR'dı bu katilin adı.

Önce Abdullah GÖZALAN'ı katletti. Ardından bir süre sonra gözaltına alınan Sarı Mustafa'yı, en ağır işkenceler altında teslim olmayınca, Küçükköy'de bir gecekondunun önünde 'kaçarken vuruldu' mizanseni düzenleyerek, katletti. Bunları duyunca bir ateş düştü Gazilinin yüreğine. Kor bir ateşti bu. Haksızlığın, adaletsizliğin, vicdansızlığın yaktığı bir ateş. Hiç sönmedi ve bir köz gibi içten içe yanmaya devam etti.

Ta ki, 1990 Eylül'üne kadar... Adalet yerini bulana, haklılığın namluları yılların öfkesi ve özlemiyle doğru yerlere doğrultana kadar.

'90 Mart kararlarıyla başlayan süreçteki tüm hesap sorma eylemleri, Gazi halkının gönlünde büyük bir sevgi ve sempatiyle karşılanıyordu. Her eylem sonrasında yüreklerindeki yangın biraz olsun sönüyor, ama dinmiyordu.

Ta ki, o haber gelene kadar; Devrimci Sol SDB (Silahlı Devrimci Birlikleri) Abdullah ÖZALAN ve Mustafa IŞIK'ın katili işkenceci baş komiser İbrahim ÇAĞLAR'ı bu suçlarından dolayı cezalandırmıştı.

Bu haber Gazi Mahallesinde adeta bir bayram coşkusuyla karşılanmıştı. Evlatlarının katilinden sorumlu olan işkenceci, sadece 9 yıl yaşayabilmişti. Halka kin duyan işkencecilerin hemen hepsi gibi gizlenerek, saklanarak, işini-kimliğini saklayarak bir sığıntı gibi yaşayarak geçen yıllar...

Cuntanın verdiği desteğe dayanarak insanlık suçlarını rahat rahat işleyenler, şimdi köşe-bucak gizleniyorlardı.

Halktan kaçılmaz-gizlenilemezdi. Halk; emperyalizm ve oligarşi bloku ve onlara bir 'kutik' (Gazililerin 'köpek' için kullandığı Zazaca sözcük) hizmet edenler dışında herkesti. Halk; çöpçüydü, bakkaldı, taksi şoförüydü, tamirciydi, sucuydu, elektrikçiydi, işçiydi, işsizdi...

Halk her yerdeydi. Halk düşmanları ile her yerde karşılaşabiliyordu. İşte bu yüzden halk bulurdu ve adaletiyle de buluştururdu.

O mutlu haber sonrasındaki Gazi halkının yüreğindeki köz, bir nebze olsun sönmüştü artık...

Gazi Mahallesi, bu haberden sonra sanki etrafını kuşatmış olan zincirleri kırmış daha bir özgürleşmiş gibiydi...

Gazi halkı daha bir örgütlüydü artık. Cephe'de daha fazla kitleselleşmişti. Kavganın çektiği acıları biliyor, acıları dindirecek yürek yangınlarını söndürecek, gelecekte, özgür, bağımsız, demokratik bir Türkiye'nin nasıl yaratılacağını gösteriyorlardı.

Çünkü, Dayımızın dediği gibiydi Cepheliler; “Biz halkız. Halktan biriyiz. Halkın öncüsüyüz.”

Cephe halktı; halkın çektiği acıları biliyor, etinde- kemiğinde yaşıyordu her gün, her saat.

Cephe öncüydü: halkın Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesine öncülük ediyordu.

Bunun için çekilen acıların hesabını soruyordu.

Bunun için Halkın Adaleti işkencecilerin, katillerin, halka, halkın evlatlarına zulmedenlerin peşindeydi...

Bunun için Gazi halkı, Cephe saflarında örgütleniyor, geleceği kurmak, insanca ve özgür yaşama ideallerini gerçekleştirmek için Cephelilerle birlikte yürüyordu geleceğe doğru.

GAZİ DEVRİM UMUTLARINI BÜYÜTÜYOR, DEVRİME KADRO, SAVAŞÇI YETİŞTİRİYOR

Atılım yılları, Gazi Mahallesinin Türkiye sınıflar mücadelesinde yerini daha güçlü aldığı, devrim potansiyelini daha fazla açığa çıkardığı yıllardır.

Devrimci Sol'un Atılım yılları sürecinde geliştirdiği ekonomik-demokratik mücadele yöntemleri, sürecin ihtiyacı olarak ön plana çıkan politikaları, süreli kampanyalar; Gazi halkının kitlesel olarak katıldığı, kendi kavgasını sahiplendiği yıllardır.

Evet, kavga halkın kavgasıdır ve Devrimci Sol bu kavganın öncüsü bir halk hareketi olarak, Gazi halkının da kendi kavgasını sahiplenmesini sağlamaya çalışmaktadır.

Bir yandan işçi, köylü, memur, esnaf yoksul halka zulmeden halk düşmanlarından devrimci şiddet ile hesap sorulurken; diğer yandan yoksul halkın hak arama mücadelesine, haklarını kazanma kavgasına da, fiili-meşru mücadele araç ve yöntemleriyle demokratik mücadele zeminlerinde önderlik ediyordu.

Dönem emperyalizmin 'Yeni Dünya Düzeni' politikalarını ilan ettiği, sosyalist iktidarların alçakça bir ihanetle, komplolarla bir bir yıkıldığı, sosyalizmin taktik planda gerilediği, emperyalizmin halklara saldırılarını arttırdığı bir dönemdi.

ABD emperyalizminin, Kuveyt gibi, sınırları cetvelle çizilmiş bir uydu devlet aracılığıyla, Irak halkını kuşatmaya, değerlerini, yeraltı-yerüstü zenginliklerini gasp etmeye çalıştığı bu dönem, işbirlikçi iktidarın ABD'nin kuyruğuna takılıp savaşa katılmaya çalıştığı bir dönemdi aynı zamanda.

Özal'ın "Bir koyup üç alacağız" diyerek bir halkın acılarından ah-

laksızca yararlanmaya çalıştığı bu savaş hazırlıkları döneminde, iğneden ipliğe her şeye zam yapılıyordu.

Emperyalizmin Irak halkına yönelik olarak hazırladığı saldırıların masrafı, bizim gibi yeni-sömürge halklarına fatura edilecekti. Zamlar kimin içindi?

Devrimci Sol bu gerçeği tespit ederek Türkiye halklarını bilgilendirdi ve komşu halkların bizden zamlar aracılığıyla çalınan paralarla katledilmesini engellemek ve işbirlikçi oligarşiyi teşhir etmek için **"Emperyalist Savaşa ve Savaş Zamlarına Hayır"** kampanyasını örgütledi.

Bu kampanyada yasal-meşru mitingler, gösteriler düzenlendi, bildiriler, afişler, el ilanları hazırlanıp on binlerce, yüz binlerce dağıtıldı. Korsan gösteriler, ateş yakma eylemleri düzenlendi. Yoksulluğumuzu daha da arttıracak savaş zamlarını protesto etmek için kadınlarımızla birlikte 'Boş Tencere' eylemleri örgütlendi. '87 DEMKAD mitingi sonrasında ilk kez bu kampanyada boş tencere eylemleri oldukça yaygın bir şekilde yapılıyordu.

Gazi halkı, bu kampanyada aktif olarak yer aldı. Kavganın sahibi kendisiydi. Çünkü savaş zamlarının hedefi kendisiydi. Tencerelerindeki yemek her geçen gün azalıyordu...

İşbirlikçi Özal; "Her şeyin artık vitrinlerde olduğunu, karaborsanın kaldırıldığını" söyleyerek demagoji yapıyordu. O vitrindekilere sadece bakmakla yetinen Gazili kadınlar, boş tencerelerini çalarak çıkardıkları seslerle bu yalanlara cevap veriyordu.

Gazi halkı her geçen gün kampanyanın etkinliklerine daha yüksek bir kitlesellikle ve kararlılıkla katıldıkça, daha fazla politize oluyor ve bu durum düşmanı tedirgin ediyordu.

Oligarşi, Gazi halkının mücadeleye böylesi bir katılım sağlamasından ve gösterdiği kararlılıktan duyduğu korkuyu bastırmak için saldırıya geçer. Gazi Mahallesinin giriş ve çıkışları sürekli tutulur.

İşlerinden evlerine dönen insanlar, arabalardan indirilerek arama bahanesiyle yerlere yatırılır, dövülür-tehdit edilirler.

Esnaf dükkanlarının önünde polis otolarıyla beklenip hem esnaf, hem halktan insanlar tehdit edilir, taciz edilirler. Polisin yönlendirdiği kimi sivil faşistler halkı sözle tehdit ederek, Gazi halkının kararlılığını geriletmeye çalışırlar. Ama ne o günlerde, ne de sonrasında Cephelilerin Kızıldere'den devraldığı ve onurla her mücadele alanına taşıdığı kararlılığı, Gazi halkının kararlılığını bir milim bile geriletemediler.

Gazi halkı bu kampanya süresince onlarca protesto gösterisi, miting yürüyüş gibi etkinliklerde, baskılara rağmen yerini almıştır. Bunlardan biri de, aynı döneme denk gelen, işçi sınıfının işyerlerinden başlayarak TÜRK-İŞ yönetimine dayattığı zamlara karşı Genel Grev kararının 3 Ocak 1991'de hayata geçirdiği gündür.

3 Ocak Genel Grevi öncesinde “Zonguldak Türkiye'dir” diyerek, maden işçilerinin grevini ve Ankara yürüyüşünü sahiplenen, bu direnişi tüm ülkeye yaymak için “Genel Grev Genel Direniş” çağrısı yapan Devrimci Sol, “Hayatı Durduralım” somut şiarıyla tüm halkı direnişe katmaya çalıştı.

Türk-İş'in sonradan Marmara depreminde kendi savunduğu sistemin enkazı altında kalan Genel Başkanı Şevket YILMAZ'ın “Ben evde pijama-terlik televizyon izleyeceğim” diyerek, sokakların-alanların gücünü engellemeye çalışmasına rağmen, Devrimci Sol tüm örgütlü güçleriyle halkı, yürüyüşe ve mitinglere, her yerde alanlara-sokaklara çağırdı.

Gazi halkı da 3 Ocak 1991 günü Devrimci Sol'un çağrısına işe gitmeyerek, okulları boykot ederek, yürüyüşler yapıp sloganlar atarak, ateşler yakarak, davul zurna eşliğinde halaylar çekerek, hayatı durdurarak katıldı.

Esnaflar kepenklerini, şoförler kontaklarını kapattılar. % 100 katılımla gerçekleşen bu eylemle birlikte Gazi halkı 1000 kişilik bir

doğal miting gerçekleştirerek Genel Direnişe katıldı.

Gazi halkı kararlılığını yitirmeden yeni direnişler, yeni eylemler içinde yer alacaktı. Yine 20 Şubat 1991'de Devrimci Sol Güçlerin (DSG) çağrısı üzerine Gazi'de tüm esnaflar kepenk kapattı. Bunun üzerine polis Gazi Mahallesini kuşattı ve halka-esnafa saldırdı. Dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Mehmet Ağar idi ve Gazi halkına yönelen bu saldırıyı bizzat mahalleye gelerek yönetti.

Saldırının sürdüğü anlarda Devrimci Sol Güçler, kuşatmaya rağmen karakola 50 metre mesafede bir gösteri düzenliyor, halka yönelen saldırıyı kendi üzerine çekiyordu. Gazi halkına yapılan saldırıların hesabının sorulacağı haykırılıyordu.

Düşman Gazi Mahallesini susturmak istiyor, ancak en güçlü göründüğü anlarda bile Gazi halkı konuşuyordu. Bu Cephelilerin cüretiydi. Oligarşi bu cüretle daha çok karşılaşacaktı. Gazi halkı, bu direniş süreçleri sırasında faşizmin işkencecileriyle de tanışıyor, oralarda da onurunu korumayı biliyordu.

Bu baskı-direniş-baskı sarmalı içinde düzen partilerinin etki alanından giderek uzaklaşıyordu Gazililer. 1991 yılında yapılan genel seçimlerde GOP genelinde % 20 olan boykot oranı, Gazi Mahallesi özelinde %50'ye çıkıyordu. Bu kopuş 1994 yılındaki yerel seçimlerde de artarak sürecekti.

1991 yılında düzen partileri halka bir tek cenneti vaat etmemişlerdi. 100 günde tüm sorunları çözeceklerdi. Halkı bu boş vaatlerle beklenti içine sokan iktidara karşı, halkın tüm taleplerini sıralayıp **"İstiyoruz! Vermezseniz Alacağız"** kampanyası düzenleyen Devrimci Sol, çeşitli alanların katılımıyla halkın taleplerinin duyurusunu yaptı. Çeşitli eylem ve etkinliklerle halkın, bu taleplerinin takipçisi olmasını sağladı.

İstanbul'un birçok mahallesinden gecekondu halkı, işçiler, memurlar, öğrenciler, tutsak yakınları, sanatçılar, esnaflar olarak, demokratikleşme sözü veren Demirel-İnönü koalisyon hükümetine

taleplerini ilettiler.

Gazi halkı da vardı bu kampanyanın içinde ve iktidarın başbakanı ile yapılan görüşmede. Taleplerini iletip, sonuna kadar takipçisi olacaklarını iktidarın yüzüne söylediler.

Gazi halkı bu süreçler içinde düzeni, faşizmi daha iyi tanıyordu. Demokratikleşme yalanlarının arkasına gizlenmiş kan içici faşizmin baskı-sömürü mekanizmasından başka bir şey olmayan oligarşik diktatörlüğün, o çirkin yüzünü daha iyiyi görüyordu!

İşte bunun için, bu düzeni değiştirmek için, bu düzeni değiştirecek adaleti uygulayacak kadrolar, savaşçılar yetiştirecekti.

En değerli evlatlarını sıcak savaşın içine, Cephenin ön saflarına yolluyordu Gazi halkı. Dört bir yanı cennet vatanımızın her köşesine koşuyordu Gazi'nin yiğit evlatları, Cephe savaşçıları. Gazi devrim umutlarını büyütüyordu.

İstanbul'un değişik semtlerinden, ülkemizin farklı yörelerinden türlü nedenlerle Gazi Mahallesine gelenler Gazi'nin sokaklarında dolaşırken farklı bir ruh haliyle gezerler adeta.

Gazi'de bu havayı yaratan devrimin rüzgarıdır. Cephe'nin her sokağına, her duvarına sinmiş olan özgürlük ve umuttur. Gazi'nin evlatları özgürlük savaşçılarının hamalları olarak her yerdedirler. Gazi'den aldıkları umut rüzgarlarını vatanımızın her köşesine taşıdılar.

Kavganın doğasında vardı şehitlik. Bedel ödemeden hiç bir hak kolay kazanılmıyordu. Gazi'nin evlatları, kendi topraklarına, sokaklarına geri geldiler sırayla. Kucaklaşarak ayrılmışlardı Gazi'den, omuzlar üstünde birer karanfil olup geri geldiler, uğruna ömürlerini verdiklerinin, Gazi halkının bağrına.

20 Şubat 1991

GAZİ MAHALLESİ:
DEVRİM UMUDUNU BÜYÜTEN MAHALLE

Gazi Mahallesinin evlatları, yoldaşlarının omuzunda, karanfiller arasında mahallesine döndüklerinde, çok sevdikleri Gazi halkının kucağındaydılar. Onların evlatlarıydı kucaklarındaki şehit. Her birinin emeği vardı üzerinde. Vefayı, emeği, paylaşmayı, sevgiyi, fedakarlığı onlardan öğrenmişlerdi.

Daha dün gibiydi sanki, elinde kapı kapı dolaşıp dergi dağıtırken uğramıştı. Zor bela bir-iki dilim ekmek yedirmiş, bir bardak çayı içirmişlerdi. Çok işleri vardı, yetiştirmeliydiler, acele etmeliydiler. Hiç dur-durakları yoktu.

Uzaklara giderken söylenmiş, ama sanki bir daha dönmeyeceklermiş gibi sarılmışlardı sevdiklerine. Şehitlikleri bile güzeldi onların. İçten, samimi, sıcak. Sanki artık hiç ayrılmayacaklarmış gibi, hep yanı başında olacak gibiydiler.

Öyleydi de... Gazi'nin evlatları, çok sevdikleri, uğruna ölümü yar eyledikleri halkının bağrına geri dönüyorlardı. Gazi halkı evlatlarını bağrına basıyor, gözyaşlarını içine akıtıyor, mahallenin en yüksek yerine kurulan kabristanda karanfiller içinde elleriyle Gazi'nin toprağına bırakıyordu. Sloganlar arasında, marşlar söyleyerek, devrimin gelenekleriyle birlikte halkın bağrındaki yerini alıyordu Gazi'nin şehitleri.

Şehitlikler, sınıflar savaşının gereğidir kuşkusuz. Oligarşi, katliam ve infazlarıyla korku ve panik yaratarak, halkın mücadelesini geriletmeye, halkı sindirmeye, sömürü politikalarını kabul ettirmeye, biat ettirmeye çalışır. Ölüm korkusunu halkta, halkın zihninde yaratarak, iktidarını bu korku üzerinden sürdürmeye çalışır.

İşte bu korkuyu halkın zihninde yaratmaya çalışanlar; karşıla-

rında her daim, mayasını Kızıldere'den, Mahir Çayan'ın **"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"** diyen cüretinden alan bir karşı çıkışla yer alan Cephelileri buldular.

Cephelilerin her kuşatmada ölen ama teslim alınamayan bedenleri, yoksul mahallelerde bir devrim fırtınası yaratıyordu. Gazi Mahallesi de, bu fırtınanın esip gürlediği ve devrimin bereketini yarattığı mahallelerden biriydi. Bir Gazili şehit düşüyordu, on Gazili safları sıklaştırıyordu.

Oligarşinin yaratmak istediği korku, Gazi'de öfkeye dönüşüyor, Gazilinin sınıf kinini artırıyor, hesap sorma bilincini geliştiriyordu.

"Bir gider bin geliriz" demiş ozanımız Hasan Hüseyin. Gazi'nin evlatları her toprağa düştüklerinde, yeni tohumlar oldular, filize durdular, çiçek olup açtılar Gazi'nin sokaklarında.

Korku dağlarını büyütmeye çalışanlar bir kez daha başaramadılar, bir kez daha yenildiler. Gazi'ye, halkın bağrına gelen her şehit, zulmün karşısında direnenlerin saflarını sıklaştırdı. Kitleselliği çoğalttı, kavgayı daha da büyüttü.

Her şehit haberi sonrasında duvarlar halkın öfkesiyle konuşuyordu. Duvarlar "devrim" diyor, duvarlar "hesap soracağız" diyor, duvarlar "UMUT" diyordu.

Her şehit haberi sonrasında kızıl bir bayrak asılıyor, tüm sokaklar daha bir güçlü adımlarla yürünüyor, hesaplaşma gününe bir adım daha yaklaşılıyor, intikam için bir neden daha ekleniyordu.

Gazi'de büyüyen korku dağları değil, tam tersine, verdiği sözü tutmanın halkta yarattığı güvenin büyüttüğü devrim umutlarıydı. İşkencelere, tutsaklıklara, katliamlara rağmen, biat ettirilemeyen Gazi'de zulme, adaletsizliğe, açlığa, yoksulluğa isyan; sokak sokak, cadde cadde büyütülüyordu.

Düşenlerin yerine hemen yeni Gazililer sıraya giriyordu. Gazi Mahallesi, devrime kadro, savaşçı üretmeye, Bağımsız, Demokratik,

Sosyalist Türkiye umudunu büyütmeye devam ediyordu.

Vatanımızın hangi köşesinde bir canımız toprağa düşse, sesi ilk önce Gazi'de duyulurdu. Her Gazili bir süre için yasını tutar, ardından sohbetlerinde öfkesini ifade eder, her şehidin büyüttüğü, güçlendirdiği devrim umutlarını konuşurdu.

Baskı varsa direniş de vardı. Direnenler varsa, umut da vardı. İşte o umudun her daim canlı kaldığı yerlerden biriydi ve belki de her biçimiyle umudun kökleştiği, cisimleştiği, UMUDUN ADI ile özleştiği bir yerdi Gazi.

Çünkü; ülkemizin dört bir yanında süren sınıf mücadelesinin zemini olan tüm çelişkiler, çatışmalar bir biçimiyle Gazi'de yaşanıyor, tartışılıyor, Gazi'nin mücadelesini etkiliyor, politik gelişimi güçlendiriyordu. Ülkemiz sınıflar mücadelesinin, emperyalizm ve oligarşi blokuna karşı halkın mücadelesinin bağrında taşıdığı tüm çelişkiler Gazi'nin, Gazilinin yaşamının bir parçasıydı adeta.

O sorunların temelini emperyalizmle bağımlılık ilişkileri ve faşizm oluşturmakla birlikte, bunların yarattığı işsizlik, açlık, yoksulluk, ulusal-kültürel-inançsal baskılar, inkar, imha ve asimilasyon politikaları her biçimiyle Gazi Mahallesinde birebir yansımasını buluyordu.

Bu yüzden Gazi Mahallesine alt yapı hizmetleri, sağlık, eğitim kurumları getirilmiyor, Gazi'nin kendini ifade etmesine, taleplerini dile getirmesine izin verilmiyordu.

Yıllarca çamurlu yollarda bata-çıka işlerine gidip geldiler, yıllarca bir barakadan ibaret ilkokul reva görüldü onlara. Yıllarca sağlık ocağı yapılmadı Gazi'ye. Bugün bile bir ilçenin yarısını oluşturmasına rağmen tam teşekküllü bir hastaneye sahip değildir.

Dili yasaklıdır Gazi'de yaşayan Kürtlerin, Zazaların... Dillerini geliştirmeleri, ana dilde eğitim görmeleri engellenmektedir. İnançları, ibadetleri 'yasal' değildir hala.

Cemevi; dernek, vakıf statüsünde olan bir kurumun salonundan ibarettir resmiyette ve halen 'ibadethane' olarak kabul edilmemektedir. Ellerinden gelse taş üstünde taş bırakmadan yıkmak isterler, ancak, Cephelilerin önderliğinde geliştirilen direnişler nedeniyle bugün henüz buna tevessül (başlama, girişme) edememektedirler.

İşte, ülkemiz genelinde var olan tüm sınıf çelişkileri birçok yönüyle Gazi'de yansımasını buluyordu.

Çünkü Gazi'de işçiler, memurlar, bir ayağı köyünde olan emekçiler, esnaflar, öğrenciler... bilcümle halk yaşıyordu.

İşçilerin, memurların hak alma mücadeleleri, öğrenci gençliğin parasız eğitim mücadelesi ve halkın çeşitli kesimlerinin hak ve çıkarları için yürüttüğü mücadelenin sıcaklığının ilk hissedildiği yerlerden biri ve en başta gelenidir Gazi Mahallesi.

Ve elbette bundan dolayıdır ki, sınıflar mücadelesinde her gelişmeye ilk tepki, türlü biçimlerde hep buradan, Gazi'den verilir. Çünkü ülkemizin herhangi bir yerinde ezilenlere, sömürülenlere yönelik bir saldırının acısını, ilk önce Gazi ve Gazililer duyar. Gazi'nin politik birikimlerinin sonucudur bu.

90'lı yıllarda, sosyalist iktidarların ihanet ve komplolarla yıkıldığı; sosyalizmin, emperyalizmin saldırganlığı karşısında geriletildiği yıllarda Gazi Mahallesi, Cephelilerin orak-çekiçli sosyalizmin bayrağını can-kan bedeli yükselttiği direnişinin onurunu yaşatıyordu.

Kimileri bayraklarındaki orak-çekiçleri çıkarırken, "silahlı mücadele artık sorunları çözmüyor" diyerek iradesizliklerini gizleyip, burjuvaziyle uzlaşmaya, düzen içileşmeye çalışırken; Gazili, Cephelilerin yükselttiği sosyalizm bayrağını daha yükseklere kaldırıyor, devrim mücadelesine kadro yetiştiriyor, moral taşıyordu.

Gazi Mahallesi, işçi direnişlerinden hapishanelerdeki tutsakların direnişine, gecekondu yıkımlarından öğrenci gençliğin mücadelesine, kültür-sanat alanından savaşın her cephesine yetişmeye çalışı-

yor, devrim umutlarını büyütüyordu. Gazi Mahallesi halkın bağrı ve Devrimin Vicdanıdır.

Gece henüz çökmeye başlamıştır. Gazi halkı, yoksullar, emekçiler yitirdikleri canlarının, bir dilim ekmeği paylaştıkları evlatlarından birinin daha yasını tutmaktadır.

Beton duvarların, demir parmaklıkların onun mücadelesini, kavgaya olan bağlılığını, özlemini engelleyemediği, duvarları aşıp kendisini kavganın ateşine bıraktığı günlerde haberini aldılar.

İşkencehanelerinin teslim alamadığı yiğitliklerini, kalleşçe bir pusuda katlettiler.

Vasiyeti vardı. "Düşersem Gazi'nin sokaklarında devrim ateşleri yansın" derdi hep.

Öyle de oldu. Önce bir şişe kırıldı, ardından bir daha, bir daha. Alev alev yanıyordu, onun da dolaştığı sokaklar, caddeler. Gazi evladını İbrahim YALÇIN'ı böyle karşılıyordu.

O sözünü tutmuştu. Gazi de, Gazili de tutmuştu. Çünkü söz namustu. Çünkü söz; şairin dizelerinde ifade ettiği anlamıyla Gazilinin yüreğinde yaşıyordu, tüm canlılığıyla:

"o sözler ki;
kalbimizin üzerinde dolu bir tabanca gibi
ölüp ölesiye taşırız....
o Sözler ki bir kez çıkmıştır ağızdan
uğrunda asılırız ..."
(Atilla İLHAN)

Gazi Mahallesi, 90'lı yıllarda Devrimci Sol'un yükselttiği mücadele ivmesini bütün yanlarıyla sahiplenen, politik gelişmeleri en ya-

kından takip eden, adeta bir canlının nabız atışları gibi, devrimin nabız atışlarının en yakından hissedildiği bir mahalleydi.

Çünkü Gazi halkı, Devrimci Sol'un mücadelesi ile birlikte devrimi an be an yaşıyordu. Devrimin başarılarını kendi başarısı, kayıplarını da kendi kaybı olarak görüyor, biliyor, ona göre tavır alıyordu.

Evlerde, sokakta, kahvelerde, otobüste, minibüste konuşulanlar genellikle ülkedeki siyasi gelişmelerle birlikte, devrimci mücadelenin etrafında yaşanan gelişmelerdi.

İşçi-memur direnişlerine destek sağlanır, dayanışma gösterilir, zaferlerin coşkusu en az kazananlar kadar Gazi'de de yaşanırdı.

Kırda-şehirde yaşanan infazların, katliamların, köy yakmaların ve sürgünlerin acısı, yaşayanlar kadar Gazi'de de hissedilir.

Çünkü Bedreddinlerden, Pir Sultanlardan, Mustafa Suphilerden, Koçgirilerden, Dersimlerden, Mahirler, Denizler, İbolardan bu yana egemenlerin zulmünü nesilden nesile etinde, kemiğinde hissedendir Gazi halkı. Nerede bir mazlumun evine; ocağına bir ateş düşse, Gazi'nin yüreğine köz düşmüş gibi olur.

Kerbela'da susuzluktan çatlatılan masumların, biat etmedikleri için kılıçtan geçirilen, ama asla teslim alınamayanların bıraktığı kor ateş gibi yanar yüreklerinde.

Lakin, Gazi halkı acısını-öfkesini içinde tutmak yerine, tepkisini gösterdiği, zalimi ve zulmünü teşhir etmeyi, onlara karşı mücadele etmeyi, işlenen insanlık suçlarını açıklamayı ve halkın adalet özlemini dile getirmeyi de öğrenmiştir.

Haklıyı-haksızı, suçluyu-suçsuzu ayırt etmeyi, yaşanan olaylarda tarihsel ve siyasal olarak haklı olanların olduğunu çeşitli şekillerde açıklamayı görev bilmiştir.

İşçi kıyımlarından, katliamların, emperyalistlerin-siyonistlerin mazlum halklara saldırılarından işgallere, bombardımanlara kadar yoksul-mazlum halkların yanında olduğunu bizzat eylemleri ile gös-

termiştir.

Gazi halkı vefalıdır...

Gazi halkı duyarlıdır...

Gazi halkı vicdanlıdır...

Nerede olursa olsun, halk saflarında hangi siyasal yapıdan olursa olsun şehit düşen her devrimci için Gazilinin yüreği yanar. En az yoldaşları, yakınları kadar yasını tutar. Tanıdığı, bildiği, kavgayı paylaştığı, ciğerinin parçası bildikleri için ise, İbrahim'in şehadetinde olduğu gibi sokakları, caddeleri yakar. Öfkesini sloganlarla, pankartlarla, duvarlarında yazılarıyla haykırır. Kimi gün olur milislerinin silah tarakalarıyla aydınlatır geceyi.

Gecenin içinden duyulan seslerle yankılanır Gazi:

"Veyseller, Ferdalar, Hakkılar ölümsüzdür!"

Sesler öfkelidir, isyan doludur. Patlayan molotofların ışığında okunur duvarlardaki yazılar;

"Devrim Şehitlerini Saygıyla Anıyoruz! DEVRİMCİ SOL"

Veysel Beysülen, Gazi'nin evladıdır. İşbirlikçi iktidarın işkenceci katillerinden hesap sorulan bir eylemde, son mermisine kadar çatışarak şehit düşmüş, yiğit bir vatanseverdir.

Liseli DEV-GENÇ saflarında mücadeleye katılmış bir Devrimci Sol/SDB savaşçısıdır.

Görevini yapmış, sözünü tutmuş ve bir parçası olduğu Gazi halkının bağrına, sevdiklerinin omuzları üzerinde gelmiştir. Gazililerin şefkatli elleri arasında Gazi'nin toprağına yeni filizler vermesi için defnedilirler.

Gazi halkı her koşulda şehitlerine sahip çıkmayı bilmiştir. Oligarşinin, insani değerlerini yitirmiş, ağzı salyalı bekçi köpeklerinin zorla kaçırdığı cenazelerimizi bile, kurşunlanmak pahasına sahiplenmeyi bir görev bilmiştir Gazi halkı.

Avcılar'da katledilen Ali Rıza KARAGÖZ'ün cenazesinde olduğu gibi. Ancak uygulanan her türlü zulme karşı halkın evladını sahiplenmesini engelleyemediler. Yine tutuştu caddeler, sokaklar... yine haykırıldı her şeye rağmen "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganları.

Gazi halkı vicdanlıdır.

12 Temmuz'da, Malatya/Kürecik'te şehit düşen Şero (Şerafettin ŞİRİN) ve Tuncay Geyik ile yoldaşlarının şehadetlerinde, 17 Nisanlarda, Dersim'de 12'lerin katliamında, Buca'da, Ulucanlar'da '96 Ölüm Orucunda, 19-22 Aralık hapishaneler katliamında, Büyük Direnişimizin her aşamasında yüksek bir sahiplenme duygusu ve sorumlulukla şehitlerini karşılamış, koşullar ne olursa olsun namert elleri şehit bedenlerinden uzak tutmayı bilmiş, vakur bir şekilde devrimin gelenekleriyle, ölümsüzlerimizi son yolculuğunda yalnız bırakmamıştır.

Özellikle 19-22 Aralık hapishaneler katliamı sırasında, kendilerine sosyalist, komünist, yurtsever diyenlerin daha cenazelerimiz morglarda, tabutlarda iken, siyaseten tabutlarımıza son çivileri kendi küçücük hayal dünyalarında çaktığı günlerde, Gazi halkı kar fırtınası altında tabutlarımızı, beşer-onar omuzlayıp şehitlerimizi uğurluyordu.

O günün fotoğrafı Gazi halkının ve Cephelilerin onur abidesidir.

Onlar ise; aynı saatlerde gerçekte korkuları ve düzen statükoları tarafından çevrilmiş sıcacık fildişi kulelerinde ahkam kesmekle meşguldüler.

Tabutlarımızın altına omuzlarına koyabilecek cesaretleri yoktu onların. Düzenin icazeti altında 'devrimcilik' yaptığını iddia eden, devrimcilerin cenazelerine katılabilecek cesareti bile gösteremeyen KORKAKLARDIR, onlar.

Gazi halkı cesurdur, yiğittir, vefalıdır! Bedeller ödeyerek kazandığı mevzileri herkese açar. O sokaklar, o duvarlar devrimindir, devrim-

cilerindir.

O yüzdendir; başka bir mahallede yazılmayan yazı, taşınamayan pankart, yapılamayan eylem Gazi'de yapılır.

Üstelik Gazi halkının sahiplenme duyguları istismar edilerek yapılır bunlar kimi zaman. Hem de kendi küçük, dar siyasal çıkarlarının, Gazi halkının ve devrimin genel çıkarlarını zedeleyeceği de bilinerek yapılır bazen.

Fakat her şeye rağmen Gazi halkı yine de hoşgörülüdür. Öyle ki, Gazi halkının bu hoş görüsünü ve devrimcileri sahiplenme duygusunu bilen bir kısım sol ki, bunların içinde devletle dişe diş göze göz çatışmalarda şehit düşen devrimcilerin cenazelerine katılma yürekliliğini gösteremeyenler de vardır; müphem (belirsiz) bir 'örgütün' bir çatışmada ölen insanı için, Gazi Mahallesiyle hiç bir alakası olmamasına rağmen, Gazi halkının yarattığı mevziiye sığınarak, Gazi halkının hoşgörüsünü kullanarak, yalan söyleyerek, sahtekarca bir yöntemle cenazeyi Gazi halkının duygularında istismar ederek Gazi'den kaldırmıştır.

Başka bir mahalleden, kurumdan kaldırabilme cesareti olmayanlar, Gazilinin vicdanını kullanarak bunu yapabilmişlerdir.

Gazi halkı devrimi, devrimci-ilerici olan, halk safında olan herkesi ve her davranışı, eylemi her koşulda sahiplenendir.

Nerede halklara, devrime, devrimcilere, devrimci mücadeleye bir saldırı yaşanmışsa, Gazi Mahallesi beklemeksizin hiç vakit geçirmeden refleks olarak tepki gösterirler. Halktan yana olan her şeyi sahiplenir, halka düşman her gelişmeye tepki gösterir.

Bu bilinç ve kültür, Cephelilerin 1975 yılından bu yana bedeller ödeyerek yürüttüğü mücadelenin sonucu oluşan bir bilinç ve kültürüdür.

Bu Cepheli bilincidir.

Bu Cephe kültürüdür.

Bu bilinç ve kültürün yarattığı değerler, Gazi halkını güçlendirir ve onu düzenin kirinden-pasından, yozlaştırma saldırılarından, çeşitli ulusal, mezhepsel, yöresel kışkırtmalardan korur.

Gezililer Kürt-Türk, Laz, Boşnak içiçe yaşarlar. Aynı dükkanlardan alışveriş yapar, aynı minibüse biner, aynı fırından ekmek alırlar. Birbirlerinin siyasi, ulusal, inançsal değerlerine yüksek bir saygı gösterir, saygısızlığa hep birlikte engel olurlar. Kimi faşist-şovenistlerin, gericilerin devlet desteğinde zaman zaman bu birlikteliği bozma çabaları olmuş ise de, başaramamışlar ve kendileri Gazi'den dışlanmışlardır.

Cephelilerin, Şeyh Bedreddinlerden beri sürdürüle gelen halkların kardeşliği, ulusların ve inançların birlikte aynı vatan üzerinde kardeşçe, onurlu ve özgür yaşamasının sağlanması politikası ve kültürüdür bunu sağlayan.

Gazi'de yaşamak isteyenler, Gazi'nin her metre karesini kendi yeri, kendi evinin önü gibi hissetmek isteyenler, hangi ulustan hangi milliyetten ve inançtan, siyasi çevreden olursa olsun (halk düşmanları dışında) bu kültüre, bu kültürün yarattığı davranış kurallarına uymak, bu kültürü özümseyerek yaşamak zorundadırlar.

Zaman içinde bu kültüre uyum sağlayamayan, devletin kışkırtmalarıyla hareket ederek, yaratılan güzellikleri çeşitli biçimlerde kirletmeye çalışanlar, Gazi'den uzaklaşmak zorunda kalmışlardır.

Böylesine birbirini tanıyan, bilen, dostluğunu hisseden insanların yaşadığı yerler, kapitalizmin yoz kültürünün, çürümüşlüğünün sirayet (bulaşma, yayılma dağılma) edemediği, yozlaştırma saldırısına karşı direnen ve başarı kazanan yerlerden biridir Gazi Mahallesi.

Eşinizle, çocuğunuzla günün her saati, Gazi'nin her cadde ve sokağında, gezebilirsiniz. Siz kimseyi rahatsız etmediğiniz sürece, rahatsız edilmezsiniz. Gazi'nin her sokağı, her köşesi ayrı bir Anadolu kokar insana. Her sokağı, her köşesi devrimin, mücadelenin izlerini, anılarını taşır;

“Apo ile Sarı Mustafa bizim yaptığımız Sir'i çok severdi”.

“Ali Rıza ile şu duvara yazmıştık”, “Şero her gelişinde bana uğramadan gitmezdi”, “Polis geldiğinde, işte şu camdan atlayıp kaçtılar, çok yamandılar.”

Bu sözler, Gazi Mahallesinin yazılı olmayan, sözlü tarih anlatımı gibidir. Her evde, her dükkanda, her köy derneğinde, her köşe başında bu tarihi konuşturmayı bilirseniz, tarih konuşur. Duvarları, taşları, kaldırımları konuşur.

Bu tarih, dişiyle-tırnağıyla sömürü ve zulmün saldırılarına direnen, insanca yaşayıp, çalışabileceği özgür bir ülke de yaşayabilmek için mücadele edenlerin tarihidir.

Bu tarih, yok saymaya, imha ve inkar politikalarıyla asimile etmeye, biat ettirilmeye direnen bir halkın, bir mahallenin tarihidir.

İşte, bu tarihi yok etmek, tüm izlerini silmek, egemenleri rahatsız eden, başka mahallelere ‘kötü örnek’ olan bu birlikte, kardeşçe, hoşgörüyle ve güven içinde yaşanan mahalle örneğini yok etmek için saldırdılar.

Halkı birbirine kırdırmak için, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas’ta yaptıklarının aynısını yapabilmek için saldırdılar.

Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm mücadelesinde şehit düşenlerin yüksek bir fedakarlık ve vefa duygusuyla sahiplendiği, duvarlarında yazısı, yollarında ateş, dillerinde öfke ve zafere dair umutlarla ölümsüzlüğe yolcu edildiği, halkın bağrı, devrimin vicdanı olan bu yiğitler yatağını yok etmek için saldırdılar.

(SİR: Sivaslıların yaptığı hamurlu, ayranlı, tereyağlı bir yemek türü... Dersimliler 'Babuko' da der...)

Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm mücadelesinde tutsak düşenler bu halkın en sevgili evlatları, vatanseverleridirler. Gazi halkı, 12 Eylül faşist cuntası günlerinden başlamak üzere devrimci tutsakları, hapishane önlerinde, meydanlarda, sıkıyönetim mahkemesi kapıla-

rında, Metris-Baştabya salonlarında sahiplenmiş, onların direnişini her dönem desteklemiş, dayanışmalar örgütlemiştir.

Cunta sonrasında da devrimci tutsakları faşizmin kuşatmasında yalnız bırakmamış, 12 Eylül adaletinin devamı olan DGM'lere yönelik işkencelere karşı, mahalle halkıyla adeta bütünleşen TAYAD'lı Ailelerle birlikte mücadele etmiş, devrimci tutsakları sahiplenmeyi bir kültür haline getirmiştir. Bu sahiplenme duygusunu ve kültürünü yok etmek için saldırdılar.

Gazi; dostluğun, kardeşliğin, birlikte yaşama ideallerinin, özleminizin ifadesiydi. Bu birlikteliğimize, dostluğumuza saldırdılar.

Gazi, halkın bağrı ve devrimin vicdanıydı. Halka ve vicdanımıza saldırdılar.

Gazi; iyi, güzel, doğru olan, insana dair erdemli olan ne varsa idi. Onlar bu güzelliklere saldırdılar.

Gazi; direnişin, kavganın, kararlılığın ve teslim alınamayışın sembolüydü. Bu kararlılığa ve yenilmezlik duygusuna saldırdılar.

Gazi, halktı.

Gazi, devrimdi.

Gazi, Cephe'ydi.

Karanlığın cellatları, tüm bu güzellikleri yok etmek için Gazi'ye, Gaziliye saldırdılar.

BÖLÜM 2

GAZİ HALKINA PUSU KURAN KARANLIĞIN CELLATLARI

“Yangınlar
Kahpe fakları
Korku çığları
Yerin selleri, aç yırtıcılar
Suyu zehirler bıçaklar ortasındasın
Bir cana, bir başa kalmışsın vay vay!
Pusatsız, duldasız, üryan
Bir cana, bir de başa
seher vakti leylim leylim
Cellat nişangahlar aynasındasın
Oy sevmiyem ben seni...”

(Ahmet ARİF)

"GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ"

"12.3.1995 günü gece saat 21:45 sıralarında İstanbul G.O. Paşa Mahallesi İsmet Paşa Caddesi üzerinde bulunan, işletmeciliğini Alevi vatandaşları, yaptığı Doğu, Dostlar, Yavuz ve Öntaş Kıraathaneleri ile Saraçoğlu Postanesi'nin, kimliği meçhul kişi ya da kişilerce otomatik silahlarla taranması ile başlayıp 15.03.1995 günü saat 11:00'da sokağa çıkma yasağı konması üzerine sona eren ve 17 kişinin ölümü, 66'sı kurşun 43 kişinin darp ve değişik şekilde olmak üzere toplam 109 sivilin yaralanması..." **(GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ-Gazi Davası 2, syf:30 derleten Av-Remzi Kazmaz)**

Gazi davası olarak bilinen ve katliamcıların yani asıl faillerin, yani; kararı alıp planlayanların değil de iki-üç tetikçi katil polis memurun göstermelik bir yargılamayla halkı aldatmak, gerçekleri gizlemek amacıyla görülen, ancak Gazi halkının, şehit ailelerinin, duyarlı çevrelerin, kişilerin, avukatların, DKÖ'lerin baskıyla da olsa, cüzi cezalarla da olsa devletin suçlarının teşhir edilmeye çalışıldığı mahkemenin tutanaklarında böyle anlatılan olay, öyle sıradan bir olay değildir.

Evet, emperyalizmin işbirlikçisi oligarşinin, sömürü ve zulmünün uygulayıcısı faşist devlet katında, Gazi Mahallesi için; "Gereği Düşünülmüştü"

Gazi Mahallesi yoksulluğa, sömürüye, haksızlıklara, adaletsizliğe boyun eğmiyordu. Gazi Mahallesi faşizme biat etmiyordu. Gazi Mahallesi; "Devrim" diyor, "Mücadele" diyor, "Hak" diyor, "Adalet" diyor "Özgürlük" diyor, "Haklıyız Kazanacağız" diyor.

Gazi Mahallesi; "Teslim olmayacağız, direneceğiz" diyor. Gazi Ma-

hallesi; "Türk-Kürt, Laz, Çerkez, Arap, Gürcü, Boşnak, Azeri tüm ulus ve milliyetlerden, Alevi-Sünni tüm inançlardan müteşekkil (Oluşmuş, meydana gelmiş) tüm Anadolu halkını birleştireceğiz, hep birlikte bu zalimler diktatörlüğünden kurtaracağız" diyor.

Gazi Mahallesi; "Cemevi" diyor, "Cami" diyor, "İnançlara saygı, İnançlara özgürlük" diyor. Gazi Mahallesi; "Ekmek" diyor, "Adalet" diyor, "İnsanca yaşam" diyor, "İlle de Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm" diyor ve asla bu dediklerinden vazgeçmiyordu.

Öyleyse, oligarşi "Gereği Düşünüldü" planını sahneye koymalıydı. Aynen, "Gazi Davası" iddianamesinde yazıldığı gibi, kaba, örtülü bir anlatımla gerçekler gizlenmeye çalışılsa da, kanlı, vahşi bir katliam planı uygulamaya konuldu.

Katliamcılar acemi değillerdi, asla! Gerek planlama yaparken, gerekse de uygularken hiçbir iz bırakmayacak şekilde düzenlemişlerdi saldırıyı.

Tüm ayrıntıları düşünmüşler, ince ince hesap etmişlerdi. Saldırının düzenlendiği saatten, saldırı öncesi polisin yapacağı, olası bir karşılık verme imkanını ortadan kaldıracak "ön temizlik" anlamında yapılan arama-tarama uygulamasına kadar her şeyi düşünmüşlerdi.

Hatta, saldırıyı yapacak katillere eskortluk yapacak olan resmi polis aracının, saldırı sırasında da katilleri güvenlik içinde mahalle dışına çıkarmasına kadar ayrıntılı hesaplanmış-kurgulanmıştı saldırı.

Keza, saldırının yapılacağı aracın ticari taksi olacağı, o taksici Mesut EFE'nin de bir katliama tanıklık ettiği için öldürülmesi de planlamanın içindedir hiç kuşkusuz.

Hiç bir iz bırakılmayacaktı.

Mahallenin sakinleri o saatlerde İsmetpaşa Caddesi üzerindeki kahvelerde oturuyor, günlerden Pazar olduğu için lig maçını kalabalık olarak izliyorlardı. Katiller karanlığın içinden tam da bu sırada

çıkıp geldiler.

Pusu ve katliam için en uygun saat, an tespit edilmişti; “Gereği Düşünüldü!”

İşkencelerle, gözaltılarla, tutuklamalarla, tek tek infazlar, kayıplarla sindirilemeyen halk, karanlığın cellatlarının hain pusularında can verecek, panik, korku içinde devlete, egemenlere biat etmeye zorlanacaktı. Ve hiç bir iz bırakılmayacaktı.

Kahveleri otomatik silahlarla taradılar. Sırasıyla hepsini yaylım ateşine tutular. Sonuç; 61 yaşında Halil Dede'yi, oturduğu sandalye üzerinde katlettiler, 11 Gazili de yaralandı.

Katiller geldikleri gibi, karanlığın içine geri döndüler. Hiç iz bırakmadıklarını düşünüyorlardı.

“Gereği Düşünüldü!”

Zamlara tepki göstermenin, susuzluğa, açlığa tepki göstermenin işçi kıyımlarına, sefalete tepki göstermenin sonucu budur işte!

Alın size kontr-gerilla kurşunu.

Devrim istersiniz, “Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm” dersiniz, duvarlarınıza “Tek Yol Devrim”, “İşkencecilerden Hesap Soracağız!”, "Haklıyız Kazanacağız!" yazarsınız, ‘teröristlerin’ cenazelerini sahiplenirsiniz öyle mi?!

Alın size devlet kurşunu!

Biz istediğimiz yerde, istediğimiz her şeyi yaparız. İstediğimiz kadar can alırız. Kelle keseriz, kulak keseriz, parmak keseriz, cesetlerinize bile işkence yaparız. Kimse bize bir şey yapamaz!

Çünkü, biz devletiz.

Maraş’ta biz vardık, Çorum'da da, Sivas’ta da... 1 Mayıs ‘77'de de biz vardık, İstanbul Üniversitesi'nde 16 Mart ‘78'de de... Balgat'ta da, Yeni Mahallede de, Kürdistan’da da...

Maraş'ta kimlerin öldürüleceğini, kesilip parçalanacağını, hangi evlerin, dükkanların yakılacağını önceden belirleyip işaretledik. Gazi'de de bu kahvelerle, pastaneyle başladık. Sıra evlere gelecek... diyordu adeta "Gereği"ni düşünenler!

Onlar hiçbir iz bırakmadıklarını düşünüyorlardı; Oysa el ve ayak izleri onları Maraş'a, Çorum'a, Balgat'a, 1 Mayıs '77'ye kadar götürüyordu.

Onların parmak izleri, Prof. Cavit Orhan Tütengil'i, Prof. Bedri Karafakioğlu'nu vuran, Hüsamettin Yaman, Soner Gül, Ayhan-Ali Efeoğlu kardeşleri katleden, kaybedenlerin parmak izleriydi.

Onların gözleri, Devrim Mehmet EFEOĞLU'nu, Yüksel GÜNEYSEL'i Ali Rıza KARAGÖZ'ü, Veysel BEYSÜLEN'i, Maksut POLAT'ı katledenlerin yüzleriydi. Gazi halkı hepsini tanırdı o yüzlerin.

O aynı katil, o aynı işkenceci yüzü taşıyanlar, daha bir-iki hafta önce simitçi Bayram DURAN'ı karakolda işkenceyle, öldüresiye dövdükten sonra cenazesini kucağımıza bıraktılar.

Amaçları aynıydı: Korku, panik yaratarak Gazi halkının birlikteliğini bozacaklarına, Gazi Halkı dahil, tüm halka göz dağı vererek sindireceklerine inanıyorlardı.

Maraş da bunun için planlanmıştı, Çorum da, Sivas da...

Madımak Otelinde yakılan, boğulan canlarımızın anısı daha taptaze iken, aynı, karanlığın cellatları Gazi halkına da saldırdılar.

Vahşiydiler, cellattılar, acımasızdılar!

Korkuyu beyinlerimize kazımak için, Halil Dede'nin cenazesinin saatlerce sandalye de öylesine kalmasını, sağladılar... Saatlerce Savcıyı işlem yapması için göndermediler. Tabloyu herkes görsün, ibret alsın, aynı sonu yaşamak istemiyorsa, ayağını denk alsın, dediler...

Karanlık, soğuk, ürkütücü bir korku tablosu yaratmak istiyordu, 'Gereği'ni düşünenler. Her şeyi düşünmüşler, planlamışlar, hesap-

kitap yapmışlar, yalnız bir şey vardı ki, unutmuşlardı. Hiç bir iz bırakmadıklarını, her şeyi en ince detayına kadar hesapladıklarını düşünenler, yanılıyordu...

Kurulduğu ve mücadeleye atıldığı günden beri, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin, katillerinin bıraktıkları izleri takip ederek, halkın savaşını büyütmeğe, halkın adaletini her koşulda gerçekleştirmeye yemin etmiş CEPHE ve CEPHELİLER gerçeğini unutmuştu bilcümle katliamcılar, provokatörler, ST-31 uygulayıcısı, Amerikan kontr-gerilla okulu yetiştirmeleri, bürokratları, istihbaratçıları, düzen partisicileri.

Cepheliler daha ilk andan itibaren, katillerin izini buldular ve hızla halka gösterdiler: "Katil Devlettir!"

Böylesine kalleşçe, böylesine alçakça bir saldırıyı Gazi Mahallesinde gerçekleştirebilmek için, ancak devlet olmak gerekirdi. Halka kendisini katleden düşmanlarını göstermekle de kalmadılar ve o katillerin görünen izlerinin peşine düşüp, en öne geçip hesap sormak için yürüdüler, bir yürüyüş örgütlediler.

Hedefi, Gazi halkının evlatlarından Ali Haydar ÇAKMAK bu sloganla gösteriyordu: **"Hedef Karakol!"**

"Hedef Karakol"du elbette.

Çünkü, Gazi halkına alçakça pusu kuranlar, kanımızı döküp en sevdiklerimizi aramızdan alanlar, öldüremediklerini ömür boyu ölüm korkusuyla yaşatarak, biat etmemizi, boyun eğmemizi yola gelmemizi, ıslah olmamızı isteyenler ORADAYDILAR.

"Hedef Karakol"du, çünkü;

Daha birkaç gün önce simitçi Bayram'ın işkence ile katledildiği, cansız bedeninin kucağımıza bırakıldığı, gençlerimizin en küçük bir protestodan sonra günlerce işkence edildiği, yıllardır mahallemize yönelik zulüm politikalarının üretildiği yerde, ORADAYDILAR!

"Hedef Karakol"du, çünkü;

Hallac-ı Mansur'u asanlar, İmam Hüseyin'i susuz bırakıp katledenler, Nesimi'nin derisini yüzenler, Börklüce'yi, Bedreddin'i, Pir Sultan'ı katledenler ORADAYDILAR!

"Hedef Karakol"du, çünkü;

Mustafa Suphileri, Mahir'i, Hüseyin'i, Ulaş'ı, Denizleri, İboları katledenler, katliam-infaz emirlerini verenler, ORADAYDILAR!

"Hedef Karakol"du, çünkü;

Dersim'in, Maraş'ın, Çorum'un, Sivas'ın katilleri, 1 Mayıs '77'nin, 16 Mart '78'in provokatörleri; dağlarda, sokaklarda, meydanlarda katledilenlerimizin ölüm emirlerini verenler, hapishanelerde işkenceler altında, gaz bombalarıyla, dipçiklerle öldürenler, Ölüm Oruçlarında yitirdiklerimiz Apo, Fatih, Hasan, Haydar'ın katilleri bilcümle ORADAYDILAR!

"Hedef Karakol"du, çünkü;

Apo'nun, Sarı Mustafa'nın, Ali Rıza'nın, Veysel'in, Maksut'un, Tuncay'ın, Devrim Mehmet'in, Yüksel'in, İbrahim'in, Gazi'nin taşında-toprağında emeği olan ciğer parçası halkın yiğit evlatlarının katilleri, tetikçileri ORADAYDILAR!

"Hedef Karakol"du, çünkü;

Yüzlerce, binlerce yıldır Anadolu toprakları üzerinde aç açına karın tokluğuna çalıştırılıp sömürülmemizin, oradan oraya sürgün edilmemizin, tüm bunları reddedip insanca bir yaşam istediğimizde binlerce, on binlerce, kadın-çocuk-yaşlı demeden katledilmemizin emrini-fetvasını verenlerin bugünkü temsilcileri ORADAYDILAR!

"Hedef Karakol"du, çünkü;

Bir kaç saat önce Halil Dedeyi katledenler, katledenlere emir verenler, katledenlerin yolunu temizleyenler, ORADAYDILAR!

"Hedef Karakol"du, çünkü;

Hemen her gün yolda, kahvede, otobüste, minibüste çevirip kimlik soranlar, hakaret edenler, sivil araçlarıyla, panzerleriyle mahalle aralarında gezip tehdit edenler, korku-panik yaratarak hepimizi öldüreceklerini söyleyenler, bu saldırıdan sonra adresleri, işaretleri kendilerinde olan evlerimize, dükkanlarımıza girip aynı Maraş'ta, Çorum'da olduğu gibi vahşice katledilmemizin planlarını yapanlar, ORADAYDILAR!

"Hedef Karakol"du, çünkü;

Yezitler, Mervanlar, kara Beyazıt Paşalar, Hızır Paşalar, 12 Mart - 12 Eylül Paşaları, işkenceciler, cellatlar, katiller bilcümle halk düşmanları, emperyalizm ve oligarşinin tüm emir erleri, ORADAYDILAR!

"Hedef Karakol"du, çünkü;

Ya daha fazla sayıda katledilmeyi bekleyecektik, ya da bizleri katlederek sindirmek isteyenlere, bunu asla başaramayacaklarını, bizi korkutamayacaklarını, ne yaparlarsa yapsınlar bizi teslim alamayacaklarını, onların üzerine bedenlerimizle, taş, sopa, benzinle yürüyerek gösterecektik.

İşte bu yüzden Cepheliler "Hedef Karakol!" diyerek zulmün mahalledeki karargahına yürüdüler, yürüyüş örgütlediler.

Katiller bunu hiç beklemiyorlardı.

Onlar her şeyi hesaplamışlar, ancak böylesi bir katliam saldırısından sonra, kitleler halinde ölümün üzerine üzerine yürüyecek, yürüyüş örgütleyecek bir iradeyi hesaplamayı unutmuşlardı.

20 yıldır mahallede bedeller pahasına halkın en haklı mücadelelerine önderlik eden, halkı örgütleyen, ideolojide, politikalarında hiç bir zaman taviz vermeyen, Gazi halkına devlet gerçeğini her fırsatta gösteren, en zor koşullarda dahi mücadele alanlarını ve halkı terk etmeyen CEPHE GERÇEĞİ'ni unutmuşlardı.

Cephe, 20 yıldır Gazi halkıyla iç içeydi. Hem halktan öğreniyor,

hem de devletin gerçek yüzünü, sömürücü sistemi, çelişkileri ve çözüm yollarını gösteriyordu.

İnsanca yaşamak, onurlu-özgür yaşamak, Bağımsız, Demokratik ve Sosyalist Türkiye'de yaşamak, inançlarıyla, değerleri ve gelenekleriyle birlikte, kardeşçe yaşamak Gazilinin de hakkıydı.

Cephe, Gazililerin bu yaşam özlemlerine cevap oluyor, bunun kavgasını veriyor, halkın kavgasına önderlik ediyordu.

İşte Cepheliler, "Hedef Karakol" deyince, yürüyen Cephelilerle birlikte halk düşmanlarından, katillerden hesap sormaya giden kitlenin bir anda harekete geçmesinin sırrı buradaydı.

Katiller bunu hesap edememişlerdi.

"Hedef Karakol!" diyen Cephelilerin başlattığı yürüyüş, düşmanın oyunlarını bir anda bozan, onları korku ve panik halinde hareket etmeye zorlayan bir yürüyüştü.

Öyle bir yürüyüş ki; yürüyen sadece Gazi değildir artık. Karakola doğru yürüyen her Gazilinin yanında, önünde, ardında bir tarih yürümektedir şimdi.

Bu tarih içinde zalimlere bayrak açan, açlığın, zulmün kıyısında değerlerine, inançlarına hakaretin en aşağılıkçasını gerçekleştiren egemenlere karşı yalınayak, başı çıplak Babailer vardır en önde.

Ellerinde kılıçları, okları-yayları, kargıları, eline ne geçirdiyse çoluk-çocuk, genç-yaşlı, kadın- erkek insanca yaşamak için candan geçmiş Baba İshak ve Baba İlyas müritleri vardır.

Pir Sultan, Kalender Çelebi, Şahkulu, Baba Zünun kolkoladır ardı sıra.

"Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan" diyen yiğitlerin önünde akmaktadırlar, karakola doğru.

Onların hemen ardında, ak libaslı yiğitler vardır. Ellerinde kılıçlar, tebirler, yaylar ve hançerleriyle. 10 bin mürit (eskisi 'mülhid') yol-

daşının önünde Serez'den yola koyulmuş gelmiş koca Şeyh Bedreddin'i çarmıha gerip, işkencelerle yok ettiklerini zannettikleri "Dede Sultan", "Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal"in ardından dizilmişlerdi korteje. Hakikat Bacıları da kortejin orta yerinde yürüyorlardı.

Yüzyılların, binyılların öcü vardı o yürüyüşün hedefinde. Bergamalı Aristonikus, Spartalı, Spartaküs ve özgürleştirilmiş köleler oradaydı. Köleleştirilmek istenen bir halka, bunu başaramayacaklarını kendi örnekleriyle anlatıyorlardı.

Karayılan, Şahinbey, Kara Fatma, İpsiz Recep, Efeler, Çerkes yiğitleri, Kora Zıpkalı uşaklar, yedi düvele karşı zafer kazanan Anadolu yiğitleri de güç veriyorlardı yürüyüşe.

Mahir, Hüseyin, Ulaş da oradaydı. Deniz ve İbo'yla kol kola girmişler, dostluğun, yoldaşlığın, vefanın ve zalimlerin en güçlü olduklarını zannettikleri yerde yenilgiye uğratmanın sembolleri olarak Gazi halkıyla birlikte yürüyorlardı Karakol'a doğru.

İşte Apo da, Sarı Mustafa da oradadır. Apolar, Fatihler, Hasanlar, Haydarlar da orada. Şero ile Tuncay'ın biraz önünde gidiyorlardı.

Onları görüp de durmak olur mu?

Sloganları işitip de pencereden bakmak yakışır mı?

Evde zalim kılıcının boynumuzu kesmesini beklemek, hakikat erlerinin işi olur muydu?

Olmazdı elbet!

Aynı Babailerden bugüne taşınan kızıl sancağın ardından yola düştüler. "Hedef Karakol" diyenlerin ardından, yürekleri avuçlarının içinde, gözleri alev alev.

Gazi'deki katliamı ve ardından Karakola doğru yürüyüşü duyan İstanbul'un tüm yoksul gecekondularında, evlerde oturmak mümkün değildir artık. İstanbul gecekonduları tekmil yürüyüştedir. Öyle bir yürüyüş ki bu; Anadolu yüreğiyle, beyniyle Gazi'de yürümektedir

adeta.

Okmeydanı, Alibeyköy, Nurtepe, Çağlayan, Küçük Armutlu, Yenibosna, Bağcılar, İkitelli, Esenler hızla Gazi'ye yetişmeye çalışıyorlar.

İstanbul'un Anadolu Yakasındaki yoksullar, canlarına sıkılan kurşunlar kendi ciğerlerini parçalamışçasına sokaklara, caddelere taşarlar. Ümraniye, Gülsuyu, Kartal-Pendik, 1 Mayıs Mahallesi, Sarıgazililer duramazlar, oturamazlar yerlerinde. Araçlarıyla yetişmeye çalışanlar Gazi'ye koşarlar, yetişemeyecek olanlar caddeleri, sokakları işgal edip, E-5'i kesip öfkelerini haykırırlar. Katliamın hesabını sorarlar.

Gazi'de yürüyüş, yürüyüş olmaktan çıkmış, Ayaklanmaya dönüşmüştür çoktan. Gazi halkı Maraş'ta, Çorum'da yaşananları bir daha yaşamayacaktı. Evlerinde oturup, düşmanın bıçağının kendisini kesmesini bekleyemezdi. Sokağa çıkacak, katillerin peşine düşecek, ölümüne döğüşecekti.

Burası Gazi'ydi!

Burada BİZ VARDIK!

Bu, Cepheli tarzıydı!

Babailerden Şahkulu'na, Pir Sultan'dan Bedreddin'e...

15-16 Haziranlardan Gazi'ye Zulme Karşı Ayaklandı Anadolu.

Günlerden 12 Mart idi.

Başlı başına bu tarih bile, 1995 yılının 12 Mart Pazar günü halka yapılan bu saldırının gizlenmeye çalışılan faillerini ele verir bu topraklarda.

Saldıranlar; halka mesaj veriyorlardı, katliam için seçtikleri günüyle birlikte. "12 Mart, 12 Eylül bitmedi, bitmeyecek", ... "Yola gelmediğiniz sürece böyle 'Kanlı Pazar'ları çok yaşayacaksınız." diyorlardı adeta.

Mesaj böyleydi ve lakin, cevabı da 12 Mart Paşalarına, NATO beslemelerine Kızıldere'de Kerpiç Evin damından seslenerek geleceğin yolunu çizen Mahirce, kavganın Mahir'i Cephelilerce veriliyordu.

"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik!"

"Halkız Haklıyız Kazanacağız!"

Gazi Mahallesi, o saatten sonra artık Kırşehir'de Malya Ovasıydı. Ellerinde Babailerden bu yana taşıdıkları haklılığın ve adaletin simgesi kızıl sancaklarıyla yürüyordu Gazililer.

Dillerinde Pir Sultan türküleri, "Görelim bakalım nic'olursa olsun" diyerek yürüdüler, dört bir yandan.

Onlar yürüdükçe ayağa kalktı Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta toprağa düşenler.

Onlar yürüdükçe "Açılın kapılar Şah'a gidelim" dedi, dört bir yanda canlar. Onlar yürüdükçe ayağa kalktı Anadolu.

15-16 Haziran 1978'te böyle olmuştu İstanbul. İşçi sınıfının emeğine, alınterine, örgütlülüğüne uzandığında aynı eller, o elleri kırmak için yürüdü yalınayak baldırı çıplaklar.

O gün de ayaklandıydı İstanbul. Dört bir yandan zulme karşı yürüdü işçiler, emekçiler. Aynı yollarda aynı öfkeli yürekler vardı. Hele ikinci gün, işçi kortejlerinin önüne konulan polis panzerlerini, asker tanklarını, kortejlerini önündeki Dev-Gençlilerin cüretiyle aştı işçiler.

Bedenlerini silah yapmış, avuçlarında yürekleriyle yüklendiler panzer barikatlarına.

Tarih yürüyordu Gazi'de; önde yine Cepheliler, arkalarında öfkeli halk kitlesi, katliamın hesabını sormak için Karakola yürüyorlardı.

Karakola kısa mesafe kala panzerler koymuşlardı Gazilileri engellemek için. Su sıkıyordu panzer, umarsızca. Sanki, özü alev alev yanan hesap sorma öfkesiyle gözleri ateş saçan kalabalığı durdura-

bilecekmiş gibi.

Mümkün müydü?

Cevabını o panzerin üstüne çıkıp su fışkırtan maniyelasını parçalayan Cepheliler, Gazililer verdiler.

O panzerin üzerindeki cüret, Cephelilerin cüretidir.

O panzerin etrafını çeviren halkın öfkesi, yüzyıllara uzanan halkın kinidir.

O panzere atılan her taş, vurulan her sopa, tutuşturulan her molotof "Sırça Köşk"lere atılan birer koçbaşıdır.

O panzerin etrafında çekilen her kare fotoğraf, Gazi Ayaklanmasının özünü yansıtan birer parçadır.

Gazi'de halk, Anadolu'nun tarihsel ve siyasal haklılığıyla yürüdü faşistlerin üzerine. Bir yandan yürüyor, bir yandan hesap soruyordu faşistlerden.

Halkı korkutmak, panik ortamı yaratarak sindirmek, halkı kapısını penceresini kapatıp evlere hapsetmek isteyenler, paniklemişti şimdi. Karakoldan dışarı çıkamıyorlar, panzerlerin arkasına sinmiş, çökmüş, bir an önce halkın öfkesinin dinmesini bekliyorlardı.

İstanbul'un yoksul gecekonduları haberi duymuş, sokaklardan caddelere, anayollara otobana taşarak, yolları keserek Gazi'ye ulaşmaya çalışıyordu.

Halkın öfkesi, Cephelilerin elleriyle yol üzerindeki faşistlere ait kurumlar, işyerleri ne varsa; yakarak, tahrip ederek hesap soruyordu.

Panik yaratmak isteyenler paniklemişti şimdi. CIA'nın örgütleyip, halka karşı katliam ve sindirme amaçlı olarak kullandığı faşist parti MHP ve Ülkü Ocakları, tüm Türkiye'de parti faaliyetlerini durdurduğunu açıklıyordu.

Gazi halkı ayaklanmış, bir yandan şehitler vermeye devam ediyor, diğer yandan birçok yerde hesap soruluyor, faşist odaklar, yuvalar bir bir dağıtılıyordu şimdi.

Boşuna değildi faaliyetlerini durdurduğunu açıklamak. Halkın öfkesinin aleviyle yanmadan kendileri kapılarına kilit vuruyorlar eli kanlı faşistler.

İkinci gün, 13 Mart'ta öfke daha bir yüksektir.

İstanbul'un yüreği Gazi Mahallesinde atan yoksulları, emekçileri her yerde bir araya gelip yolları kesmekte, hesap sormaktadır.

Okmeydanı, Alibeyköy, Nurtepe, Küçük Armutlu esnafı kepenk kapatır. Kepenkler, katliamcılara, faşistlere esnafın cevabı gibidir. "Gazi halkı yalnız değildir" mesajını taşır bu eylemler. Katiller görsün, anlasın diyedir.

Gazi, İstanbul'dur şimdi.

İstanbul'un pek çok semtinde insanlar sokaklara, yollara çıkmış, caddelere inmiş, E-5'i kesmiş, "Bizleri katlederek sindiremezsiniz!" diyorlardı. Dillerinde devrimin, direnişlerin sloganlarıyla haykırıyorlardı. "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Yaşasın Halkın Adaleti!", "Katillerden Hesap Soracağız!", "Halkız Haklıyız Kazanacağız!" diyerek, sıkılı yumruklarla yürüyorlardı.

Halk Ayaklandı, Aman Yatıştırıcıları Yetiştirin!

Okmeydanı'ndan binlerce insan Gazi'ye doğru yürüyordu, yol üzerindeki faşist yuvaları dağıtarak. Polis yetmemiş, orduyu sokmuşlardı devreye. Askeri, polisin önüne barikat olarak koymuşlardı.

Bir general yollamışlardı; papazlık yapsın, öfkeyi dindirsin, kurtarsın devleti diye. Yumuşak dilliydi. "Baba Şefkati" ile konuşuyordu. "Ceberrut devlet" katliam yapıyor. "Baba devlet" uysallaştırıcı şef-

katini sunuyordu. "Haklısınız" diyordu. Her yere yetişiliyordu. Okmeydanı'ndan gelen kitleyi engelleyemeyeceği için, "beraber gidelim, protesto hakkımız tabi..." diyordu. Dede ile görüşüyor, Köy Dernekleri Başkanları ile görüşüyor, dinliyor, sonunda "Artık, yeter, evinize dönün" diyor. "Haklısınız, ama daha fazla uzatarak haksız duruma düşmeyin!" diye aba altından sopayı göstermeyi ihmal etmiyordu. Aslında onu kimse dinlemiyordu. İleride yaralılardan Özlem Tunç'un ifadesinde de göreceğiz, papazın aslında celladın işini kolaylaştıran, maskeli ceberrut olduğunu, halkın hepsi görüyordu, nafileydi. Halk zulüm acısını etinde kemiğinde hissediyordu, o yüzden dinlemiyordu bu sahte sözleri.

İstanbul ayaktaydı.

Tüm televizyon kanalları, radyolar, basın ajanslarının gözü-kulağı İstanbul'da, Gazi'deydi.

Tüm gözler, tüm kulaklar Gazi'ye odaklanmıştı şimdi. Katliama karşı verilen ayaklanma cevabı, hayatı Gazi'ye kilitlemişti adeta.

Orduyu barikatın arasına sokanları, "barış" dilli bir General'i "olayları" yatıştırsın diye göndermişlerdi. Yetmemiş, belki etkisi olur diye CHP'li milletvekilleri, sanatçı Zülfü LİVANELi, sendikacı TÜRK-İş Başkanı Bayram MERAL de gelmişti, "olayları" yatıştırmaya, halkı "teskin" etmeye.

İlginçtir, her yatıştırmaya gelen; katliama tepki gösteren ve hala daha büyük katliam tehlikesi altında olan halkı, "teskin etmeye", yatıştırmaya çalışıyordu.

100 metre ilerdeki katillere tek laf eden yoktu. Onlar da ellerindeki uzun namlulu silahlar, sokak aralarında tabancayla ayaklanan halkın evlatlarını kurşunlamaya devam ediyorlardı.

Halk ayaklanmıştı bir kez. Ne yatıştırıcılar, ne "Baba devlet" numaraları faydasızdı. Hesap sorulacak, katliamcılar pişman edilecekti.

İstanbul'un yoksul mahalleleri ayaktaydı.

Anadolu yakasında Tuzla-Aydınlı, Pendik-Yaylalı, Kartal-Gülsuyu-Gülensu, Esentepe, Ümraniye, 1 Mayıs, Sarıgazi, Üsküdar, Kadıköy ayaktaydı.

Örnektepe, İkitelli, Halkalı, Nurtepe, Çağlayan, Kağıthane, Gültepe, Sarıyer, Tarabya, Derbent, Ferahevler, Küçükçekmece, Avcılar, Bakırköy, Esenler... her yer Gazi için, Gazi'ye doğru yürüyordu.

Panikklediler. Hiç beklemiyorlardı böylesini.

Yangın büyümüştü; Gazi'de yakılan ateşin alevleri önce İstanbul'a oradan tüm Anadolu'ya, Kürdistan'a ulaştı.

Faşizm, Gazi halkının birliğini parçalamak, Alevi-Sünni çatışması çıkarmak istemişti.

Gazi halkı, Cepheliler öncülüğünde şehitler pahasına direnip, ayaklanınca, bu kez Gazi dışındaki yoksullar, Alevi-Sünni, Türk-Kürt, Arap, Laz, Çerkes, Boşnak emekçileri, devrimcileri-demokratları, sendikaları demokratik kitle örgütlerini birleştirip kavganın ateşini tüm ülkeye yaydı.

Faşizmin oyunu bozulmuştu.

Ankara Kızılay'da 5000 bin emekçi taş, sopa, eline ne geçerse çatışmaya başlayınca, Dersim'den, Erzincan'dan, Tokat'tan, Sivas'tan insanlar evlerinden çıkıp sokaklara öfkeyi taşıyınca, oyun bozulmuştu!

İstanbul'un orta yerinde, içlerinde Haklar ve Özgürlükler Platformu (H.Ö.P)'nun da olduğu kitle valiliğine yürüyüş düzenliyor, halkın önüne yeni hedefler konuluyordu. Gazi'de "Hedef Karakol" ise İstanbul'da da Valilik oluyordu, halkın hedefi.

Oyun bozulmuştu; Ankara, İzmir, Mersin, Adana, Dersim, Malatya, Hatay, Balıkesir, Trabzon, Eskişehir, Söke'de sokaklar, meydanlar, katliamın hesabını soran kitlelerin öfkesiyle sarsılıyor. Kimi yerlerde faşist yuvalar dağıtılıyor, kimi yerlerde duvarlarda pankart, yazı oluyordu öfkenin adı.

Oyun bozulmuştu.

Hapishanelerdeki devrimci tutsaklar, Gazi halkıyla dayanışma içinde olduklarını açıklıyordu, kimi tutsaklar Açlık Grevi ile katliamı protesto ediyor, DHKC'li tutsaklar her hapishaneden ayaklanmayı selamladıklarını açıklıyorlardı.

Yurtdışına taştı ayaklanmanın alevleri: Almanya, İngiltere, İsviçre, Yunanistan, Belçika, Avusturya, Fransa, Hollanda'daki Türkiyeliler, DHKC'nin çağrılarıyla düzenlenen yürüyüşlere, mitinglere katılıyor, binlerce kilometre öteden faşizmi ve katliamlarını lanetliyor, Gazi Ayaklanmasını selamlıyorlardı.

Oyun bozulmuştu. Oyunlar böyle bozuluyordu!

Can bedeli kan bedeli yaratılan bir ayaklanma faşistlere geri adım attırmış, iktidar korkusu yaşatmıştı onlara. Döktükleri kanda boğulacaklarını hissettiler bu kez.

İlk gün panzerlerin etrafında, karakola 50-60 m. mesafede doğal olarak kurulan, beden beden örülen barikat, ilk günün gece yarısından itibaren, Gazi'nin tüm giriş-çıkışlarına konuldu.

Gazi'de 13 Mart gününden itibaren hayat barikatlarla somutlanıyordu. Artık, bu saatten sonra herkesin yeri Gazi'deki barikatlara göre belirlenecekti.

"O gün neredeydin?" diye sorulacaktı tüm soruların başında.

"Barikatın içinde mi, yoksa dışında mıydın?"

"O gün kimlerle birlikteydin?"

"Barikatın arkasındakilerle mi, dışındakilerle mi?

Bu sorular ve bu soruların cevapları, sadece o günün soru ve cevapları değildi kuşkusuz.

'O gün' durulan yer, gelecekte durulacak yeri de gösterecekti. Ve halkın terazisi, halkın yargısı hiç şaşmazdı, şaşmadı da.

Gazi Ayaklanması ve Gazi Barikatları bir dönüm noktasıydı, bir milattı aynı zamanda, herkes için. Barikatın ardındakiler için de, dışındakiler için de bir milattı.

Tarih yanılmazdı! Gelecek yıllarda, yaşanacak ağır günlerde, sert çatışmalarda herkes yerini koruyacak, "aynılar aynı yerde, ayrılar ayrı yerde" olacaklardı yine.

O yüzden, Gazi Ayaklanması ve Gazi Barikatları, Türkiye devrim mücadelesinde önemli ve ayrıştırıcı, güçlü bir turnusol görevi de görmüştü.

O anları bir daha izleyin, o günün gazetelerini, dergilerini bir daha tarayın, alelacele yapılmış açıklamaları bir daha okuyun ve tarihin şaşmaz yargısının, halkın öfkesinin ve cüretiyle, ödediği bedeller ile yarattığı o berrak tabloyu bir kez daha görmeye çalışın, anlayacaksınız dediğimizi. Gazi halkının ayaklanmasının saflaştırıcı gücünü bir kez daha göreceksiniz.

Bugün, bir kez daha bakın etrafınıza ve sorun bir daha halka tepeden bakanlara, o çok konuşanlara; 'O gün' neredeydiniz? diye.

Barikatın İki Yanı!

"Ben olay günü yanımda Yalçın DOĞAN, gazeteci Umur TALU olduğu halde Gazi Mahallesine gittim. Bir tarafta halk, bir tarafta emniyet mensupları barikatlar kurmuşlardı, ortam çok gergindi, halk tedirgindi. Ben olayları yatıştırmak istedim. (...) ben meydanda konuşmalar da yaptım, halkın teskin olması için konuştum. (...) sonra oraya askeri birlikler de geldi, mahalleli de askeri birliklerin gelmesini istiyordu, askeri birlikler de geldi, ancak buna rağmen olaylar büyüyüp gitti..." **(GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ, Gazi Davası-Sayfa:128 / Av. Remzi Kazmaz)**

Ülkemizin demokratlarının, solcularının bir kısmının ruh halini, düşünce yapılarını durdukları yeri bu yukarıdaki sözler çok çıplak bir şeklide gözler önüne sermektedir.

Bu sözlerin sahibi; Gazi Davası Trabzon'da sürdürülürken tanık olarak mahkemeye çağrılıp ifadesine başvurulan sanatçı, müzisyen, romancı, bir ara milletvekili de olan Zülfü LİVANELİ'dir.

Livaneli, barikatların kurulduğunu görmüş, barikatların dışından halkı teskin etmeye çalışmış, zaten yatıştırmak için gelmiş... Ülkemiz aydının durumu maalesef, Z. Livaneli'nin kendisini anlattığı gibidir.

Halk bir katliam yaşamış. Katliamı gerçekleştirenlerin ayak izlerine bakıldığında Maraş, Çorum, Sivas katliamları görülmektedir. Katliamın büyütülmesi tedirginliği vardır ki, kendisi de bu durumu görmektedir. Lakin, katliamın genişlemesini engellemek için halka birlikte barikatın arkasına geçmeyi düşünmeyen ve "Artık yeter! Yeni Maraşlar, Çorumlar, Sivaslar yaşanmasını istemiyoruz. Beni de, bizi de vurun o zaman!" demeyi beceremeyen, orada daha uzun süre bile bekleyemeyen, halkı katledenlere, katletmek için bekleyenlere tek laf etmeyen bir demokrat, sanatçı, aydın, solcu tavrıdır kastettiğimiz.

Z. Livaneli, barikatın dışında kalan, kalmayı tercih eden, işler kızışınca da bir an önce oradan kaçmayı, halk tabiriyle 'tabanları yağlamayı' yeğleyen solculuğun temsilcisidir. Ve belki de bu türün en 'masum' olanlarından biridir.

Aynı, eski sendikacı Uğur Can Koçak gibi. O da bir reformisttir. Katliam saldırısına taşla, sopaya cevap vermek, direnmek, ayaklanmak yanlısı değildir. O da Zülfü Livaneli gibi ayaklananları teskin etmeye, hadi diyelim ki, devleti biraz tanıdığından halkın zayiatının az olması için yardım etmeye gitmişti. Fakat gördüğü manzara karşısında dili tutulur adeta, söyleyecek söz bulamıyor.

"Saat 15.00 civarında Cemevi'ne gittim. Orada arkadaşlarla konuştum. Cemevi'nde bulunan iki yaşlı dedenin

beyaz bir arabaları vardı. Bizimle gelin dediler. Onlar öndeydi. Biz ise arkadaki arabayla onları izleyerek yukarıdan ara sokaklara girdik ve Pir Sultan Abdal Cemevi'ne geldik. Arabayı uzaklarda sokak içinde bir yerde bıraktık. Halkla konuşup insanlardan sakin olmasını istedik. Bu insanlar da, 'Tamam, bize yol gösterin, ne yapacağımızı söyleyin' dediler. Ben de onlara, örneğin 'oturun karşılık vermeyin, polise taş atmayın, gençleri geri çekin' dedim. **(Bir reformist başka ne önerebilirdi ki zaten. Onlar ayaklanmaları Bulgar, Rus romanlarından bilirler, yüz yüze kalınca da böyle derler. b.n.)**

" 'Gel o zaman hali gör!' dediler. Beni aldılar ve çatışma mahalline doğru gittik. Polis yaylım ateşi açıyordu. Bu ateşin karşısında oturduğumuz zaman 'ne oluyoruz?' diye, bana sordular ve kurşunlar vızır vızır kafamın üstünden geçiyordu. O sırada diyecek hiç bir sözüm kalmamıştı. Ancak, 'Daha fazla ölü vermemek lazım' dedim." **(Cumhuriyet Gazetesinden, Aktaran GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ Gazi Davası, Av. Remzi KAZMAZ, sf:391)**

Halk genç, yaşlı, kadın-erkek, çocuk, süren katliam saldırısına karşı elinde taş, sopa, molotof ile ayaklanmış, barikatların ardındadır. Onca şehit vermiş, yüzlerce yaralısı vardır. Hala şehitler pahasına çatışmaya devam etmektedir. Bizim aydınımız, ilericimiz, solcumuz, can telaşına düşmüş, bir an önce oradan ayrılmaya bakmaktadır. 'Hümanist' yanları gereği "fazla ölmeyin" diye de nasihat etmektedir. Filistinli aydın, düşünür Edward Said kadar olmamıştır reformist solcularımız. (E. Said; Amerika'dan kalkıp Filistin'e gidip, 'taş atma' direnişinin devam ettirilmesi için barikatlardan İsrail tanklarına taş atma cesareti gösterebilen bir aydındır.)

Bu yüzden barikatın dışında olanlar arasında yalnız değildir, Livaneli. Sonradan ÖDP ve EP, sonra EMEP'i oluşturacak olan reformist solculardan da 'masum'dur en azından. Çünkü; bu adı geçenler

gibi kendisini devrimci, sosyalist, Marksist-Leninist olarak ifade etmemekte, kitlelere devrimin öncüsü yalanlarını söylememektedir.

Halk ayaklanmış, devlet bir yanda kitleler bir yanda iken, devrimci, M-L iddiasında olanların kendi iradelerinin dışında gelişse bile, böyle bir ayaklanmaya katılıp, en önde egemenlerin iktidarına darbe vurmaya yönelmesi gerekirken, bu 'devrimciler' barikatın dışındadırlar.

Bunların o dönem hala TDKP olanı, yasallaşma için tüm hazırlıklarını yapmış ama üzerindeki illegal elbiseyi henüz çıkaramadığı için, kendini öyle ifade etmek zorundadır. Ve politik olarak o koşullarda, o anlarda sefaleti yaşamaktadırlar.

Bu arkadaşlar, 12 Mart sonrasında yaşadıkları derin ideolojik-politik yenilgiyi gizlemek için darağaçlarında ve Nurhaklarda şehit düşen yoldaşlarına, Denizlere, Sinanlara sırtlarını dönerek silahlı mücadeleyi, gerilla savaşını terk edişlerini yumuşatmak amacıyla "Barikat savaşları vereceğiz" demişlerdi.

İşte size barikatların en hası. Arkasında binlerce yoksul, emekçi de var. Bedenlerini silah yapıp barikata yaslamış, arada düşmana hücum edip onları kovalıyor da... Şehitler vererek kanıyla, canıyla ayaklanmış, devrim korkusu yaşatıyor düşmana. Halk barikatlardaydı. Peki siz neredeydiniz. "Barikat savaşları ..."

"DHKC'nin taşeronu olmayız" gerekçesiyle pılısını-pırtısını toplayıp savaş alanını terk ediyor, 13 Mart yılgınları, düzen yolcuları...

Bu arkadaşlar, 19-22 Aralık günlerindeki Hapishaneler Katliamı günlerinde de barikatların dışında kaldılar. F Tipi hücrelere katliamları pahasına sevkler yaşandığında, işkencelerin azgınca sürdürüldüğü günlerde içerdekileri kendilerini devrimcilerden uzakta bir bölüme koymalarını, kendilerinin direnmediklerini, statüye karşı çıkmadıklarını söyleyeceklerdi. Dışardakiler ise TAYAD'lı Aileler her destek talebiyle gittiklerinde "Bizim gündemimiz farklı-özelleştirmelerle ilgileniyoruz" diyeceklerdi. Katliam sonrası niçin destek ver-

medikleri sorulunca, da utanmazca "cepte keklik mi sandınız bizi" diyeceklerdir.

'Taşeron'dan, 'Cepte keklik' benzetmesine uzanan yol, bu arkadaşların zaman içinde süre gelen çürümüşlüğünün derecesinin göstergesidir sadece.

Halkı katliam sürerken savaş alanında bırakır kaçar, "taşeron değiliz" der, devrimciler gazlarla boğulur, kimyasallarla yakılır, kurşunlarla katledilirken içerde, onlar dışarda sırtını döner. "cepte keklik miyiz" der.

İşte, bu yüzden, Gazi Barikatlarında durulan yer, gelecekte durulacak olan yerin de-olağanüstü gelişmeler olmadığı sürece- göstergesiydi o gün.

Ve tarih yanılmadı.

Tarihin yargısı kesindi.

Barikatın arkası halktı, devrimdi.

Barikatın dışında DÜZEN vardı.

Barikatın iki yanı keskin bıçak gibiydi.

Ara yol yoktu.

Bu günlerde, eski 'devrimci' günlerini hatırlatma ihtiyacı hisseden, 'bitmeyen yol' masallarıyla tükenmiş bir yolun son metrelerini, hala içlerinde devrim, mücadele adına temiz duygular taşıyan gençleri kandırmak ve onları faşizmin karşısında güçsüzleştirmek için çabalayan tasfiyeci düzen 'yol'culari, ÖDP-DY'liler de o gün barikatın dışındaydılar.

Hatta onlar barikatın bir hayli uzağındaydılar.

Onlar, halkın öfkeli kalkışmalarından, ayaklanma ihtimallerinden hep korkmuşlardır. Ne zaman halk hareketi yükselse ilk korkuyu bu arkadaşlar yaşar. Eyvah, yine bir gece yarısı gözaltına alınıp, sorgu

odalarına hücrelere götüreceklerdir şimdi. Oysa onlar, "geceleri evden gözaltına alınmayacak bir devrimcilik" yapmak istiyorlardı.

Yıllarca abilerini beklemiş, içerden çıkacak ve yeniden Parti-Cephe'yi birleştirip toparlayacak ve öncü savaşı ile hoop, devrim yapacaklardı.

Olmadı. 'Bitmeyen Yol'un masalcısı '74'lerden sonra adım adım tasfiye sürecini tamamlamış, şimdi yolun yönünü düzene kesin dönüşe göre çevirmişti. Artık eve, işe, eşe dönme zamanıydı. 'Hayallerle' harcanacak zaman yoktu. Hızla yasal parti hazırlıklarına başlanmalıydı, başlandı.

İşte tam bu süreçte patladı Gazi Ayaklanması.

Zamanı mıydı şimdi? Eskiden olsaydı belki, 'Direniş Komiteleri' filan kurulur, ayaklanmamın inisiyatifini ele alabilir, kimseye de siyaset yaptırmazdık. Lakin, o günler geride kaldı. 'Sol çocukluk' hastalıklarına gerek yok bugün, 'yurtsever sorumluluk' günlerindeyiz. Akıllı solculuk yapılmalı, heyecana kapılınmamalıydı.

Evet, bu arkadaşlar da barikatın dışında, bu haldeydiler. O dönem itibariyle etkili oldukları Kamu Emekçileri Sendikaları Koordinasyon Kurulu'nda (KESK) alınan eylem kararlarını (Gazi Ayaklanmasından çok önce programlanmış olan eylemler) 'yurtsever sorumluluk' adına iptal etmişlerdir.

Bu anlayış sahipleri, düzene dönerken, kendi kendilerini böylece 'samimiyet testi'nden geçirerek düzenin sahiplerine güven veriyorlardı. "biz onlardan değiliz" diyorlardı adeta.

Bu arkadaşlar o gün durdukları yeri, 19-22 Aralık katliamından sonra, halkla, devrimcilerle aralarındaki farkı anlatabilmek için oldukça gerçekçi bir şekilde ifade ettiler ki, Türkiye halkları bir belirsizliği netleştirdikleri için kendilerine teşekkür (!) borçludur.

"Biz sizinle aynı mahalleden değiliz"

Evet, aynen böyle söylediler, Hapishaneler Katliamından sonra.

Diri diri yakılan 6 kadına bakıp, 28 devrimcinin cesetleri daha taptaze iken, böyle söylediler utanmadan.

Elbette, o gün, bunu söyleyebilecek cesaretleri henüz yoktu. Ancak, düzene onca yalan-dolan içinde yerleştikten sonra, faşizmin devrimcileri tasfiye ettiğine iyice kanaat getirdikten sonra bu sözleri edebildiler.

"Şehrin merkezine bulanık su gibi akan yığınlardan" farklıydı onlar. "Lokantalarımız bile farklı"ydı.

Evet, biz polis kurşunuyla ölürken, onlar dehşetle izliyorlardı gelişmeleri, uzaklardan. Güvenceli, gözaltına alınmayacakları evlerinin, bürolarının televizyonlarından izleyip, sosyolojik yorumlar yapıyorlardı, üst düzeylerde.

Bu arkadaşların bugün durdukları yer, 'o gün' tespit edilmişti. Tercihleri öyleydi.

Umarız, devrim diye, devrimcilik, 'yıldız yumruk' diye diye kandırdıkları gençler o barikatın dışında kalmayı daha fazla kendilerine yakıştıramaz ve halkın olduğu yere, barikatın arkasında, halkla birlikte yerini alır, o çürümüşlükten bir an önce kendini kurtarırlar.

'O gün' barikatın dışında olan kesimlerden biri de, '93'ten beri, halkların özgürlüğü için eline aldığı silahları, halkları köleleştirmeye çalışanlara 'Barış' adına teslim etmeye çalışan, emperyalistler ve işbirlikçileriyle uzlaşmayı tercih eden arkadaşlardı. (Ki, gün, bugün olmuş, aradan onca yıl geçmiş hala silahları bırakacak bir yer bulamadıkları gibi, uzlaşacak muhatap da yoktur ortada.)

'O gün' HADEP çatısı altında legal-demokratik mücadelelerini sürdüren arkadaşlar, katliam saldırısı için 'provokasyon' tespiti yapıyorlardı. Bu "saldıran devlet" diyememenin, uzlaşma görüşmelerine halel getireceğine olan bir yaklaşımın ürünüydü. Katliam denilmiyorsa, halkın öfkesine ortak olunmalı, barikatın arkasında durulmalıydı. Halk ayaklanmıştı. '90'lı yılların 'Serhıldan'larından

biriydi Gazi'de yaşanan. Haydi siz de katılın. Olmaz! "Karakola yürümek provokasyona gelmek" olacaktı!

Öyle ya, ülkede her siyasal-ekonomik tavır alışları bu arkadaşlar belirliyordu. Her şey HADEP'li arkadaşların merkezinde dönüyordu. Hasbelkader kendi dışlarında bir eylem, ayaklanma, direniş vb. olursa bu 'özel savaş kliklerinin oyunu'ydu, 'provokasyon'du, ne yapıp, edip sonuçlandırmalı, gelişmesine izin verilmemeliydi. Dünya bu arkadaşlarımızın etrafında dönmeliydi.

Katledilen, zulmedilen ve ardısıra kahramanca ayaklanan halka, barikatlara sırtını dönüp, muhtar ve gerici cemevi yöneticileriyle bir olup İstanbul Valisi Hayri KOZAKÇIOĞLU ve Emniyet Müdürü Necdet MENZİR ile yani ayaklanmış halkı hala katletmeye devam edenlerle görüşüp, ayaklanmayı bitirmenin pazarlıklarını yaptılar.

Denilebilir ki, barikatların dışındaki en aktif grup bu arkadaşlardı. Ve arkadaşlarımızın yeri bundan sonra hep barikatların dışı olacaktı.

Bu yüzden '95 Eylül'ünde Buca'da, '96 Ocak'ında Ümraniye'de, '96 Eylül'ünde Ulucanlar'da "Binbaşım biz yokuz" diyerek en son 19-22 Aralık hapishaneler katliamı günlerinde barikatlardan önce bulundukları yeri boşaltıp 'güvenli' yerlere düşman marifetiyle geçtiler. Ve 28 devrimci yakılarak, kurşunlanarak, boğularak, feda eylemleriyle şehit düşerken, "farkımızı koyduk, iyi oldu" dediler.

Bu arkadaşlarımız da 'yurtseverlik' kaygılarıyla böyle davranıyorlardı. Lakin, yanlış yerden bakıyorlardı yurtlarına. Baktıkları yer emperyalizme ve oligarşiye karşı olunan yer değildi, onların belirlediği sınırlarını onların çizdiği düzen mevziisiydi.

Durdukları yer yanlıştı.

Elbette biz kahin değiliz. Bilimsel verilerin ışığında tarihsel materyalizmin ispatlanmış doğruları, diyalektiğin kanunları ile bakıyoruz hayata.

Bugün sonuçlar üzerinden böyle rahat söyleyebiliyoruz belki

hangi koşullarda, kimlerin nerede, nasıl duracaklarını. Lakin, biz devrim mücadelelerinde edindiğimiz deneyim ve M-L hazinesinin engin derslerinden yola çıkarak o gün de aynı şeyleri söylemişizdir. Bugünden yarına, eğer gerçek anlamda, bilimsel bir muhasebe yapamazlar ise 'devrimci' sıfatlı tüm reformistlerin yarın yaşayacakları da aynısı olacaktır. Yarın da halk faşizme, zulme, sömürüye, adaletsizliğe karşı ayaklandığında, ülke alev alev yandığında bu muhasebeyi yaşamayanlar, Gazi halkından, Gazi şehitlerinden, devrimcilerden özür dilemeyenler, özeleştiri veremeyenler AYNI YERDE, BARİKATLARIN DIŞINDA OLACAKLARDIR!

Aynı durum, 'o gün' Barikatların içinde olan bazı arkadaşlar için de geçerlidir, elbette.

Barikatları ve ayaklanmayı anlayamayanlar, halkın gücünü ve iradesini kavrayamayanlar, kabul edemeyenler o barikatlardan adım adım uzaklaşacaklardır, demiştik. Hem o günlerde, hem sonrasındaki birçok gelişmede bunu hep birlikte yaşadık, yaşıyoruz. Gazi Ayaklanmasını, Gazi Barikatlarını kendi sığ, özünde ayaklanmacı ama asla 'savaşçı' olmayan, "derya içinde olup, deryayı bilmeyen balıklar" gibi, dostlar alışverişte görsün misali bir süre barikatlar önünde durup, işler kızışınca en geriye çekilenlerin 'geriye' çekilişi halen sürmektedir.

Gazi Ayaklanmasının barikatlarından yarına dair dersler çıkarmak isteyenler, 'o gün'ü bir daha hatırlamalı ve sübjektivizme düşmeden diyalektiğin yasaları ışığında bir kez daha o süreci doğru tahlil etmelidirler.

Gazi halkını 'o gün'e taşıyan sürecin ana halkası nedir? Bunu iyi kavramaları gerekir. Halkımız, "tarlada izi olmayanın, harmanda yüzü olmaz" der, böyle durumlar için. Geçmişte iziniz yoktu, bari geleceğe doğru izler bırakarak yürümeye çalışın. Ta ki devrimci bir muhasebe olmaksızın bu da zor görülüyor.

Yıllarca 'işçici'lik yaptıktan sonra, halkı ve mahalleleri keşfedip,

onu da var olduğunu kanıtlayacak bir araç zemin olarak ele alanlar, halka değer vermeyenler, halkı sevmeyenler, halka söz hakkı vermeyip kendi sözünü halkın iradesinin üstüne koyanlar, halka söz verip, o sözü tutamayanlar, tarihe, geriye doğru bakıp yanlışlarını görebilme ve aynı yanlışları tekrar etmeme cesaretine sahip olmalıdırlar.

Doğruları bulacakları yer, işte yine o BARİKATLARDIR!

Muhasebe, barikatların önünde durularak yapılmak zorundadır. Gazi halkı, tüm Sol'a, aydınlara, sanatçılara, demokratik kitle örgütlerine geleceğin ayaklanmalarında, isyanlarında doğru yerde, barikatların-halkın yanında, devrimin yanında durmayı, 'o gün'ün muhasebesini o barikatlarda yapmaya çağırıyor.

Barikatlarla ilgili ders dolu son bir söz, koca çınar 'en yaşlı komünist' Mehmet BOZIŞIK'tan:

1996 yılında hapishanelerde başlayan Ölüm Orucu direnişlerine destek olmak için, Bayrampaşa Hapishanesindeki Ölüm Orucu direnişçileri ile görüşmeye gider M. BOZIŞIK. Sohbetin bir yerinde **Ölüm Orucu direnişçisi Altan Berdan KERİMGİLLER sorar: "Biz böyle bir ölümü tercih ettik. Sen nasıl ölmek isterdin, merak ediyoruz"** der. Vücudu yaşlı ancak, beyni hala dipdiri, gözleri hala kavga ateşiyle çakmak çakmak yanan koca çınar Mehmet BOZIŞIK, nam-ı diğer 'Boz Mehmet' cevap verir, bir geç kalmışlık hüznüyle;

"Gazi'de, oradaki barikatlarda ölmek isterdim birader!"

Bu cevap, barikatın dışında kalmayı tercih edenlere ithaf olunur.

Barikatın dışı düzendir, barikatın ardı ise devrim.

Barikatın dışında emperyalizmin ve oligarşinin çizdiği sınırlar, statükolar, yarattığı korkular vardır. Barikatın ardında ise, yürekli bir halk, cüretli devrimciler ve onur, namus, adalet.

O yüzdendir ki "Barikatın ardı vatandır!"

Görelim bakalım, 'o gün' barikatların ardında neler yaşanmış?

Türkiye devrimi, kitlesellik kahramanlık günlerinden birini nasıl yaşamış 'o gün'?

Bizzat yaşayanların, yaşatanların ağzından dinleyelim.

"Barikatın Ardı Vatandır!"

Barikatlar kolayına kurulmadı Gazi'de.

Halk güçlerini ardına toplayan, düzeni karşısına koyan barikatlar, bizzat savaşın, ayaklanmanın içinde, kan-can bedeli kurulmuştu.

Ayaklanmanın fitilini ateşleyenler, halkta korku yaratmayı hedefleyenleri düzenledikleri katliama pişman ettirenler, halkı birbirine kırdırmak için oyun tezgahlayanların oyunlarını bozanlar anlatıyor şimdi.

Söz sırası onların.

Savaşı, savaşçılardan, barikatın ardından, barikatı kuranlardan dinleyelim.

"***Gelin Ulan Gelin, Ben Kolay Ölmem"*** **(Ahmet Arif)**

"...12 Mart Pazar akşamı 20.30 / 21.00 civarı üç arkadaş ana caddeye çıkmıştık. Silah sesleri geldi. Dikkat kesildik. Silah sesleri yaklaşıyordu. Cemevi'nin önünde ticari bir taksi durdu. Bir fitilin tutuşturulduğunu gördük. Cemevi'ne fırlattılar, ama patlama olmadı. Ticari arabada, bizim seçebildiğimiz kadarıyla önde bir erkek, arkada bir bayan vardı. Yüzleri belli değildi. Ticari taksi kıraathanelere ateş açtı. Resmi polis ekibi, kahve tarandığı sırada, ana cadde tarafından geliyordu. Hiç bir müdahalede bulunmadı. Ekip arabası gitti, arkasından

ticari taksi aynı sokağa saptı. Ardından arabadan bir kez daha bu kez havaya ateş açıldı. Ticari araba Kıbrıs Caddesi tarafından gitti.

Herkes sokağa çıkmıştı, insanları toparladık. Bizim insanlarımız da kahveler tarandığı sırada oradaymış, kahvelerin önüne vardığımızda onlarla karşılaştık. Karakola doğru yürüyüş başladı. DHKP-C'liler olarak en öndeydik. "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Devlet Besliyor Faşistler Vuruyor", "Katil Polis", Katil Devlet", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Hedef Karakol" sloganları atıldı. Dörtyol civarında Zara Taksi, Karaimamlar, Turan'ın yeri vb. faşistlere ait işyerleri bizim denetimimizde tahrip edildi.

Karakolun önüne geldiğimizde Cemevi yöneticileri kitleyi yatıştırmaya çalışıyordu. Muhtarın tavrı da benzer şekildeydi. Yaklaşık iki saat Karakolun önünde slogan attık. Saat 24.00 civarı çevik kuvvet geldi. 00.30 sularında kitleye ateş açıldı. Panzer de su sıkarak kitlenin üzerine yürüdü. Halkla birlikte, polise sürekli taş atıyorduk. Polis saldırınca küçük kaçışmalar yaşandı. Bizim insanlarımız gerilemedi. Sürekli toparlayıcı olmaya çalıştık. Geri çekilmeye başladığımızda barikat kurmaya başladık. Bir arabayı ters çevirerek barikata koyduk ve molotoflayarak tutuşturduk. Barikata 6-7 tane tüp attık. Sürekli de molotof atıyorduk. Molotoflardan biri panzere isabet etti. Arabaya attığımız tüplerden birinin patlaması polisi oldukça korkuttu. Panzerin biri panikleyip elektrik direğine çarptı.

(...)

Köşe durağında (İsmet Paşa Caddesi'nin alt başı) büyük bir barikat oluşturup ateş yaktık. Cemevi'nin önüne kalabalık bir kitle toplanmıştı. Gece, ikiye kadar bizden ve polisten karşılıklı zorlamalar oldu. Polisi kesin-

likle yanaştırmıyorduk. 02.30-03.00 civarı Cemevi'ne çekildik. Oraya çıkana kadar da barikatlar oluşturduk. Bu sıra kimi sol gruplardan insanlar da çatışmalarda yer aldılar. Ancak insan sayısı olarak çok azdılar. (...) şu sıralar yasal parti kurmakla meşgul bir grubun insanları olayları kahvede izlemekle yetindiler. Bu arada "kitleyi kırdırırız" diye tartışıp kitleyi bölmeye çalışanlar da çıkıyordu.

(...)

O gece yol ortasında ateş yakıp halay çektik, türküler söyledik. Bir sivil otonun yaklaştığını gördük, diğer gruplarla da konuştuk. Halktan insanlara ait olabilir, falan denildi. Sonuçta sivil polis otosu çıktı. Hemen arabayı taşlamaya başladık. Polis inip, arabayı bırakarak kaçtı. Bize ve arabaya polisler ateş ettiler. Otoyu yaktık. Yeniden halaylar çekip, sloganlar attık. Parti-Cephe sloganları atıldı. "Yaşasın DHKP-C", "Asıl Hesabı Parti-Cephe Soracak", "Yaşasın Devrimci Halk Güçleri" **(Gazi-Gecekondularından Geliyor Halk/ Syf: 49-50 Haziran Yayınları)**

"Hedef Karakol" demek ve mahalledeki zulmün karargâhına doğru yürüyüşe geçmek başlı başına bir cüret istiyordu belki. Lakin, bu cüret sonrasında sürdürülmez ise bir anlamı olmazdı pek fazla...

Sadece statülere hapsolmayanlar, yürüttükleri savaşı iktidar bilinciyle sürdürenler bu cüreti süreklileştirebilir ve yiğit bir halka önderlik edebilirlerdi.

Onların her anı cüretle, cesaretle dolu doluydu.

"Tut Bayrağı Çık Sokağa, Yüreğini Koy Barikata"

"... Karakola yürüyüşü başlattık. GOP Emniyet Müdür Yardımcısı gelmiş halkı sakinleştirmeye çalışıyordu. Elindeki telsizi adama vurmaya başladık. Sonra telsizini fırlattık. Müthiş korktu ve kaçtı. Orada toplanmış olan insanlara katilin devlet olduğunu, polislerin olduğunu anlattık. Sivil faşistlerin bulunduğu bölgeleri gösterip, 'Bakın belki halay çekiyor, göbek atıyorlardır. Sevinçlerini yanına mı bırakacağız, sevinmelerine izin mi vereceğiz' dedik.

'Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş!' sloganlarını atıyorduk. DHKC'liler en öndeydi.

Köşe Durağına geldiğimizde polisler, psikolojik üstünlüğü belki ele geçiririz diye saldırmayı denediler. 4-5 tane resmi oto siren çala çala hızla üstümüze geldi. Arabaların açılan kapılarından, pencereden uzun menzilli silahlarla polisler sarkmıştılar. Yeni yeni kalabalıklaşan halkı bu şekilde dağıtabileceklerini, ikinci Sivas gibi meseleyi unutturabileceklerini hesaplıyorlardı. Tam terör estiriyorlardı yani. Bizim saldıracağımızı hiç ummuyorlardı. Gerekirse yeni şehitler veririz deyip, otolara ve polislere hücum ettik. Bizde taş vardı, onlarda bir sürü silah. Ama yine de kararlılığımız karşısında gerisin geri kaçtılar. Öylesine paniklemişlerdi ki, birbirlerine çarparak kendi otolarını kendileri tahrip ediyorlardı..." **(A.g.e. Syf:54)**

"... Cadde üzerinde barikatlar daha tam kurulmamıştı. Mezarlık tarafındaki barikatı aşan bir panzer hızla caddeye daldı. Taş ve sopa yağmura altında ateş açarak aşağıya kadar indi. Hemen ilk gördüğüm yoldaşlarla

mezarlık tarafındaki barikatı sağlamlaştırmaya çıktık. Bizimkiler Doğu Kıraathanesinin önüne de büyük barikat kuruyorlardı. Yirmiye yakın sokağın en az 15 -16 tanesine barikatlar kurduk…" **(A.g.e Syf:59)**

"… Burada herkes akın akın koşuyor. Biz daha hızlı büyüyoruz. Gece sabaha kadar barikat kuruyoruz. Kereste depoları, yarım inşaatlar, nerden ne bulursak yığıyoruz yolun ortasına. Binali Dayı, lisede 'Paralı Eğitime Hayır!' demek için imza toplayan kızını döven Binali Dayı, kırk yıllık yapı ustası hepimizden genç, sabaha kadar durmuyor. Bir sigara içimi arada; 'Yeğen' diyor, 'Bu yaşa geldim, jandarmasından, polisinden, patronundan kim varsa hep kaçtım. Ağrıma gider bir fiske yersem, yememek için kaçtım önleri sıra. Güya fiske yemedim. Tepemde yumruğu hiç eksik etmediler. Yolu yok yeğen, kaçacak bir karış yer kalmadı ki kaçayım. Gördün, düşman olsa böyle saldırmaz it dölleri. Dedim ulan Binali, toprağına girseler, silah alır çıkarsın karşılarına, fark ne? Topraksa toprak, vatansa, işte burası…' sonrası susuyor, atıyor yarım sigarasını. Başımı kaldırıyorum, karanlıkta cadde ateşler içinde 1-2 yıl önceydi. Yol ortasında vurdukları bir devrimcinin-adı İbo'ydu galiba (İbrahim Yalçın) anısına tüm cadde yine yakılmıştı…" **(A.g.e Syf:63-64)**

“Dayanın Kardeşler Biz Geldik...”
Hepimiz Gaziliyiz...

Gazililer ayaklanmış, kitlesel kahramanlık yaratarak, faşizmin oyununu bozmuşlardı. Katliamcılara, zalimlere bundan sonra verilecek cevabın nasıl olması gerektiğini gelecek nesillere gösteriyorlardı.

Peki, tek başına mı başardılar bunu?

Elbette hayır!

Gazi halkına saldırı olur da, İstanbul’un yoksul konduları yerinde durabilir mi?

Sıcak evinde, bir macera filmi izler gibi, süre giden katliamı izleyebilir mi? Canları, ciğer parçaları orada kurşunlanırken durabilirler miydi?

Elbette hayır!

Duyup, görüp de durmak olur mu? Seferberlik emri almış gibi çıktılar evlerinden hızla. Ayakkabılarını yolda giyiyordu kimileri.

Halktı onlar... Halk olan durmazdı. Aynı mahallelerde yaşayanlar duramazdı. Orada kurşunlanan, işkence edilen kendisiydi. Kendisi aynı zulmü yaşasa, çok iyi biliyordu ki, onlar da yerinde duramaz, koşar gelirdi.

Bunun için talimat beklemeye gerek yoktu. Talimat, yaşanan tablodan verilmişti. Onlar talimatı aldılar ve kafileler halinde Gazi’ye doğru akmaya başladılar.

Okmeydanı, Alibeyköy, Küçük Armutlu, Nurtepe’den yürümekle koşmak arasında, araç bulabilen araçlarıyla Gazi’ye, Ayaklanmaya katılmaya başladılar.

"... Evde oturmuş televizyon seyrediyordum. Televizyonun alt yazısında Gazi Mahallesinde dört kahvehanenin tarandığını ve bir kişinin öldüğünü yazıyordu. Aynı zamanda bu kahvehanelerde Alevi vatandaşların yoğun olduğu geçen yazılar arasındaydı. Olayın ne olduğunu öğrenmek için haberleri bekledik. Haberlerde devrimcilerin slogan attığını ve karakola yürüdüğünü gördük. Bu katliamın kont-gerilla tarafından yapıldığını düşündük. Olaydaki kitleselliği görünce, mutlaka bizim arkadaşlar oradadır diyorduk. Birden kapı çalındı. Arkadaş kapıyı açtı. Gelenler mahalle komitesinden arkadaşlardı. Gazi Mahallesine gitmek için insanları toparlıyorlardı. Tek tek bütün evleri gezip, halkı çağırıyorlardı. Birçok insan geldi.

Saat gece 01.00-01.30 gibi tepede toplandık. Bizden önce dört minibüs hareket etmişti. (...) Gazi Mahallesine girdik. Cemevinin bulunduğu cadde çok hareketli.

Bazıları da yeni geliyordu. Arabadan indik ve Cemevine 200 metre kala 'Halkız Haklıyız, Kazanacağız', 'Kahrolsun MİT, CIA Kontrgerilla' sloganlarıyla biz de halka karıştık." **(Age Syf:66)**

"... Hemen yerden taş topladık ve polisten önce saldırıya başladık. Bizimle birlikte birkaç kişi daha ve daha sonra biz DHKC'liler kitlenin içerisinde, en cesaretli, en atılgan kişilerle beraber elimizdeki taş ve sopalarla polis konvoyuna saldırdık. Hep faşistlerin, polisin saldırısı beklenecek değil ya...(...) Televizyonların olayları nasıl yansıttıklarını merak ediyorduk. Haberlerde 'kışkırtıcılar', 'provokatörler' olayı bu duruma getirdiler diyorlardı. Televizyon kameraları gerçekleri yansıtmıyordu. Halkın Gazi Mahallesinde yaşadığı bir savaş vardı. Bu

barikatları halk ve devrimciler birlikte kurduk. Bu barikatları yapan devlet, direnen halk ve devrimcilerdi. Haberleri dinledikçe tepki duymamak elde değildi. Biraz evin sahibi anayla sohbet etmeye başladık. Bize Alevi olup olmadığımızı sordu. Yanımdaki arkadaş Alevi idi. Ben de Sünni olduğumu söyledim. 'Sen niye geldin' dedi. Biz ona burada bir Alevi-Sünni çatışması olmadığını, halka karşı devlet ve sivil-faşist işbirliğiyle bir saldırının olduğunu ve Alevi-Sünni bütün halkın buna karşı ses getirmesi gerektiğini anlattık ve ikna ettik…" **(A.g.e. Syf: 68)**

"… Polisler bir ara cesaretlerini toplayıp postanenin oradaki sokaklardan saldırmayı denediler. Aynı anda püskürttük. Bu sefer sadece taşlarımızdan değil, sopalarımızdan da nasiplerini aldılar. Epey pişman olmuşlardı, bu saldırılardan bir kaçışları vardı, gerçekten de çok komikti. Hemen ardından bizi taramaya başladılar. Özellikle bir tanesi bizim bulunduğumuz sokağın tam karşısındaki evden sürekli ateş ediyordu. (…) Yanımda bulunan Cumhuriyet muhabiri (Ahmet Şık) onun tam cepheden ateş ederken fotoğrafını çekince ona nişan alarak ateş etti. Vuramadı. Oraya atılan her taştan korkuyor, kendini saklıyordu. Oradaki okulun bahçesinde bir Atatürk heykeli var. Bu heykelin arkasında 14 -15 yaşında bir genç polisi taşlıyordu. Bu genç heykelin arkasından çıkar çıkmaz ayağından vuruldu. Bütün polisler bizim bulunduğumuz yeri sürekli ateş altında tutuyordu. Bu yüzden o gencin yanına gidemiyorduk. Bu genç, o anda yere yatmayıp tekrar kalktı, tekrar zafer işareti yaparak polise taş attı. O anda düşündüm, onca geçmişlerine rağmen, masa başlarında, masa başı devrimciliğinden kurtulamayanlar bunu görmeliydi. Halkımızın **nasıl savaştığını görmeleri lazımdı." (A.g.e Syf:69)**

"... Tekrar Cemevi bölgesine döndük. Yavaş yavaş akşam oluyordu. Yolun karşısında bir kalabalık belirdi. Bunlar siyah bir naylon pankartla gelen Demokrasi Platformu idi. En önde işçi ve halk düşmanı, devletin uşağı Bayram Meral vardı. (o zaman Türk-İş Genel Başkanı b.n) Onu görür, görmez hemen bağırmaya başladık. 'Halk düşmanı hangi yüzle geldin buraya. Hakkın yok. Defol, uşaklık yaptığın devletin kapısına'. Bayram Meral böyle bir şeyi herhalde beklemiyordu. Suratı kıpkırmızı oldu. (...) Bayram Meral, halka kapalı görüştüğü Cemevinden çıktı ve bir açıklama yapmaya kalktı. Aldığı cevap yuhalamalar ve protestolar oldu. Onca şehitlerin verildiği bir çatışmadan sonra Bayram Meral ve onun gibi emekçi düşmanlarının oraya gelerek sözde kınama demeçleri verip ve aynı zamanda 'provokatör' demeyi unutmayan bu insanların, Gazi Mahallesine girmeye hakları yoktu. Yuhalamalarımız arasında Bayram Meral tekrar arabasına binip uşaklık yaptığı devletin kapısına döndü. Barikatlarda her şey çok açıktı. Halk; savaşa katılan, destekleyen, dayanışma içinde olan herkesti. Düşmansa hangi sıfatla olursa olsun bu anda savaşı engellemek isteyenlerdi." **(Age Syf: 72-73)**

“Bilek Var Vuruşmaya, Soluk Var Harcanmaya, Cephe Var Savaşmaya”

“... Biz 13 Mart sabahı Okmeydanı Halkı pankartıyla Gazi Mahallesine doğru yürüyüşe geçtik. Çok kalabalıktı. İnsanlarda çok büyük bir öfke vardı. Yolda polis bir kaç kez engel olmaya çalıştı. Yürüyüş kolunu dağıtmak istiyorlardı. Ancak devrimciler hem de kitle o kadar kararlıydı ki, bunu başarabilmeleri mümkün değildi. Bırakalım kitleyi engellemeyi, özellikle sivil polisler DHKP-C’lilerin attığı dayaktan kurtulamıyorlardı. Yeşilpınar’a geldiğimizde halkın öfkesi Ülkü Ocaklarına yöneldi. Bina tamamen tahrip edildi. İçeri girenler ellerine ne geçerse aşağı atıyorlardı. Öfke o kadar yoğundu ki, insanlardan biri farkında olmadan koca bir tüp gazını neredeyse aşağı atıyordu. Son anda uyarıldı da istenmeyen bir durum doğmadı.

Gazi’ye girdiğimizde görüntü Beyrut Sokaklarını andırıyordu. Her yer tam bir savaş alanı görünümündeydi. Biz, DHKP-C’liler olarak Karakol tarafına yöneldik” **(A.g.e Syf:74)**

“... Silah sesleri üzerine Cemevi önündeki kitle de aşağıya, olay yerine inmeye başladı. Bu sırada panzerler halkın arasına daldı. DHKP-C’liler en önde panzere taş atıyorlardı. Hızla barikatlar kuruluyor, var olanlar güçlendiriliyordu. Kadını, erkeği, yaşlısı, genci çocuğuyla halk savaşıyordu. Anlatılması gerçekten de zor görüntülerdi onlar. Ama insanların cüreti gerçekten de çok üst boyuttaydı.

Panzer araya daldığında bir DHKP-C’li süratle üzerine

gelen panzerin karşısında kımıldamadan dimdik duruyordu. Panzer manevra yapmak zorunda kaldı. Gerçekten çok etkileyici bir sahneydi. Müthiş bir coşkuyla ilk bulduğum taştan başlayarak ben de panzere fırlatmaya başladım…" **(A.g.e Syf: 74)**

"… Yürüyüş esnasında polisle karşılaştığımızda (Nurtepe-Çayan Mahallesi b.n) kimse durmadı. Polis ise ne yapacağını şaşırmıştı. Hepsini kovaladık. DHKC'den devrimcilerin polisleri dövmesi ve polislerin kaçması kitlenin coşkusunu daha da arttırdı.

Binlerce kişiyle TEM yolunu trafiğe kapattık. Bütün Nurtepe sloganlarımızla inliyordu. En çok atılan sloganlar; 'Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş!', 'Pir Sultanlar Geliyor!', 'Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor!'

(…) İnsanlarda var olan öfke yoğundu. Ve herkes faşizmden hesap sormak istiyordu. Gazi'ye yaklaştığımızda polisler 'Başka yoldan gidin' dediler. Neymiş, oradan ambulans geçiyormuş da yaralıları taşımak gerekirmiş de… Sanki halkı çok düşünüyorlarmış gibi, iğrenç bir şekilde ikiyüzlülük yapıyorlardı. Dinlemedik tabi… Arada ufaktefek tereddüt sergileyenler çıktıysa da genelde bir kararlılık vardı. 'Buraya ölümüne geldik, kimse bizi geri döndüremez' dedik. Parti-Cephe sloganlarımızı atarak, kendi istediğimiz biçimde Gazi'ye girdik…" **(A.g.e Syf:75)**

“Biz Halkız Yeniden Doğarız Ölümlerde...”
(Pablo Neruda)

Gazi’de halkın katliama olan öfkesi, isyanı ayaklanmaya dönüştüğünde İstanbul’un yoksul kondularını da isyan ateşi sarmıştı çoktan. Dört bir yandan Gazi’ye akanlar olduğu gibi kendi bulunduğu yerlerde de insanlar isyan ateşini yayıyor; devleti, katliam saldırıları düzenlemeye pişman ediyordu.

Reformistler, düzeniçi politika yapanlar, önceden kendi gündemleri için alınmış eylem kararlarını “yurtseverlik sorumluluğu” adına iptal ederken, Ümraniye, 1 Mayıs Mahallesindeki yoksullar, emekçiler yeni yürüyüş ve eylem kararları alıyorlardı.

Yeni Maraşlar, Çorumlar böyle engellenebilirdi, onlar biliyorlardı. Onlar bu devleti 2 Eylül 1977’de tanımışlardı. O gün orada 5 gece-konducuyu katletmişti o aynı faşist namlulardan çıkan kurşunlarla. Onlar, yurtseverliğin katliamcı faşist devlete karşı geri çekilmekten, sinmekten değil, böyle bir katliamdan sonra sokaklara, alanlara çıkarak faşistleri sindirmekten, bedeli ne olursa olsun katliamcılara geri adım attırmaktan geçtiğini biliyorlardı.

Çünkü, onlar da halktılar.

Halk böyle günlerde dostunu, düşmanını iyi tanırdı.

Ne yapması gerektiğini de bilirdi.

Katliamın peşisıra gidebilenler hızla Gazi’ye savaşın içine, barikatların ardına koşarken, kalanlar kendi mahallelerinde büyük bir yürüyüş örgütlemeye çalışırlar. Karacaahmet Dergahında yapılan toplantılarda Çarşamba günü (15 Mart 1995) yürüyüş yapılacağı kararlaştırılır.

‘O gün’ geldiğinde, çocuk-genç, yaşlı, engelli-sağlam demeden in-

sanlar üç günün birikmiş öfkesiyle sokaktadır. Pankartları sloganlarıyla yürürler katliamı, zulmü lanetleyerek.

Katiller kana doymamıştır.

Ayaklanmanın diğer mahallelere yayılmaması için pusu kurarlar. 30 Ağustos İlkokulunun bahçesine uzun namlulu silahlarıyla pusuya yatan katiller, hedef gözeterek basarlar tetiğe. Onlarca insan yaralanırken **Genco DEMİR, İsmihan YÜKSEL, İsmail BALTACI, Hakan ÇABUK, Hasan PUYAN** da bu saldırıda katledilir. **Yaşar AYDIN** da Hakan ÇUBUK'u yaralıyken hastaneye yetiştirir, tekrar geri dönerken geçirdiği trafik kazasında şehit düşer.

Ümraniye şehitleri de, Gazi Ayaklanmasının yiğit neferleri olarak ölümsüzleşirler. Halk olmanın, inançları ve değerleriyle birlikte insanca yaşama kavgasının şehitleri olarak tarihe adlarını yazdırdılar.

"BARİKAT ÇOCUKLARI"

Katliam için mahalleye gelmiş, yüzyılların kiniyle halka saldıran "Pis Kızılbaş" diyerek ahlaksızca zulmeden, işkence eden, katledenler, kadın, çocuk, yaşlı, genç ayırt eder mi hiç?

O, halka düşmandır. Halkın üzerine kurşun yağdırırken adres göstermez kurşuna.

"... Ben küçük çocukları gördüğümde başımın üstünden mermi geçti şeklinde konuşuyorlardı. İşin ciddiyetini kavramamışlardı. Bu çocukları aldım mahalleye annelerine götürdüm..." **(A.g.e Syf:79)**

İşte onlar 'Barikat Çocukları'dır.

Tekrar dönüp, abilerinin, ablalarının, amcalarının yanına gelirler. Barikattakilere su taşırlar, taş getirirler, benzin-şişe getirirler. Ellerinde sopa, sancak taşırlar, barikatların ardında dururlar. Onların yeri her daim barikatların ardında olmuştur.

İleriki günlerde kendi kuracakları barikatların okulundadırlar 'o gün', 'Barikat Çocukları'...

Vahşetin katliamın ortasında devrimi, devrimciliği öğrenmektedir onlar.

"... Kalabalık içerisinden cadde kenarındaki dükkanların içine girenler çocuklardı. Çocuk yaştakiler çeşitli yiyecek maddelerini dükkanlardan aldılar. Biraz yaşlı olanlar ise onları ikaz ettiler. 'Yağmaya girip bir şey almayın!' diye ikaz ettiler. Çok küçük yaşta çocuklar biraz da oyun olsun diye bu hareketleri yapıyordu. Yaşları büyük olan kişiler ise orada çocuklara 'devrimciler yağma yapmaz!' şeklinde söz söyleyip, daha çok onları,

***engellemeye çalışıyordu…"* (GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ- Gazi Davası-Av. Remzi KAZMAZ. Syf:99 Gazeteci Temaşa Fazıl DURAL'ın tanıklığı)**

Evlerinden, komşulardan aldıkları küçük, büyük mutfak tüplerini barikata taşıyıp abilerine getirip ateşin içine atmak isterler. Bir an önce patlatıp, abilerine, ablalarına zarar verenler, işkence edenler, kahveleri tarayanlar, komşularını, abilerini ablalarını öldürenleri, anne-babalarını korkutmaya çalışanları mahalleden kovmak isterler.

Onlar, abilerinden duydukları sloganları duvarlara tebeşirle, tuğlayla yazan, atletlerini burunlarının üzerine çekerek, küçük parmaklarıyla zafer işareti yaparak dillerinde "Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor" sloganlarıyla tek sıra halinde Rap! Rap! Yürüyen, geleceği Cephelileri, o günün "Barikat Çocukları"dırlar.

Faşizm "Barikat Çocukları"nın beyninden bir ömür boyu çıkmayacak; çocuk yaşlarında onları kan, acı, zulüm ile tanıştıranları asla unutmayacaklar.

Ayaklanmayı Yaratan Faşizmin Vahşeti ve Halkın Cepheye Sarsılmaz Güvenidir

'O gün'den sonra herkes aynı soruyu soruyordu? Nereden çıktı bu ayaklanma?

Bu halk nasıl bu hale geldi?

Kurşunların üzerine yürüyen, panzerlerin karşısında dimdik duran bu cüretin kaynağı nedir?

Anadolu'da örneği var mıydı?

Kürt halkımızın Serhıldanlarından farklıydı bu. Serhıldanlar bölgeye özgü, bölgeyle sınırlı kalırken, Gazi halkının ayaklanması önce İstanbul'u ardından tüm Türkiye'yi, Kürdistan'ı ayağa kaldırmıştı.

Devrim stratejilerini ayaklanmalar üzerine oluşturan, 'ayaklanmacılar', 'İşçiciler' dahil bir çok kesimi hazırlıksız ve şaşkınlık içinde yakalayan Gazi Ayaklanması hiç de tesadüflerle, anlık coşkularla, 'kalabalık psikolojisi', gibi saçmalıklarla açıklanabilecek basitlikte bir olgu değildir.

'O gün' barikata patlatılsın diye tüp taşıyan 'Barikatın Çocukları'nın bile yapmayacağı tespitleri yapanların, bu durumlarını açıklayan tek şey halka, ayaklanmaya ve barikatlara olan uzaklıklarıdır.

Teoriyi 'entelektüel gevezelik' yapmak için öğrenenlerin durumu maalesef hep böyle olmuştur.

Oysa, sınıflar mücadelesinin yasalarını, bizzat o mücadelenin yükünü omuzlayanlar anlayabilirdi ancak, öyle de olmuştur.

Mahir Çayan: "***Biz teoriyi entelektüel gevezelik yapmak için değil, dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için öğreniyoruz"*** derken bunu kastediyordu.

Halkın içinde yaşamayanlar, halkın çektiği acıları, yaşadığı sorunları, sıkıntıları bilmeyenler, bu sorunlara halkla birlikte çözüm arama kavgasının içinde de olmayanlar, elbette yaşananları da halkın cüretini de, kitlesel kahramanlıklarını da, bu cüret ve kahramanlığın kaynağını da anlayamazlardı. Onlar bu halk olmadan, halkın iradesi olmadan, halka tepeden inme öğütler, talimatlarla demokrasi ve devrim yapmayı planlıyordu.

Halk cahil, eğitimsizdi ve hatta 12 Eylül'de onları yüzüstü bırakmış, evine bile almamıştı. Bu halktan adam olmazdı. Daha on fırın ekmek yemesi, kendisini kültürel olarak geliştirmesi gerekti.

Böyle diyenler, böyle düşünenler ayaklanma günlerinde de, sonrasında da halktan ve halkın çeşitli zamanlarda kurduğu barikatlardan, direnişlerden, çatışmalardan hep uzak durdular.

Cephe'nin, Cephelilerin halkla olan birlikteliği ise, kavgamızın Mahiri, kabri toprağımızın en güzel yerinde olan sevgili Dayımızın şu sözlerindeki gibiydi.

"Biz halkız... Halktan biriyiz. Halkın öncüsüyüz"

Cepheliler katliamın ilk anlarından itibaren halkın gözlerindeki öfkenin kendi öfkeleri olduğunu görüyorlardı. O öfkenin patlatılması gereken yerin, katliamın sorumlularının olduğu yerin, mahalledeki zulmün karargahı olan Karakol olduğunu biliyor, halkın yüreğindeki ateşin yakacağı yeri daha ilk anlarda gösteriyorlardı.

"HEDEF KARAKOL!"

Ayaklanmanın işaret fişeği bu slogandır.

Ayaklanmanın gerekçesi, faşizmin alçakça saldırısı, Maraş, Çorum, Sivas benzerinde olduğu gibi devam ettirileceği düşünülen katliamın beklentisidir.

Her saldırı, har katliam beklentisi böyle bir ayaklanma yaratır mı?

Daha önce çokça böyle katliam girişimleri ya da saldırılar olmuştur. Lakin böyle bir ayaklanmaya neden olmamıştır hiçbiri. Doğrudur.

Çünkü, oralarda böyle bir zemin yoktur.

Ayaklanmanın zemini, Cephe'nin 1975'ten bu yana mahallenin kuruluşu günlerinden itibaren halkla birlikte yürütülen dolaysız ilişkisi, etle-tırnak gibi bütünleşen birlikteliği, can-kan pahasına yürütülen mücadelesidir.

Açlıkta, yoklukta, çamurda, karda-kışta, birlikte çekilen sıkıntılar faşist saldırılara, işkenceye, arazi mafyalarına karşı sürdürülen kararlı mücadele ve kazanılan zaferlerdir.

12 Eylül faşist cuntası koşullarında bile can bedeli, tutsaklıklar, cezalar bedeli kopmayan, koparılamayan ilişkilerdir. Şehitlerin canıyla, kanıyla, kahramanca direnişleriyle oluşturulan güvendir.

Ayaklanmanın zeminini anlamak isteyenler, Gazi'nin en güzel toprağında, halkın bağrında yatan şehit mezarlarına bakmalıdırlar öncelikle.

Orada Gazi'nin evlatları vardır.

Herkes bir slogan atar, bir çağrı yapar elbette. Ancak, halk sadece KENDİSİNDEN BİLDİĞİNE cevap verir.

Orada ayaklanmayı çağıran ses, bu sesin sahibi, Gazi'nin bağrında yatan, kahraman şehitlerimizdir.

Halk, sadece kendisi için ölümü göze alabilenlere, kendisi için defalarca ölebilenlere inanır ve onunla birlikte "ölümse ölüm" der.

İşte Gazi Ayaklanmasının zemini, gerekçesi ve onu ortaya çıkaran işaret fişeği budur!

Bunları anlayabilmek için halk olmak, Gazili olmak ve Cepheli olmak gerekir.

Sadece faşizmin vahşeti bir ayaklanmaya neden olmaz, olmamış-

tır.

Vahşetin karşılığı olan direnişi, bedeller pahasına bir karşı koyuşu, halkın önünde, katillerin üzerine üzerine yürüyüşü, Cepheliler gibi dimdik duruşu gösteremezseniz, orada ayaklanma yaratamazsınız.

Halkı savaştırmak isteyenler ilk önce kendileri savaşacak.

Halkın, kurşunların üzerine yürümesini bekleyenler, ilk önce kendileri o kurşunların üzerine yürüyecek.

Sıcak odalarında, dergi-parti bürolarında halkın ayaklanmasını, devrim yapmasını bekleyenler, beklemeye devam edebilirler.

Halk ve halkla iç içe olan, halkın öncüleri onları beklemedi, beklemeyecek.

Gazi halkı, her süreçte öncüsüyle birlikte yeni direnişler, yeni ve daha büyük ayaklanmalar yaratmak üzere hep ileri, daha ileri yürüyecek!

"Faşistler! Asıl Hesabı Halkın Adaleti Soracak!"

Ayaklanmanın en önemli anlarından biri yaşanmaktadır. Halk Karakola 50-60 m. kala yola konulmuş panzerlerin etrafını kuşatmış, panzerden su sıkılmasına, kurşun sıkılmasına rağmen karakola yürüme ısrarını sürdürmektedir.

Polisler panzerin arkasında sinmiş durumdadır. Bu sırada araya askerler girer. Halkla polisin arasında etten bir barikat örer. Halk gerilemez.

Askerlerin başındaki komutan yumuşak dillidir. İkna etmek, halkı evine göndermek için tüm 'uzlaşmacı' yeteneğini kullanır. Şehitler verilmiş, karakolda işkence edilen yaralılarımız varken, bu asker,

evinize dönün demektedir. Polisler de ateşi kesmiştir. Kitlede bir dalgalanma olur.

İşte tam o sırada üç Cepheli genç panzerin üzerine sıçrar. Üçü de zafer işaretleri yaparak ***"Cesaretiniz Varsa Vurun!"*** diyerek, yüzlerce, binlerce polise, askere meydan okurlar.

Komutanın, katliamın üzerine sünger çekme, vahşeti unutturma oyunu bozulur. Sonra üç gençten biri pankart açar ve dört bir yana çevirerek pankarttaki yazıyı dosta düşmana gösterir.

"FAŞİSTLER! ASIL HESABI HALKIN ADALETİ SORACAK! DHKC"

Pankart açıldıktan sonra kitledeki dalgalanma durulur ve sloganlar tüm kitleyi kapsayarak büyük bir coşkuyla atılır.

"Yaşasın Halkın Adaleti!"

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi!"

"Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş!"

Bir öfke patlamasıdır yaşanan. Bir coşku selidir sloganlarda ifadesini bulan. Hesap sorma isteğidir, mazlumların ahıdır, vahşetin acısıdır dile gelen. Katledip, işkence edip, "unutun" diyenlere cevaptır bu gürleyiş.

O hızla başka gençler de çıkar panzerin üzerine çekiç ile, sopa ile, bıçak ile panzerin su sıkan mekanizması parçalanır. Kurşunlara göğsünü açan o gençler halkın kahramanlığının sembolüdür.

O fotoğraf, Gazi Ayaklanmasının özüdür!

O fotoğraf, Gazi Halkıdır!

O fotoğraf, Devrimdir!

O fotoğraf, Cephedir.

Böylesine cüretli bir çıkış yalnızca halkı ve vatanı için ölümü yenen vatanseverlerin eseridir.

Vatanın bağımsızlığı ve halkının mutluluğu için tırnağının kanamasından çekinenlerin, halk üzerine yağmur gibi yağan kurşunlara rağmen direnirken, savaşırken "taşeron olmayız" diyenlerin anlayamayacağı ve cesaret edemeyeceği bir cürettir bu.

Keza bu cüret, 19-22 Aralık Hapishaneler katliamında, Büyük Direnişimizde kendisini hapishane koridorlarında, F Tipi hücrelerinde, hastane odalarında fedalarla gösteren bir cüret olmuştur.

Elbette, Gazi Mahallesi gibi mahallelerde yaşayamayanların, "aynı mahalleden değiliz" diyerek bunu özellikle belirtme ihtiyacı hissedenlerin de bu cüreti anlayabilmesi mümkün değildir.

Çünkü, bu kesimlerin adalet anlayışları artık farklıdır. Gazi barikatlarının dışında olanların adalet ufku, politikaları gibi düzenle sınırlıdır. Düzenin savcılarının harekete geçmesini, mahkemelerinin yargılamasını temel alırlar. Halkın yargısı, adaleti kavram olarak da literatürlerinden çıkmıştır artık.

Oysa hayat başka şeyler söylüyor, dayatıyor ve hala, dün olduğu gibi bugün de suçluları sadece ve sadece Halkın Adaleti yargılayacak, diyor.

Onlar, kendilerine 25-30 yıl önce işkence eden, zulmeden cuntacıları ve bilcümle halk düşmanlarını devlet yargılasın diye bekliyorlar.

Hatta kimileri "biz intikamcı, kinci değiliz, 'barış' olursa işkencecileri, katilleri affederiz" diyorlar. Bu meşruiyet yitimidir, düzene teslim olmaktır.

Kuşkusuz, demokrasi mücadelesi, adalet mücadelesi düzenin kendi kanunlarını da halk yararına işletme mücadelesidir biraz da.

Ancak asıl yargı, gerçek yargı halkındır ve asıl hesabı, Gazi'de panzerin üzerine çıkan gencin astığı pankartta yazdığı gibi, Halkın Adaleti soracaktır.

Gazi halkını bu denli coşturan, ayaklanmanın o duraksama, dal-

galanma anında gafletten kurtarıp öfkesini doruğa tırmandıran; o slogan ve Cepheli gençlerin o cüretinin yanında, Gazi Halkının yaşadığı katliam ve vahşet vardır. Bu vahşet ki şiddetini, acısın, ağrısını yüzyıllar öncesinden alır. Hallac-ı Mansur'un kale burçlarına çekilen bedeni, Nesimi'nin canlı canlı yüzülen derisi, Kuyucu Murat'ın korkunç kıyımına götüren bir vahşet izidir bu. En yakın tarihte Maraş'ta yaşanan insanlık dışı kıyımlardır. Çorum'da, Sivas'ta tekrar edilen düşmanlıktır ki; tüm demagoji, yalan perdesi altında bu düşmanlık halen sürdürülmektedir.

Gazi halkının yaşadığı vahşeti anlamadan, Uğur CANKOÇAK'ın diyecek bir söz bulamadığı o korkunç saldırganlığı, halka düşmanlığı görmeden, anlamadan, bilince çırakmadan, halkın adalet özlemini anlamak mümkün değildir.

Sınıf kiniyle bize saldıranlara karşı, aynı kinle daha fazlasıyla hesap sorma, halkın adaletini uygulama kararlılığıyla dolu olmaz isek, böylesi katliamları, vahşetleri daha çokça yaşayacağız demektir.

İşte; Cephelilerin o cüretli çıkışını ve o pankarttaki sloganı gördükten sonra, halkın öfkesini, coşkusunu ve hesap sorma isteğini doruğa çıkartan anlardan, hepimizin hafızalarına kazınan vahşet görüntülerinden biri... Devletin, faşizmin halka, halkın evlatlarına bakışının görüntüsüdür bu anlar.

Polis işkencesiyle öldüresiye dövülmüş, yaralanmış, bayılmış bir genç kızdır görüntüdeki. Ayağından sürüklene sürüklene öldü diye, çöp konteynırının kenarına bırakılmıştır.

Bu görüntüler devlet ve halk ilişkisinin esasıdır. Bu görüntüye yansıyanları kendisine, evladına, kızına yapılmış görmeyenler, elbette Gazi halkının öfkesini anlayamayacaklar.

İşte, o genç kızımızın mahkemedeki anlatımları, vahşetin fotoğrafının tamamını yansıtıyor.

"... Cumartesi günü idi. Ben annemle birlikte evde idim. Akşam 20.00 - 20.30 sularında silah sesleri duydum. Bunun üzerine dışarıya çıktım. Damalı bir taksi bizim evin yanından geçti. Daha sonra Cebeci yoluna saptı. Önce evimizin yanından geçti. Çıkış olmadığını zannetmiş olacak ki tek el bir ateş edildi. Sonra döndü, Cebeci yoluna saptı. Sonra biz, ağabeyim evde olmadığından annemle birlikte dışarıya çıktık. Ağabeyimin bulunduğu kahvehaneye gittik. Bu sırada halk da hep sokağa çıktı. Herkes, kimi kocasını arıyordu, kimi kardeşini arıyordu. Ağlayan, bağıran insanlar vardı. Konuşuyorlardı. Neyin ne olduğundan kimsenin haberi yoktu. Bir süre sonra diğer kahvehanenin önüne gittik. Orada bir tane ekip otosu vardı. Ekip otosunda iki tane polis memuru vardı. Ekip otosundaki memurlar üniformalı idi. Yakınlarından taksi geçtiği halde bu taksiyi takip edeceklerine bize dip-

çikle vurup 'hemen ne sokağa dökülüyorsunuz!' diye bağırdılar.

O sırada mahallenin yaşlıları, tüm ileri gelenleri sokağa çıkmıştı. Ben kahvehanede ilk defa ölmüş bir insanı gördüm. Bu nedenle heyecanlandım. Daha sonra halk Cemevine gitti, ben de gittim. Orada halk toplandı. Ancak, yaklaşık bir sayı veremiyorum. Gece yarısından önce halk Cemevinin orada toplandı. O esnada Halil Dayı dediğimiz yaşlı adamın cesedi Cemevine getirilmişti. Orada gördüm. Cemevinde, Cemevini idare eden yöneticiler ve halk toplanıp durumu şikayet etmek ve bildirmek için valiliğe yürümeyi düşünüyorlardı. Daha sonra karakolun yanına gittik... (...)

Saat 11.00 sularında Karakolun yanında polislerin halkın üzerine ateş ettiğini söylediler. Dışarıdan halk akın akın Gazi Mahallesine geliyordu. Nereden geldiklerini bilmiyorum. Sürekli haberler geliyor. Polis evleri basacakmış, herkesi öldürecekmiş şeklinde fısıltı şeklinde haberler geliyordu. Biz tedirgin olduk, korktuk. Ben bunun üzerine Cemevinden karakolun yanına gittim. Halkın arasına karıştım. Ben sonra aşağıya indim. Yanımda önceden tanımadığım Fadime BİNGÖL isimli bayan vardı. Fadime BİNGÖL de bizim gibi orada oturuyordu. Fadime'yi tanımıyordum. Tesadüfen bir arada bulunuyordum. Benim önümde idi. Fadime BİNGÖL'ün benim önümde birden yere düştüğünü gördüm. Cüsseli bir hanımdı. Bana ağır geldi, çeviremedim. Biraz uğraşıp çevirdiğimde kanlar içerisinde idi. Çenesinden vurulmuştu. Bulunduğumuz yer cadde olarak bilemiyorum, yalnız Sultan Düğün Salonu'nun hemen alt tarafında otobüs durağı var. Otobüs durağının yan tarafında Serpil Eczanesi vardır. Serpil Eczanesinin merdivenlerinin iki basama-

ğında ayakta dururken, o sırada vefat etti. Karakolun yakınında bulunan ve karakolun tam karşısına düşen bir inşaattan ateş açıldı.

(...)

(Tutanakta silik olduğundan okunamadı)

Paşa bir şey yapamadı. General beni karakoldan başıma kapüşon da koymak suretiyle dışarıya çıkardı. Bu şekilde beni dışarıya çıkarırken laf atan oldu. Bir polis memuru beni görüp 'bu orospu bizi teftişe gelmiş, yanlış oldu bizi teşhise mi gelmiş' diye söz attı. Panzerin yanına tekrar ulaştık. Yine beni General panzerin üzerine çıkarttı. Ben karakolun içerisinde yaralanmış, halktan herhangi bir şahıs görmedim. Daha sonra Ergün Bey beni panzerin üzerine çıkardı. Bana megafonu verdi. Bana 'kızım gördüklerini halka söyle' diye söyledi. Ben de halka gördüklerimi söyledim. İçerde halktan kimsenin bulunmadığını megafonla dışarıda bulunan topluluğa anlattım. Benim bu şekilde Paşa tarafından Karakola götürülüp getirilmemi, çevik kuvvet mensubu polisler onur meselesi yaptılar. Çevik kuvvet amiri bunu onur meselesi yaptı. (...) o sırada telsizi olan çevik kuvvet amiri yanımda çevik kuvvetten iki polisle birlikte, beni bacaklarımdan tuttular. Beni kucakladılar. Bir kahvenin içerisine soktular. Kahvenin içerisine beni götürdükten sonra dışarıda yaylım ateşi başladı. Benim bulunduğum kahvenin karşısında birahane ve yanında fotoğrafçı vardır. Kahvehanenin iki tarafı da camlıdır. Camlı olan duvarın birisi yola, birisi de karakola doğru bakmaktadır. Beni kahvehanenin içine doğru götürdüler. Komşumuz olan, bize iki ev uzaklıkta üst tarafta oturan Dilek, yanında kardeşleri de vardı. Yaylım ateşinde Dilek'in kız kardeşi yaralandı. Kahvenin bulunduğu yer ile cadde

arasındaki kaldırımda değil. Tam kahvenin karşısındaki kaldırımda Dilek'in kardeşi yaralandı. Buraya yakın yerde karşılıklı iki tane pastane vardır. Dilek kardeşi yaralanınca kendini kardeşinin üzerine attı. Daha sonra benim bulunduğum kahveye çevik kuvvete mensup polis memuru girmeye başladılar. 50 tane polis kahveye girdi. Bana polislerden hakaret edenler oldu. Bana 'Pis Kızılbaş!' dediler. Bana el hareketi yapmaya başladılar. Benim bacaklarıma, göğsüme, popoma el atıyorlardı, dokunuyorlardı. İki çevik kuvvet polisi benim kollarımdan tuttular, sağlı sollu bana vurdular. Kalabalığın arasında bir şekilde kalınca korktum. Yaşamımdan endişe etmeye başladım. Yaşayıp yaşamayacağımı düşünmeye başladım. Aşırı korktum. Çevik kuvvet amiri benim saçlarımdan tuttu. Enseme copla vurdu. Ben zor durumda kaldım. Bedenimi taşıyamaz hale geldim. Beni iki polis zor taşıyordu. Beni yüzüstü yatırdılar. Beni kahvenin ortasına yatırdılar. Bir asker beni bu vaziyette görünce müdahale edip kurtarmak istedi. Bunun üzerine askeri de dövüp benim gibi yere yatırdılar. Benim üzerime çıktılar, benim parmaklarımı çiğnediler. Popoma, diz kapaklarıma, omuzlarıma vurdular. Ben çok kötü bir duruma düştüm. Kendimden haberim yoktu. Yalnız şuurum yerinde idi. Beni öldü zannettiler. Kahveden çıkardılar. Merdivenden aşağı indirdiler. Orada bir tanesi başıma kurşun sıktı, ancak kurşun sıyırdı. Beni çöp bidonunun yanına bıraktılar. **(Tanık bu arada fenalaştı, baygınlık geçirdi. Salondan çıkarıldı... Özlem Tunç daha sonra kendine gelince ifadesini sürdürür)**

"... Beni yol ile kaldırım arasında vücudumun bir tarafı kaldırımın üzerinde bir kısmı yolda, benim yol ile kaldırım boşluğunda bir vaziyette beni orada bıraktılar. İki tane polis memuru bana belime tekme attılar. Bu tekme-

lerden dolayı omuruliğim zedelendi. Belimde kayma var. 2 yıl tedavi gördüm. Kafamda izleri vardır. Ben iki saat kadar cadde ortasında çöp bidonunun yanında o şekilde kaldım, daha sonra iki asker geldi. Beni caddede bulunduğum çöp bidonunun yanından aldılar, karakolun içerisine götürdüler. Karakolun içerisinde bir odaya koydular. Oda içerisinde yaralı ve ölmüş şekilde gördüğüm insanların üzerine beni attılar. Bir süre orada kaldım. Bu arada daha önceki Generali gördüm. 'Beni bu şekilde mi koruyacaktın' dedim. Bir şey yapamayacağını söyledi. Üzgün olduğunu söyledi. Daha sonra 30-40 kişilik kalabalık halinde bizi ambulansa koyup Haseki Hastanesi'ne götürdüler. Önce morga götürdüler. Morgda ölüler arasında 5 saat kaldım. Daha sonra kendime geldim." **(Gereği Düşünüldü-Gazi Davası Av. Remzi Kazmaz. Syf: 111-115)**

'Yumuşak dilli' asker, uzlaşmacı General, halkı kandıramayınca "Karakolda ölü-yaralı yok" deyip, yemin billah ettiği tabloyu kendisi yaratıyor, şefkatli, babacan mizansenine artık son veriyor ve gerçek yüzünü gösteriyordu.

Halkı katledenin üzerindeki üniforma, giysinin önemi yoktur. Dersim'de asker üniforması vardır, Gazi'de polis, Maraş'ta ve Sivas'ta ise sivil giyimlidirler.

Ancak, kulaklarında aynı merkezden verilen emirler, ellerinde aynı depodan verilen silahlar, mermiler ve yüzyıllar öncesinden beyinlerine sokulan ölüm fermanları vardır.

Bunların hepsi aynı merkezi göstermektedir. Katillerin ayak izleri ve parmak izleri aynı yeri, sömürücü, egemen devleti işaret etmektedir.

Dün isimleri, Yezit, Mervan, Hızır Paşa, Kara Beyazıt Paşa, Sultan Selim, Kuyuca Murat Paşa, Kanuni Süleyman imiş.

Bugünkü gün de Demirel, Ecevit, Türkeş, Evren olmuş, 12 Mart, 12 Eylül paşaları olmuş.

Hepsi aynı silahların kabzasından tutmuş, tetiğe basmış, katliam emirlerini vermişlerdir.

Hepsi de bir öncekinin suçlarını üstlenerek, yeni suçlarını işlemeye koyulmuşlardır.

İşte, bu anlayışla Gazi katliamını planlayan, emirleri veren, katilleri koruyan, delilleri karartan, yargılamayı sulandıran, mahkemeyi İstanbul'dan Trabzon'a kaçırtan, davayı takip eden Şehit Ailelerine, Gazi halkına, Gazi halkıyla dayanışma içinde olanlara saldıran, katilleri aklayan ya da basit küçük cezalarla adaleti engelleyen **SUÇLULAR LİSTESİ** şöyledir;

- **Katliamın sorumluları devlet ve resmi-sivil katillerdir.**
- **Bir bütün olarak kontrgerilla örgütlenmesidir.**
- **Milli Güvenlik Kurulu (MGK) üyeleri**
- **Hükümet üyeleri**
- **Koalisyon Hükümetini oluşturan partilerin ve diğer düzen partilerinin yönetici organları**
- **TBMM'de bulunup da katliamı destekleyen veya seyirci kalan tüm milletvekilleri**
- **Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar**
- **İstanbul Valisi Hayri KOZAKÇIOĞLU**
- **İstanbul Emniyet Müdürü Necdet MENZİR**
- **Emniyetten Sorumlu Vali Yardımcısı Nihat Kemal EREN**

- **Katliam sırasında Gazi Osman Paşa Emniyet Müdürlüğü görevinde bulunan Mehmet Han TOKUÇ**
- **GOP Emniyetinde bulunan görevli polisler**
- **13 Mart 1995 günü GOP bölgesine sevkedilen askeri birliklere komuta eden Generaller ve diğer üst rütbeli subaylar.**
- **Katliam ve ayaklanma boyunca 'görev' yapan resmi-sivil polisler ve başta İstanbul Emniyet Müd. Yardımcıları Hüseyin KOCADAĞ (ölü) ve Mehmet ÇAĞLAR olmak üzere onların amirleri.**
- **MHP, Ülkü Ocakları gibi faşist örgütlenmelerin şefleri ve bunlara bağlı çalışan faşist katiller**
- **Ümraniye Emniyet Müdürlüğünde görevli polis şefleri ve bunların emri altında çalışan resmi-sivil polisler**
- **15 Mart 1995 günü Ümraniye bölgesine sevkedilen askeri birliğe komuta eden Generaller ve diğer subaylar.**
- **Bir işkence yuvası olarak teşhir olmuş olan Gazi Polis Karakolunun faşist amirleri, emirlerindeki üniformalı katiller ve bunların desteğinde Gazi emekçilerinin üzerinde terör estirmeye çalışan kontra muhabirleri ve bunların uşaklık ettiği burjuva basın tekelleri.**

İşte bunlar; onlarca insanımızın katlinden ve yüzlercesinin yaralanmasından, evlerin, dükkanların tahrip olmasından sorumludurlar.

Ve adalet, panzerin üzerinde açılan o pankartta yazılan gibi er ya da geç tahakkuk ettirilecektir.

Bunları da Unutmayacağız...

Gazi Halkının karşısında, sadece kendisine kurşun sıkan, işkence eden, katledenler yoktu, 'o gün'...

Katliam sırasında, ayaklanma günlerinde, sonrasında, katliamı aklayarak, katilleri gizleyerek, hedef saptırarak, gerçekleri bulandırarak bilinçli-bilinçsiz, gönüllü-gönülsüz hizmet edenleri, kendi kafa karışıklıklarını, korkaklıklarını gizleyip, kendi kişisel ve küçük grupsal çıkarları için halkın geleceğini karartanlara zımnen hizmet edenleri de unutmadık, unutmayacağız.

Gazi halkı her daim adaletin tecellisine de, samimi, içten özeleştiriye de açıktır.

Samimi özeleştirinin yeri, yeni ayaklanmalarda, direnişlerde barikatın dışında değil, içinde olmaktır.

Halkın karşısından değil, yanında olmaktır.

"... Gaziosmanpaşa'daki eylemler, yöntemler, pankartlar ve sloganlar, olayların PKK taşeronluğu altında yasadışı solun ortak melaneti olduğunu hemen belli ediyor" **(Sabah, Güngör MENGİ)**

"... Devleti yıkıcı güçlere karşı koruması gereken güvenlik örgütünün istihbaratı yok. Ayrıca bu istihbaratı kim yapacak, tam belli değil. İstihbarat kargaşası yaşanıyor. İç ve dış istihbaratı ayırmak, MİT'i yeniden yapılandırmak zorundayız. Toplumun nabzını tutan mekanizmaları kurmak ve bunları iyi işletmek kaçınılmazdır." **(Sabah-M. Ali BİRAND)**

"... Aleviler yok, onları kışkırtan ve kullanan nesli tükenmiş arabesk marjinal sol lümpenler var." **(Türkiye-Sebahattin ÖNKİBAR)**

"Koca bir köy olan İstanbul cephanelik halindedir. Özellikle varoşlarda oluşan korsan mahalleler, devlete karşı başkaldırıya hazırlanan radikal grupların militanlarını barındırmakta ve buralarda silahlar saklanmaktadır. Üzerinde oturduğumuz bu cephaneliğin küçük bir

bölümünde bir barut fıçısı patladı ve olanları görüyoruz…" **(Akşam-Behiç KILIÇ)**

"Son kanlı olaylarda, Gazi Mahallesinde, Ümraniye'de iç mihrak daha etkiliydi. Dev- Sol'u da, TİKKO'su da vardı ama, anlaşılan PKK parmağı çok daha ağır bastı." **(Sabah-Hasan CEMAL)**

"Öyle beş on kişilik marjinal örgütler bu kadar büyük çapta olaylar yaratamazlar, belki gidip bir yerdeki kahveyi, pastaneyi tarayabilirler, ama polisle halkın çatışmasında ölü sayısının on altılara yükselmesini sağlayamazlar…" **(Milliyet-Ahmet ALTAN)**

"… O işsiz güçsüz, idealsiz ve amaçsız ruhları, çevrenin de çirkinliği ile daha da kararmış, genç insan güruhları (…) Bu kan gölünün ortasında elleriyle zafer işareti yapan, '80'li yılların intifada görüntülerini '90'lara taşıyan gençler neyin zaferini anlatmak istiyorlar? 12 Mart 1971'den bu yana iç ve dış karanlık odaklara hizmet ettikleri defalarca kanıtlanmış terör çetelerinin provokasyonlarına bir kez daha kurban edilmelerinin zaferini mi?" **(Yeni Yüzyıl-Atilla DORSAY)**

"… Bu toplumsal patlamada hazırlıksız yakalanan sol, eylemleri yönlendirme konusunda ciddi eksiklikler sergiledi. Partili sosyalistler eylemlerde bir yandan işbirlikçilerin engelleme çabalarını aşmaya çalışırken, bir yandan da devrimci demokrasinin anlık, apolitik radikalizm gösterilerine karşı da mücadele etmek zorunda kalıyorlardı…" **(Sosyalist iktidar-SİP Yayın Organı Özel Sayı Mart)**

"Bugünkü koşullarda Türkiye'de her an bir provokasyon yapması ihtimali var. (…) Provokatörler bence bu olayda Alevi-Sünni çatışmasını hedeflemelidirler" **(Erdal**

KARA-BSP İstanbul İl Başkanı (sonrasında ÖDP oldu b.n))

"Olay, kitleleri düzenin kriz çerçevesinde terörle kontrol altında tutmak isteyenlerin işidir. Ve sermayeyi kendi yönetimlerinin temeli olarak görenlerin çıkarı öndedir. Ülkü Ocakları ya da diğeri İBDA-C gibi gruplara gelince... belki bir kullanış yanı söz konusu olabilir..." **(Aydın ÇUBUKÇU-TDKP Davası sanıklarından)**

"Toplum olarak binmişiz bir alamete, gidiyoruz kıyamete. Herkes ayağa kalkmış, biz oturuyoruz. Ayağa kalkanların başında darbe tezgahçıları geliyormuş. (...) Provokatör şu ya da bu kişi olabilir. Ama önemli olan provokasyon... Ne yazık ki, kalabalık psikolojisi, bilinçli kitle mücadelesinden henüz çok uzaktır. Çoğunluğu gencecik insanların oluşturduğu kalabalıklar kolayca çılgınlığa varan bir öfke seline dönüşebilmektedir. Bu kalabalıklar, önüne kim gelirse gelsin onun marşını söylemektedir **henüz..." (Melih Pekdemir-DY Davası sanıklarından) (Alıntılar: GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ / Gazi Davası A. Remzi KAZMAZ-Syf:393-398)**

GAZİ HALK MECLİSİ

Gazi Halkının Birliğini Bozmaya Çalışanlar Yenildiler!...

Gazi Halk Meclisi Kuruldu!

Gazi halkının birliğini bozmak, Alevi-Sünni çatışması yaratıp, halkın muhalif kimliğine, devrimci niteliğine yeni saldırıların zeminini oluşturmak için gerçekleştirdikleri katliama, Gazi halkı, Cephelilerin önderliğinde ayaklanma ile cevap vermişti.

Bu halk için bir sınavdı.

Gazi halkının, mahallenin kuruluşu günlerindeki birlikteliği dayanışması, büyük bir sınavdan geçiyordu.

Halkın kendisini var eden olumlu değerleri, erdemleri sınavdan geçiyordu.

Dostluk, komşuluk, vefa, paylaşım, dayanışma, fedakarlık, sınavdaydı.

Ayaklanma günlerinde, barikatların ardında can, kan bedeli sürdürülen savaşın içinde sınava giren bu değerler ve Gazi Halkı, bu sınavda başarıyla alnının akıyla çıktı.

Alevi-Sünni, Türk-Kürt, Boşnak, Doğulusu, Batılısı ve Karadenizlisiyle Gazi Halkı birliğini gözetmesiydi. Cepheliler ayaklanma sırasında katillerle işbirliği yapan faşistlerin yuvalarını dağıtırken, başkalarının geri-feodal duygularla Sünni esnafın dükkanlarına saldırmaları engellenmişti. Sünni halkın, faşistlerin-katillerin kışkırtmalarına cevap vermemesi, tam tersine, barikatlarda savaşanları sahiplenmesi ile halkın birliği daha da pekişmişti.

Onlar Gazi halkıydı.

Üç günlük komşu değildiler... Briketleri, harçları, alınterleri

birbirine karışmıştı yıllar öncesinden

Faşizm bu birlikteliği bozmaya çalışmıştı, lakin başaramamış ve yenilmişti.

Cephe ayaklanma günlerindeki sınavdan başarıyla geçen bu birlikteliğin daha da güçlendirilmesi, faşizmin yeni ve daha ağır saldırılarına daha hazırlıklı olunabilmesi için halkın kendi kendisini yönetmeyi öğreneceği, kendi öz örgütlerini yaratma hedefini, ayaklanmadan çıkan derslerden biri olarak başta Gazi halkı olmak üzere tüm yoksul halkların emekçilerin, öğrencilerin, aydın-yazar, sanatçıların ve genel anlamda tüm muhalif güçlerin önüne HALK MECLİSLERİ'ni kurma ve yaygınlaştırma görevini koydu.

Gecekondu mahallelerine Halk Meclisleri, fabrikalarda, işyerlerinde işçi-memur meclisleri, öğrenci meclisleri, aydın-yazar, sanatçı meclisleri, köy meclisleri ve ülke genelindeki muhalefeti çıkarabilecek bir Demokratik Muhalefet Cephesinin oluşturulması görevi, öncelikliydi.

Halk Meclislerini yoksul, emekçilerin yaşadığı gecekondu mahallelerinde inşa etmeye başladı Cepheliler. İlk hedef Gazi Mahallesiydi.

Halk Meclislerinin kurulması çağrısı, barikatlardaki birlikteliği, hayatın tüm alanlarına taşıma amacıyla Sol'a ve tüm muhalif çevrelere yapıldı. Halk Meclisleri esasen halkın birliğini sağlamak hedefliydi ve bu çalışma Sol'un da bu zeminlerde birlikteliğini sağlamayı, buralarda edinilen deneyimlerle ülkede devrimi hedefleyen birliklere yönelmeyi getirecekti.

Gazi Halk Meclisi çalışmaları bu yanıyla her açıdan çok önemliydi. Ülkemiz açısından da ilk olacaktı.

Kolay değildi, faşizmin meclisinin yanında ona alternatif bir halk meclisi kurulacaktı.

Günler, geceler çalışıldı. Ev, ev, işyeri işyeri gezildi. Yöre der-

nekleri, Cemevi, Cami Cemaati ile konuşuldu, görüşleri alındı.

Bu görüşmelerde halk olarak yaşadığımız tüm sorunlar ve bu sorunları yaratan nedenler, devletin rolü ve sorunların çözüm yolları üzerine birçok konu enine-boyuna konuşuldu.

Ayaklanmanın izleri henüz tazeydi. Halkın acıları, yaraları gibi hala kapanmamış kanıyordu, bu konuşmalar, görüşmeler yapılırken.

Ayaklanma günlerinde sınavdan geçen kardeşlik, birlik duyguları, şimdi halkı yok sayan, taleplerine, ihtiyaçlarına kulak tıkayan, sömüren, zulmeden, halkı güdülecek koyun gibi gören, söz hakkı vermeyen tüm egemenlere, yönetenlere, "Artık Yeter!" demek için güçlendirilecekti.

Birliğimiz; kendi mahallemizde, kendi yaşam alanımızda kendi kendimizi yöneterek, kendi kararlarımızı kendimiz alıp, yine kendimiz tarafından uygulamaya sokularak geliştirilecekti.

Birliğimiz; bu güne kadar bize söz hakkı vermeyenlere, "Bizim de söyleyecek sözümüz var" diyerek, halktan herkese, halka karşı suç işlememiş herkese söz hakkı vererek, aynı göğün altında konuşulmadık hiçbir şey bırakmayarak pekiştirilecekti.

Birliğimiz; ihtiyaçlar temelinde oluşturulan komiteler içinde görev olarak, kendi mahallesine, komşularına hizmet etmenin, dayanışma içinde sorunları çözmenin, kendisinin de önerdiği, katıldığı kararların hayata geçirilişinin yarattığı coşkuyu, başarmanın verdiği sevinci hep birlikte yaşayarak büyütülecekti.

Birliğimiz; kendi kendisini yönetiyor olmanın, devletten hakkı olan her şeyi alarak, daha yaşanılır bir mahalle ve yaşam kurmanın bilince çıkarılması ve komitelerin, görevlerin çoğaltılmasıyla kurumlaştırılacaktı.

Halkın Birliği, bu sınavların hepsinden başarıyla geçti.

Artık Gazi halkı, kendi kaderini kendisi belirleyecekti. Mahal-

lesindeki yaşamın düzenlenmesi ile ilgili olarak, alt yapı sorunlarından sağlık sorunlarına, eğitimden kültüre, spora, hukuksal sorunlardan iktidarların halka karşı politikalarına kadar, halkın yaşamını ilgilendiren her konuyla ilgilenecekti.

Gazi Halkı bundan böyle kendi mahallesini kendisi yönetecekti.

Gazi halkı; komiteleri, komisyonları, sözcüleri ve üyeleri ile birlikte, 5 Ekim 1996 tarihinde bir şölen havasında GAZİ HALK MECLİSİ kuruluşunu büyük bir coşkuyla ilan etti.

Birliğinin kamuoyuna açıklanışı, bir Alevi Dedesi ile bir Cami İmamının duaları ve bu birliğin sonsuza dek sürmesi dilekleriyle, Türk-Kürt, Alevi-Sünni ayrım gözetmeksizin halkların birleştirilebileceğinin göstergesi olarak duyuruldu.

Gazi Halk Meclisi; ayaklanma sürecinde barikatların ardında oluşan doğal birlikteliğin, yardımlaşmanın, dayanışmanın, acıların ve sorunların ortaklığının, zorluklar karşısında sırt sırta vermenin, omuz omuza olmanın ifadesiydi.

Gazi Halk Meclisi; halkın kendisini gerçekten bir halk gibi hissetmesinin, sözüyle, eylemiyle var olduğunu göstermesinin ifadesiydi.

Gazi Halk Meclisi; kuruluşunun açıklandığı güne kadar yürüttüğü çalışmalarla, sağlık taramalarıyla, dayanışma amaçlı ücretsiz ilaç dağıtımıyla, gençlerin yozlaştırma saldırılarından kurtarılması için organize ettiği sportif faaliyetleriyle, gelecekte halk için daha yararlı çalışmalar yapacağının da güvenini yaratan samimiyetinin ifadesiydi.

Gazi Halk Meclisi; 1975'lerden bu yana halkla birlikte, halkın çıkarları ve kurtuluşu için can bedeli, kan bedeli mücadeleyi omuzlayan Cephe'nin halk ve vatan sevgisinin ürünü, halk olmasının, halktan biri olmasının, halkın öncüsü olmasının ifadesiydi.

Gazi Halk Meclisi Sözcüsü, kuruluş şöleninde yaptığı konuşmada, Halk Meclisinin bu çalışmalarını ve gelecekteki hedeflerini açıkladıktan sonra şu sözlerle çağrısını açıklıyordu;

"... Ve artık ilan ediyoruz. Gazi Mahallesi halkı, siyasi düşünce, inanç, din ve milliyet ayrımı olmaksızın kendi birlik ve beraberliğini cisimleştirmiş ve Halk Meclisini oluşturmuştur.

Birlik ve beraberliğimizin ifadesi olan bu Meclis, hepimizin ortak sesidir.

Bu meclis mahallemizin dayanışma zeminidir.

Bu meclis sorunlarımıza elbirliğiyle eğilme yeridir.

Bu meclis mahallemizin ortak ifadesidir.

Hepimize kutlu olsun diyorum. Ve bütün halkımızı, bundan sonra çalışmalarımıza davet ediyorum...."

(Gazi'nin Sesi-Bilgi Dizisi 1 , syf:29)

Gazi Halkı Kendi Kendini Yönetiyor

Gazi halkı, kendisinin olanı, kendisinden olanı hemen fark etti ve meclisi kendi öz örgütlenmesi olarak sahiplendi.

Meclis, halkın dertlerini rahatlıkla paylaşabildiği, sorunlarına çözüm arayabildiği, kendisini güvende hissettiği bir çatının altıydı.

Meclis, kendi evi, evinin bir odası, kırk yıllık bir kapı komşusu, herkesin dert ortağı idi.

Meclis, doktordu, öğretmendi, avukattı, eczacıydı, hemşireydi, belediyeciydi, şofördü, Cami Cemaatiydi, Cemevi Dedesi ve canlarıydı, işçiydi, memurdu, işsizdi, gençti, esnaftı, yoldu, suydu, elektrikti... Kısacası, sırtını yaslayacağın koca bir çınar, fırtınalarda sığınılacak bir limandı.

Meclis, halk için her şey demektir.

Halk Meclisinin geleceğe dair verdiği sözler, halkı çalışmalara davet ettiğinde açıkladığı hedefler, bir bir yerine gelecekti.

Çünkü, Gazi Halkı Halk Meclisini sahiplenmiş, her çalışmaya tüm desteğini sunuyordu.

Gazi halkı, Halk Meclisini sahiplenerek kendi kendisini yönetebildiğini, bir araya gelebildiğinde, gücünü birleştirebildiğinde, çözülmez gibi görülen sorunların çözüldüğünü de yaşayarak görüyordu.

Halk Meclisi toplantılarında işi, eğitim düzeyi, toplumsal statüsü ne olursa olsun katılan HERKES söz alıyor, önerilerde bulunuyor, yanlış gördüğüne müdahale ediyor, karar alma süreçlerinde oy kullanıyor, kararların hayata geçirilmesinde istekle-coşkuyla görev alıyor, en sonunda sorun çözmenin, bir işi başarmanın coşkusunu yaşıyorlardı.

Halk olmanın, güç olmanın, değişmenin ve değiştirmenin, yönetmenin bilincine varıyorlardı.

Halk Meclisinin kuruluşuyla birlikte Gazili olmak daha bir anlam kazanmıştı adeta.

Ülkemizde ilk defa bir halk parlamentosu kurulmuş, halk kendi özgür iradesiyle seçtiği temsilcileri parlamenterleri aracılığıyla kendi kendisini yönetiyordu. Kararları birlikte alıyor, uygulamayı birlikte, emekle, fedakarlıkla, paylaşımla yürütüyorlardı.

Ülkemizin dışında birçok ülkede, o ülkenin ilerici demokrat kamuoyunda böyle yankısını buluyordu Gazi'de yaşananlar. Ki, yanlış ya da abartılı değildi.

İşte bu biçimde bir yansımayı yaratan, Halk Meclisi çalışmalarından bir kaçını ve o süreçlerde yaşananları şöyle sıralayabiliriz. Bu çalışmalar, o günün koşullarında, halkın tüm deneyimsizliklerine rağmen, Cephe'nin yıllar boyunca biriktirdiği mücadele, direniş ve kazanımlarıyla harmanlanmış bir pratiğin ürünü olarak yürütülmüş ve başarı kazanılmış olan çalışmalardır. Halkın kendi öz örgütünü kısa sürede on binler olarak sahiplenmesinin temelinde; bu başarılı pratiğin, samimiyetin, gece-gündüz demeden harcanan emeğin ve Cephelilerin meclis çalışmaları içinde gösterdikleri çabanın ve fedakarlığın olduğunu söyleyebiliriz.

İşte Bu Çalışmalardan Birkaçı:

"Halk Meclisi Gazi Mahallesinde Elektrik Sorununu Çözdü..."

Halk Meclisleri; halkın yaşadığı her alanda iktidarların, halkın taleplerin yok sayan, halkın haklarını gasp eden, çağrılarına kulak tıkayan ve sürekli sorun üreten halk düşmanı tavırlarına ve politikalarına karşı, halkın birleştirilmesiyle açığa çıkarılan örgütlü gücüyle karşı koymanın ve haklarını, taleplerini kararlı mücadeleleriyle bir bir kazanmalarının onlarca pratik örneğini yaratmışlardı.

Halk, kendi öz örgütlenmeleri olan Halk Meclisleri faaliyetleri içinde ilk kez kendi kendisini yönetmeyi, kendi mahallesini yönetmeyi, iktidardan hakkı olanı almayı öğrenmiştir.

Gazi Mahallesinde Halk Meclisi kurulmuş, gerek kuruluşunu ilan ettiği 5 Ekim 1996 öncesinde, gerekse de sonrası süreçte, birçok çalışma yürütmüş, sonuçlanmış kalıcı kazanımlar elde edilmiştir.

Gazi halkı, kendi mahallesindeki yaşamı adım adım kendisi düzenliyordu.

İşte onlardan, o kazanımlardan, ilklerden bir örnek.

Gazi Mahallesinde elektrikler olur olmaz zamanlarda sürekli kesilirdi. Elektrikli ev eşyalarının çoğu bu zamansız kesintiler nedeniyle bozulurdu. Mahallenin kuruluş günlerinden kalma trafolar artan nüfusun ihtiyaçlarını karşılayamıyordu. Yeni trafolar yapılmalıydı. Düzen partilerinin inisiyatifi altında seçilen muhtarlar, ricaminnetle yaptırmaya çalışıyor, ama bir türlü yaptıramıyorlardı.

Polis de mahallede gözaltı operasyonları yapacağı zaman, tüm

mahallenin elektriğini kestiriyordu. Bu durum özellikle hava kardıktan sonra mahalle halkı üzerinde ayrı bir baskı unsuru oluşturuyordu. Halk Meclisi, konuyu gündemine aldı ve toplantılarda alınan kararlar gereği, bir heyet-komisyon oluşturup ilgili kurum olan Türkiye Elektrik Kurumu (TEK) yetkilileriyle görüştü.

Yetkililer, 'devletin gücü' ile üstten konuşarak talepleri ertelemeye çalışırlar. Yıllar boyu hep böyle yapmışlardır ya...

Bunlar yoksul, ayak-takımı "olacak, yapılacak... Devletin işi çok her şeyin bir süresi var!" deyip biraz da "hadi kardeşim hadi, işimiz var, meşgul etmeyin!.." diyerek, devlet bürokrasisinin işini engelleme suçunu hak arayanın üzerine yükleyince, arkasız-örgütsüz, güçsüz halkı itip-kakınca, sorun 'çözülüyordu'

Lakin halkın gücü ile o güne kadar hiç karşılaşmamıştı o 'yetkililer'...

İlk görüşmeyi yapan heyetin görüşme sonuçlarını aktarması sonrasında yeni bir değerlendirme yapılıp bir görüşme daha yapma kararı alınır. Bu kez daha kalabalık bir heyetle, çeşitli komisyonların üyeleriyle birlikte gidilir, görüşmeye. Elektrik idaresi mahalleye yakındır.

Bu kez üstten konuşma sırası örgütlü halktadır. Binlerce, on binlerce Gazilinin gücüyle konuşur sözcüler. Gazi Ayaklanmasında "Hedef Karakol" diyenlerin öfkesini arada bir kez daha hissettirirler. Yeni trafoların yapılması gerektiği, bunun hakkımız olduğu, bizden kesilen vergilerle bize hizmet edilmesi gerektiği, yolsuzluğun, hırsızlığın, halka düşmanlığın hesabının sorulacağı hatırlatılır. Trafoların inşaatına başlanması için kesin tarih istenir, yoksa binlerce Gazilinin görüşme yapılan yere gelmek için, hesap sormak için hazır beklediği iletilir.

Halkın gücü, doğal olan, beklenen sonucu yaratır ve 'yetkililer' görevlerini hatırlayıverirler. Trafolarının inşaatına hızla başlanır. Dört yeni trafo yapılacak, sayaçlar, kablolar yenilenecektir.

Gazi halkı, Halk Meclisi ile bir hakkını kazanmış olmanın haklı gururunu yaşar. Bu kazanımda emeği olan herkes kendisini mahalle yöneticisi, belediye yöneticisi gibi hissetmektedir adeta.

Elektrik sorunu çözülmüş, sıra diğer sorunlardadır.

“Egemenler Bölüyor, Kışkırtıyor,
Halk Meclisi Birleştiriyor

Gazi Mahallesinde Bir Kurban Bayramı...”

Gazi Halk Meclisi; mahallenin çeşitli sorunlarını, halkın kendi arasındaki hukuki sorunları, iktidarların halka düşman ama tekellere dost olan uygulamalarının yarattığı sorunları çözmek için sürekli bir faaliyet içinde olduğu günlerdi.

Bir yandan mahallede yaşayanları bir zulüm politikası olarak uygulanan ulaşım araçlarının kısıtlılığı sorununu çözmeye çalışıyorlar, diğer yandan bir ailenin, yıllardır kimsenin çözemediği miras ve paylaşım sorunu nedeniyle, neredeyse kanlı-bıçaklı olma haline gelmiş aile içi kavgalarını durdurmaya, Hukuk Komisyonu ile tarafların sorununu adil bir şekilde, sulh yoluyla sonuçlandırmaya çalışıyorlardı.

Aynı günlerde diğer komisyonlar da, Trabzon’a kaçırılan Gazi Davası için kamuoyu oluşturmaya çalışıyor, Trabzon’da faşizmin saldırılarına rağmen, şehitlerimize layık olacak şekilde kitlesel olarak ve kararlılıkla hesap sormak için yüzlerce kilometre öteye, Trabzon’a kitlesel gitme çalışmaları sürdürülüyordu.

Onca yoğunluğun arasında yaklaşan Kurban Bayramı için hazırlıklar da yapılıyordu.

Din tüccarlığı yaparak iktidara gelenler, halkın dini duygularını inançlarını sömürerek paraya tahvil ediyor, servetlerine servet katıyorlardı.

Bu kesimlerin dün de, bu gün de zihniyetleri değişmemiştir. Değişen sadece sömürünün çapı ve buna bağlı olarak şekillenen lüks

yaşamlarıdır.

Ramazan'da iftar çadırları, sokak, cadde iftarlarının şovlarına dönüştürülürken Kurban Bayramında da ithal kurbanlıklarla inançları servet biriktirme aracı olarak kullanmaya devam ediyorlar.

'97 yılının Kurban Bayramında egemenlerin böl-parçala-yönet politikalarının karşısına, halkı birleştiren ve güçlendiren bir politika ile çıkmalıydı.

Halk Meclisi, bunun için kurulmuştu.

Kurban Bayramı da tüm diğer bayramlar gibi, halkın kendi içinde birliğini güçlendirdiği, kırgınlıkları-küskünlükleri ortadan kaldırma vesilesi olarak yaşadığı bir bayram olarak değerlendirilecekti.

1995'in 12 Mart'ında mahallemize saldırarak kahvehaneleri, postaneyi, evleri kurşun yağmuruna tutanlar, Halil Dede'yi katledenler, sonrasında katillerin peşine düşüp karakola yürüyen kitleye saldırarak canlarımızı katledenler, Gazi halkını Alevi- Sünni çatışması, Türk-Kürt çatışması çıkartarak birbirine düşürmeye çalışıyorlardı.

Karanlığın Cellatları BAŞARAMADILAR

Yoksullar, ezilenler olarak bu çatışmaya izin vermedik ve Halk Meclisinde birleştik, kenetlendik.

İşte bu Kurban Bayramı, bu birlikteliğin gösterildiği bir gün olmalıydı. Aynı zamanda geleneksel içeriğine uygun kutlanmalıydı.

Halk Meclisi toplantısında, uzun uzun Kurban Bayramı hakkında konuşuldu. Geçmişte nasıl yaşandığı ve şimdi mahallemizde nasıl kutlanması gerektiği konusunda öneriler sunuldu, tartışıldı ve kararlar alındı.

Halkın dayanışması ve bağışlarla Kurbanlık alınacaktı. Kurbanlar, bizleri, bölmeye çalışanlara karşı, bunu hiç bir zaman başaramayacaklarını göstermek için mahallemizin cami imamı ve Cemevi Dedesinin birlikte kendi inançları ve ibadet usulleriyle okudukları dualar ve birlik, dayanışma ve hoşgörü dilekleriyle birlikte kesilecekti. Kesilen kurban etlerinin tümü önceden tespit edilen ihtiyaç sahibi, yoksul ailelere eşit olarak dağıtılacaktı.

Alınan kararlar, görevlendirilen komisyonların üyeleri tarafından harfiyen yerine getirildi. Buna en çok sevinenlerden biri de Gazi Camisinin imamıydı. "Mahalle halkının birliği için elimden ne gelirse yaparım" diyordu. Kurbanlar, kitlesel olarak yapılan bayramlaşmanın ardından, bir köy derneğimizin önünde Cami imamının ve Cemevi dedesinin duaları ve dilekleri eşliğinde kesildi. Halkın alkışları arasında, yoksul insanlarımıza ailelerimize dağıtıldı.

Daha önce, Anadolu toprakları üzerinde, böylesi bir birliktelikle Kurban kesimi ve dağıtımı yapılmamıştı.

Gazi Halk Meclisi, Cephelilerin birleştirici, güçlendirici politikaları ışığında, Anadolu halklarının özlemi olan birlikteliği yaratmış, dosta düşmana göstermişti.

1997'nin Kurban Bayramı Gazi Mahallesinde gelecekte yaşanacak birliktelikler örnek oluşturacak şekilde yaşanmıştı...

“Halk Meclisi Ekmek Zammını Gazi Mahallesinde 1 Aylığına Durdurdu!”

Gazi halkı olarak ülkemizin diğer yoksulları gibi açlık sınırında yaşatılıyor ve soframızda en çok ekmek yiyorduk. Tenceremizde ne kaynarsa kaynasın, yediğimiz yiyecek asıl olarak ekmek oluyor, tenceredeki sadece ekmeğimize tat veren bir katık oluyordu.

Karnımız ekmek yemeden asla doymuyordu. O yüzden kavgamızın temelinde ekmek vardı ve bundan dolayıdır ki, kavgamızın bir yanı adalet için ise diğer yanı ekmek içindi.

Ekmek kavgası için bedel ödüyorduk. Sofradaki ekmeğimizi arttırmak için fabrikalarda, işyerlerinde direniyor, grev yapıyor, dişe diş, göze göz kavga ediyorduk.

Oligarşi, sömürüsünü katmerleştirmek için temel maddelere zam yaptığında, biz yoksullar onu ilkin ekmekte zam olarak hissederiz. Petrole, benzine, elektriğe gelen zam, vakit geçirmeden ekmeğe yansırdı.

Gazi Halk Meclisi olarak, İstanbul Fırıncılar Odasının Hükümetin desteğiyle aldığı zam kararına karşı neler yapılabileceğini tartışmaya açtık. Her yerde ekmek zamları protesto ediliyordu. Fakat tüm bu protestolara rağmen zamlar uygulanıyordu. Biz farklı bir şey yapmalıydık. Bir örnek oluşturması açısından Halk Meclisi olarak bu zammın uygulanmasını sadece Gazi Mahallesi sınırları içinde bir süreliğine durdurabilirdik. Halkın kendi gücünü görmesi, bu gücü ile neler başarabileceğinin farkına varabilmesi için bunu yapabilirdik.

Esnaf komisyonu ile yapılan toplantılarda, zammı uygulamak istemeyen bir kaç fırın işletmecisinin olduğu fakat fırınlar arası rekabetten kaynaklı olarak mahallemize ekmek getirmediklerini öğ-

renmiştik.

Kapitalizmin rekabetini, halk yararına kullanarak, Fırıncılar Odasını, zammın bir süre için Gazi Mahallesi sınırları içinde uygulanmaması için, bunu da halkın çıkarları için gönüllükle yapmalarını isteyecektik.

Halk Meclisi ve Esnaf Komisyonu toplantılarında kararlar oy birliğiyle ve coşkuyla alındı, sürenin tespiti Fırıncılar Odası ile yapılacak görüşmelerde netleşecekti.

Bu görüşmelere Halk Meclisinin belirlediği temsilciler, esnaflar ve fırıncılar katıldı.

Fırıncılar başlangıçta böyle bir talebin komikliğine, asla kabul edilemeyeceğine, hükümetin, Bakanlar Kurulunun bir kararı olduğuna dikkat çekerek, "olmayacak duaya amin dediğimizi" iddia ettiler.

Fakat, unuttukları bir şey vardı ki, burası da Gazi'ydi. Burada Gazi halkı ya da iradesinin ifadesi olan Gazi Halk Meclisi ne derse o olurdu.

Ayaklanma günlerinde o katliamcı iktidara gücünü nasıl hissettirdiyse, halkın kararlarına 'komik' diyerek karşı çıkan kim olursa ona da hissettirecekti. Yoksa bu zammı durdurmayan fırınların ekmeği, Gazi Mahallesi sınırlarından içeriye giremeyecekti.

Süre ve zammın miktarı üzerinde yapılan tartışmalardan sonra, halkın kararlılığının düzeyinin ve ciddiyetinin farkına varan fırıncılar Gazi halkının iradesine tabi olurlar.

Türkiye'de ilk defa bir halk örgütlenmesi, bir mahalle genelinde, hükümetin onay verdiği bir zam kararını 1 ay süreyle durduruyor, geçersiz kılıyordu.

Gazi Halk Meclisi, Fırıncılar Odası ile yaptığı anlaşma çerçevesinde, 1 ay süre ile Gazi Mahallesi sınırları içinde ekmek zammını DURDURMUŞTU!

Karar tüm Gazi halkına coşkuyla açıklanmıştı. Bakkallarda ve fırınlarda, "Gazi Halk Meclisinin Kararıyla Burada Ekmek Zamsız Satılmaktadır" afişleri asılmıştı.

Kendileri de halkın bir parçası olan fırıncı esnafı halkın birlikteliğinin ifadesi olan bu kararı kabullenmiş, zammın asıl sorumlusu olan tekellerin iktidarını suçlamış, diğer zamlı satış yapan fırıncılara göre daha az kar yapma fedakarlığını, bu halk birlikteliğinin sonucu olarak üstlenmişti.

Gazi Halkı, kendi gücünün sonuçlarını böyle yaşıyordu. 7-8 nüfuslu ailelerin günlük ekmek tüketimi hesaplandığında, 1 aylık zamsız ekmek almak, her aileye bir başka açığını kapatma olanağı yaratmıştı.

Kendi mahallesini yönetiyor olmak, böyle bir şeydi.

“Halk Meclisi Ulaşım Sorununu Çözüyor

Halk Meclisi, Halkın Hakkını, Halkın Gücüyle Alıyor”

Gazi Halk Meclisi, kuruluş çalışmalarının başladığı günden itibaren, mahallenin tüm sorunlarını çözme anlayışı ve iddiası ile faaliyet yürütüyordu.

Elektrik sorununu büyük oranda çözmüş, kesintiler neredeyse tümden ortadan kalkmıştı.

Sağlık taramaları yapılmış, mevsimsel hastalıkların tedavisi için bağışlarla toplanan ilaçlar dağıtılmış, tabiri caizse ilkel de olsa, hastane Gazilinin yanı başında kurulmuş gibi olmuştu.

Okullar açılacak, yeni öğretim yılı başlayacaktı. Halk meclisi, halkın dayanışmasını sağlayarak, ihtiyaç sahibi, işsiz, işten atılmış veya geçim zorluğu yaşayan ailelerimizin çocuklarına okul giysileri, çanta, defter, kalem vb. ihtiyaçlarının temini için kampanya da örgütlenmişti.

Bir yandan bu faaliyetleri yürütürken, diğer yandan temel sorunlardan biri olan ULAŞIM sorunu konusunda sürekli talepler, İETT’ye yönelik şikayetler de geliyordu.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi yönetiminde o zaman bugünün Başbakanı ve kimi bakanların da olduğu İslamcı Refah Partisi vardı.

Belediye Başkanı ve yönetim, İETT yönetimi, Gazi Mahallesinde yaşayanların siyasal ve inançsal tercihlerine olan tarihsel düşmanlıkları nedeniyle-sorulduğunda takiyye yapıp reddedeceklerdir-yerel hizmetleri en kısıtlı haliyle mahalleye getiriyorlardı.

Bu hizmetlerden biri de ulaşım hizmetleriydi ve en az otobüs ile, en fazla 3 noktaya ulaşım sağlıyordu. Bir de minibüs hattı vardı, o da iki noktaya ulaşıyordu.

İETT ve Özel Halk Otobüsleri, Aksaray, Eminönü ve Topkapı'ya kadar gidiyordu ve Gazi Halkı ise buralar dışındaki yerlere yeniden ücret ödeyerek, yer bulamayarak, otobüs kuyruklarında bekleyerek, her zaman da gecikerek gitmeye çalışıyordu.

İşe gitmek, işten dönmek, saatlerce yolda geçen zaman, iş yorgunluğunun üzerine bir de ulaşımdaki yorgunluk eklenince ulaşım bir işkenceye dönüşüyordu.

Taksim, Şişli, Mecidiyeköy ve paralel semtlerde çalışanlar en az 3 vasıta ile işlerine ulaşmaya çalışıyorlar, ekonomik külfet bir yana ulaşım işkencesi başlı başına insan sağlığını da bozan bir sorun oluyordu.

Aynı elektrik sorunu sürecindeki gibi bir yol izlenecekti.

Öncelikle kitlelere gidilecek, tüm Gazi Halkı bilgilendirilecekti.

Herkesin talebi olduğunun binlerce imza ile İETT Genel Müdürlüğüne iletilmesi gerekiyordu. İmza föyleri bastırılıp sokak sokak, kapı kapı dolaşılır. Otobüslerde, kahvelerde, sabahları otobüs duraklarında, yöre-köy derneklerinde konuşmalar yapılarak imzalar toplanır, föyler bırakılır. Cami cemaatinden Cemevinde verilen adak yemeklerine, düğünlerden futbol maçlarına kadar tüm bir aradalıklar, kitlesel birliktelikler, imza toplama faaliyetinin hedefleridir.

Üstelik bu faaliyetin çoğu, Halk Meclisinin yaşlı işçi, emekli, esnaf ev kadını üyeleri tarafından yürütülmektedir. Gençlik Komisyonundaki gençlerin topladığı imzanın 7-8 katı fazlasını amcaları, teyzeleri toplamıştır.

Binlerce imza toplanmıştır. Denilebilir ki, o tarihe kadar imza kampanyalarında toplanan imzaların en fazlası, ulaşım hakkımızın

kazanılması için yürütülen bu kampanyada toplanmıştır.

Yerel Hizmetler Komisyonu Heyeti, toplanan imzalarla İETT Genel Müdürlüğünde yetkililerle görüşmeler yürütür.

Bu görüşmede de ilk elektrik görüşmesi sürecinde yaşanan 'ertelemecilik, savsaklamacılık'la geçiştirilmeye çalışırlar. Ancak, heyet deneyimlidir. En kısa zamanda Taksim, Şişli, Mecidiyeköy, Beyazıt hattı açılmaz ise, tüm Gazi halkı olarak Genel Müdürlüğün önünde olunacağı ve otobüs haklarımızı almadan dönülmeyeceği, artık Gazi halkına olan düşmanlıklarına son vermeleri gerektiği, uygun biçimiyle anlatılır.

Mesajı almışlardır. Gerekli planlamaların yapılacağı sözü verilir ve görüşme sonuçlandırılır.

Aradan 1 ay geçtikten sonra Taksim hattı ilk olarak açılır.

Sonraki günlerde bir hafta boyunca, Gazi Mahallesi Son Durak ile Su Deposu Durağı arasında bir emekli Halk Meclisi üyesi, sabahtan akşama kadar ring yaparak (iki durak arasında kesintisiz gidip- gelerek) bu süreci ve halkın örgütlü gücünün, halkın kendi öz örgütü olan Halk Meclisinin kazanımlarının öyküsünü anlatacaktı...

Halk Kendi Kendini Yönetiyor

Halk Meclisi Kurumlaşıyor

Halk Meclisinin kuruluşundan sonra yapılan çalışmaların hemen hepsi, halkın en geniş kesimlerinin de ilgisi çekmiştir.

Yıllardır çözülemeyen elektrik sorunu, ulaşım sorunu büyük oranda çözülmüş, yollar asfaltlandırılmış, sağlık taramaları yapılmış, sünnet şölenleri düzenlenerek halkın kendi olanaklarıyla yapmakta zorlanacağı bu geleneksel törenler, elbirliğiyle görkemli, coşkulu bir şekilde yapılabilir olmuştu.

Tüm bunlar birkaç kişinin çabası ve emeğiyle değil, örgütlenmiş bir halkın en küçük, en basit olanaklarının, dayanışmasının, emeğinin bir araya getirilmesiyle Anadolu halklarının ortak kültürü olan İMECE yönetimiyle, kolektif çabasıyla yapılabiliyordu.

Halk Meclisi görünümde belki Yürütme Komitesi ile veya sözcüsü ile ifade ediliyordu. Ancak o, buzdağının görünen kısmıydı.

O başarılı sonuçları yaratan: komitelerde, komisyonlarda bir araya gelmiş, sorunları tartışıp çözüm yolları bulan, bulduğu bu çözümü yine halkın kendisiyle birlikte hayata geçiren, bu çalışma tarzıyla halkın günlük yaşam içinde sorunlarını çözmek için bizzat halkın kendisini harekete geçiren devasa büyüklükte bir halk örgütlenmesidir söz konusu olan.

Sağlık taramaları ve ilaç dağıtımını organize edenler mahallenin doktoru, eczacıları, hemşireleri, hastabakıcılarından oluşan bir sağlık Komisyonuydu.

Altyapı sorunları yol, su, elektrik, ulaşım, çöp vb. işleriyle uğraşan, Yerel Sorunlar Komisyonu idi ve içinde çeşitli düzeylerde be-

lediye çalışanları, mahallenin çeşitli birimlerinde yaşayan halkın sevip-saydığı, çevresiyle, komşularıyla ilişkileri güçlü, duyarlılığı yüksek mahalle sakinleriydi.

Hukuk Komisyonunda Avukatlar ile birlikte, mahallenin saygın, sözüne güvenilir, dürüstlüğünden ve namusundan şüphe duyulmayan yaşlıları yer alıyordu. Esnaf Komisyonunda vaktini Meclis faaliyetlerine ayırabilen sevilen-sayılan, emekçi esnaflar vardı.

Her komite, komisyon ilgi alanındaki sorunları çözmek için tam bir yerel yönetici sorumluluğuyla çalışıyordu.

Yürütme Komitesi; bu faaliyetlerin tamamını koordine ediyordu.

Bu büyük bir güçtü.

Birleşmiş bir halkı hiç bir güç yenemezdi. Gücünü ve olanaklarını birleştirmiş bir halkın çözemeyeceği hiçbir sorun yoktu.

Yukarıda örneklerini verdiğimiz kazanımların hepsi bu gücün ürünüdür.

Hukuk Komisyonunun kurulmasıyla birlikte, karakola-adliyeye gidip sorununu çözmek isteyen insan sayısı yok denecek kadar azalmıştır. Bundan dolayıdır ki karakol komiseri, birlikte çalıştığı hırsızlara özellikle Halk Meclisi çalışanlarının arabasını soydurup sonrasında arabası soyulan Halk Meclisi üyesine karakolun kapısından, "Arabanın teybi çalınmış niye şikayetçi olmuyorsun?" diye sormakta, kahvede kavga edip birbirini yaralayanlara, "Niye Karakola gelmiyorsunuz, Halk Meclisine mi gidiyorsunuz!" diye kızmaktadır.

Alacaklı-borçlular, miras bölüşümlerindeki sorunlar, aile içi tartışma ve kavgalara varana kadar Halk Meclisi Hukuk Komisyonu sulh ve hakkaniyet temelindeki sorunları çözüyordu.

Dayanışma Komitesi, ihtiyaç sahiplerini tespit ediyor, giyecek, kömür, yiyecek yardımları, okul sezonu başlangıcında çok yoksul ailelerin çocuklarını giydirip, kalemini-defterini, çantalarını tedarik

ediyordu.

Halk Meclisi tüm bunları çözerken bir fabrikatöre veya devlete yaslanmıyordu. Tam tersine yoksulların birbiriyle çok küçük miktarlardaki gönül dayanışmasını, olanaklarını, emeğini bir araya getiriyordu.

Aynı Ernesto Che Guevara'nın "Dayanışma yoksulların inceliğidir" sözündeki o büyük gücü harekete geçiriyordu Halk Meclisi.

Tüm bu faaliyetler ve yaratılan somut örnekler aracılığıyladır ki, Gazi Halkı, Halk Meclisini sahiplendi. Başı dara düştüğünde soluğu akrabasından önce Mecliste alıyordu insanlar. Yaşadığı sorun ne olursa olsun, meclisin çözeceğine inanıyordu.

Çünkü; Gazi Halkına da dağıtılan "50 SORUDA HER YÖNÜYLE HALK MECLİSLERİ" kitapçığında da öyle yazıyordu.

"... Halk Meclisi halkın kendi öz örgütlenmesidir. Halkın ellerini, seslerini birleştireceği bir yerdir.

(...) Bu meclislerde işçisi, memuru, esnafı, işsizi, genci, yaşlısı, mahallede emeğiyle, onuruyla, namusuyla yaşayan tüm emekçiler vardır. Ama meclislerde ayrıcalıklar, torpiller, tuzu kurular, sömürenler, zulmedenler, namussuzlar, soyguncular yoktur. Emir verenler yoktur.

Halk Meclisi, halkın tüm sorunlarını ve çözüm yollarını tartıştığı, tüm katılanların eşit söz hakkına sahip olduğu, ortak kararlar aldığı, kararların yine kararı alanlar, yani halk tarafından hayata geçirildiği bir halk örgütlenmesidir.

Halk ne istiyorsa meclisin hedefi de odur. Halk sömürülmemek, ezilmemek, insanca yaşamak, çocuklarını güvence altına almak ister. Ülkesini yeraltı-yerüstü kaynaklarını başkalarının sömürmemesini, değişik uluslardan, din ve mezheplerden insanların kardeşçe birlikte

yaşamasını ister. Özgürlüklerin, hakların kağıt üzerinde ya da sözde kalmamasını ister. İşte, bu anlamdadır ki, Halk Meclisi, halkın insanca, onurlu bir yaşam için oluşturduğu bir örgütlenmedir. Halka karşı olan güçlere, bu güçlerin baskılarına, yasaklarına, zulmüne karşı halkın çıkarlarını savunmak için oluşturulur…" **(50 Soruda Her Yönüyle HALK MECLİSLERİ-Haziran Yayınları-Sf:34)**

İşte bu kitapçıkta ifade edilenler, mahallede halkın günlük yaşamında hayat buluyordu.

"Halk Meclisi söylüyorsa doğrudur" düşüncesi, **"Halk Meclisi yapıyorsa, gereklidir"** anlayışı, halkın beynine gün gün kazınıyordu.

Hangi sorun olursa olsundu, "Halk Meclisi çözer"di.

Bu bilinç yerleşmeye başlamıştı ve yıllar içinde bu düşünce çok çeşitli süreçlerde güçlenerek, pekişerek gelişmiştir.

Çünkü; Gazi Halk Meclisi, Gazi halkının sahip olduğu tüm değerlerin, erdemin, onurlu tarihin örgütsel plandaki ifadesiydi. 1975'lerden bu yana Cephe'nin önderlik ettiği mücadelenin biriktirdiği tüm değerler, o günden bugüne Halk Meclisinde somutlanıyordu.

Bu değerlerden biri, Gazi şehitlerini anma etkinliklerinin düzenlenmesi, şehitlerimizin fedakarlıklarına yakışır şekilde anılmasıdır.

Her 12 Mart'ta Ayaklanma Kararlılığı Yaşanır Gazi'de

Halk Meclisi ve Cephe, daha katliamın ilk yıldönümünden başlamak üzere, Gazi ve Ümraniye şehitlerine layık olmaya çalışan bir sorumlulukla hareket etmiştir.

Cepheliler, her 12 Mart günleri yaklaştığında, aynı ayaklanma anlarının coşkusu ve kararlılığı ile donatırlardı kendilerini. O günlerde daha bir hareketli, daha bir olgun, daha bir sorumlulukla yüklü olurdu her Cepheli. Onların bu halleri hızla etrafa yayılır, çevrelerindeki herkesi bu doğallık içindeki ağırlıklarıyla etkilerdi.

Çünkü şehitlerimiz; her Gazili insanca yaşayabilsin, onurlu, dimdik duruşunu sürdürebilsin diye, katillerin kurşunlarına rağmen "Hedef Karakol" şiarının ardından yürümüşler ve kahramanca şehit düşmüşlerdi.

Yüzlerce, binlerce, çoluk-çocuk, yaşlı-genç, kadın-erkek Gazili öldürülmesin diye kendilerini feda etmişlerdi.

Cepheliler ve Halk Meclisi bu fedakarlıkların değerini biliyor, şehitlere yakışır bir şekilde, onların anısını her daim ilk günkü sıcaklığıyla yaşatacak bir içerikle, ayaklanma havasını anmaya katılan herkese hissettirecek şekilde anma etkinliklerinin düzenlenmesi için çaba gösteriyordu.

Ülkemizde eskiden 12 Martlar, Mahirlerin, Denizlerin, İboların katilleri 12 Mart paşalarının lanetlendiği günler olarak anılırdı. Yürüyüşlerde, etkinliklerde ***"12 Mart Paşaları / Sermayenin uşakları"*** marşı söylenir, analar ***"Erim erim eriyesin"*** türküsüyle işkenceci katillere beddualar dizilirdi.

Gazi katliamının ve ardından geliştirilen Gazi Ayaklanmasının ardından artık her 12 Mart'ta Gazi'nin kahraman şehitlerinin anması yapılıyor, çeşitli etkinliklerle ayaklanma anlarının coşkusu, kararlı-

lığı yeniden yaşatılıyor, kitlesel bir sahiplenme ile de bu dosta-düşmana gösteriliyordu.

Cephe ve Halk Meclisleri tüm 12 Mart Anmalarının asli gücü olarak bu sorumluluğu üstlenmiştir.

Kimileri farklı kaygılar ve küçük-dar grup çıkarlarının yönlendirdiği güdülerle hareket etseler de, Gazi şehitlerinin anısına saygıyı ve tertemiz anılarını yaşatmanın sorumluluğu, herkesten fazla Cephelilerin omuzları üzerindedir.

Onlardan bazıları ilk yıldönümünde yapılacak etkinlik programı ile ilgili olarak, "12 Mart'ta çok polis yığınağı olur, Gazi'de mümkün değil, yapılamaz" derken, Gazi Halkı, mahallede ayaklanmanın kararlılığıyla hareket ediyor ve "İzin verilse de verilmese de yürüyeceğiz" diyorlardı.

Bu kararlılık, barikatın arkasında olanlara has bir kararlılıktı. Gazi dışında anma yapmayı önerenlerse, zaten ayaklanma günlerinde barikatın dışında kalanlardı.

Cephe ve Halk Meclisi Gazi halkıyla birlikte, tüm engelleme çabalarına rağmen şehitlerini layıkıyla anmışlardı.

Katliamcılar her 12 Mart öncesinde, yeni bir ayaklanma korkusuyla yaşamaktadır o günü. O yüzden, birkaç gün önceden baskın, gözaltı, tutuklama saldırılarıyla bu korkusunu bastırmaya çalışır. Halkta yeniden korku yaratmaya, sindirmeye çalışır. Ancak bunların hepsi nafile çabalar olagelmiştir Gazililer için.

Çünkü; ayaklanma günlerindeki kararlılıkla birlikte halkın kanıyla, yazdığı bir gerçek vardı ki, o da, **GAZİ'NİN SAHİBİ GAZİ HALKIDIR!**

Kanıyla suladığı yollarda Gazilinin yürüyüşünü hiç bir güç engelleyemezdi, engelleyememiştir.

Gazi Anması günlerinde Gazi Halkı, Halk Meclisi ve Cephelilerin saflarında katılır etkinliklere, yürüyüşlere. Gazi halkı kendisini

Cephelilerle birlikte hem güvende hissetmekte, hem de ayaklanma ruhunu Cephelilerle birlikte yaşadığını düşünmektedir.

Bu yüzden ’96’dan sonraki her anma yürüyüşü Cephe’nin ve Halk Meclisinin sürekli artan kitleselliği ile yaşanır olmuştur.

Oportünizm ise maskeleri, illegal pankartları ile böylesi görüntüleri yaratmamak için Gazi halkına söz verdikleri halde sözünde durmayarak, halkın tepkisini üzerine çeken, bu nedenle de hep küçülen sayılarıyla dikkat çekmiştir her 12 Mart’ta.

Halk Meclisi ve Cepheliler binlerce insanla ve onların sorumluluğuyla yürürken, oportünizm 50’li, 100’ü sayılarla yürümektedir, 12 Martlarda.

Kuşkusuz bu sadece Gazi şehitleriyle ilgili olan duyarsızlıklarıyla ilişkili bir durum değildir. Bu durum oportünizmin bir bütün olarak mücadeleye ve mücadelenin değerlerine dair yaklaşımıyla ilgilidir. Devrimci olmayan bir tarzın, protestocu bir mücadele anlayışının sonucudur esas olarak. Ve benzeri duyarsızlıklar Gazi ile de sınırlı değildir. Aynı davranış biçimi, içerde dışarda “Her Anı Bir Savaş Olan 69 gün” olarak özetlenen ’96 Ölüm Orucu Direnişi ve şehitleri için de, 2000-2007 Büyük Direnişimizin 122 kahraman şehitleri söz konusu olduğunda da karşımıza çıkmaktadır.

Bu durum, bu ruh hali, bu davranış biçimi, ayakları bu topraklara basan devrimcilere ait değildir.

Cepheliler ise bu toprakların insanı, Anadolu halklarının değerleriyle yoğrulmuş halkın evlatlarıydı. Gazi şehitlerini her 12 Mart’ta, onların Ayaklanma günlerinde yaşadıkları coşku ve kararlılıkla, feda ruhuyla yaşamak ve yaşatmak boyunlarının borcuydu. Dünden bugüne her 12 Mart bu duygu ve düşüncelerle, duyarlılıkla yaşatılıyorsa, Gazi halkı ile Cephenin etle-tırnak gibi bütünleşmesinin sonucudur.

Oportünizm etkinliklerin, anmaların emek harcama, sorum-

luluk alma, bedel ödeme, yükünü çekme gibi zahmet gerektiren işlerinde yoktur. Varsa yoksa reklam peşindedirler. Şehit aileleri, Cemevi ve Halk Meclisi tarafından oluşturulan Anma Düzenleme Komitesinde sırf adı komitede yer alsın, reklamı olsun diye çırpınır, didinir, hatta programlanmış faaliyetleri bile bu amacını gerçekleştirmek için türlü yollarla engellemeye çalışırlardı.

Halkın ve şehit ailelerin katılımı ve onayıyla oluşturulmuş bu komiteyi dağıtmak için türlü oyunlar-dolaplar çevirir, acıları hala taze olan bazı şehit ailelerinin hassasiyetlerini, onları yalan-yanlış bilgilerle doldurarak, bu amacı için kullanmaktan çekinmezler, hatta ayaklanmayla alakası olmayan, barikatlardan kaçan, barikattakilere, ölümün üzerine yürüyenlere daha sonra yayınlarında hakaret edenlere, Gazi şehitlerinin tabutlarına omzunu vermeyenlere de çağrı yapıp onları da komiteye sokmaya çalışırlar.

Onların derdi, tasası ne Gazi halkının talepleri, kaygıları ve dertleridir ne de şehitlerin anılmasıdır. Onlar, pankartlarının önde ve büyük olması için ve kimi yazılı ya da sözlü açıklamalarda adlarının geçmesi için çaba gösterirler.

"Gazi Halkı" diye pankart taşırlar, pankartın arkasında Gazi halkı yoktur. Küçük-burjuva rekabet hırsı onlara her şeyi yaptırabilir.

Fakat Cepheliler, bir yandan oportünizmle, bir yandan devletle ve onun çıkardığı engellerle mücadele ederken, asıl olarak halkın evlatlarının, Gazi şehitlerinin anılarına layık olacak şekilde anma etkinliklerin yükünü omuzlamaktadırlar. Yürüyüşün genel güvenliğinden yemeğin-lokmanın organizasyona, konukların karşılanmasından, kortejlerin düzeninden basınla ilişkilere kadar emek ve insan gerektiren bir çok işle Cepheliler ve Halk Meclisi ilgilenmiştir. Bu durum bugün de böyledir, yarın da böyle olacaktır.

Gazi halkının duygularını, hassasiyetlerini, sadece ve sadece aynı acıları yaşayan, zulme karşı direnişlerde beşer, onar şehitler

veren, en sevdiklerini ölümsüzlüğe yolculayan ve her anma yıldönümlerinde, şehitlerine, anılarına saygıyı öncüsü olduğu Anadolu halklarının değerleriyle ele alan Cepheliler anlar.

Gazi halkı da bunu bilir ve kendi gelenekleri, görenekleri, inançları çerçevesinde her 12 Mart'ta bu duygularını inançlarına, geleneklerine saygı gösteren Cephe'yle, Cephelilerle birlikte yaşar.

Gazi Davası Halkın Davasıdır

Adalet Eninde Sonunda Yerini Bulacaktır

"Adalet İstiyoruz!"

Bu slogan, ülkemiz tarihinde faşizmin katliamlarına, infazlarına-mahkemelerine ve diğer yargı kurumları aracılığıyla kapkara perdeler örtüp, katilleri ve suçlarını gizlemeye, karartmaya çalıştığı her dava için, davanın mağdurları halk kesimleri tarafından her vesileyle seslendirilmiş bir slogandı.

Faşizm bir devlet, bir yönetim biçimi olarak tüm kurumları ve kurallarıyla bir adaletsizlik sistemidir esas olarak.

Bizim gibi yeni-sömürge bağımlı ülkelerde emperyalizmin ihtiyaçlarına göre şekillenen çarpık kapitalizm, sömürüsünü vahşi bir şekilde gerçekleştirebilmek için faşist bir devlet yapısına ihtiyaç duyar. Çalışma yaşamından hak ve özgürlüklerin kullanımına, eğitimden sağlığa, yargı sisteminden ticaretin düzenlemesine kadar hayatın her alanında faşizmin adaletsizlikleriyle kuşatılır insan yaşamları.

Uzaktan bakıldığında, yazılı kurallara, genel-geçer ifadelere veya yönetenlerin-zalimlerin demagojilerine bir an için inanma gafletinde bulunduğumuzda, sistemin ne kadar demokratik, hatta insani, vicdani, hukuki kurallara uyularak düzenlendiğini zannedersiniz.

Oysa bu koskoca bir yalandır.

Tüm sistem, yukarıdan aşağıya halkın etini yiyen, kanını içen vampirlerin doymak bilmez hırslarını doyurmak üzere şekillenmiş, emperyalizm ve işbirlikçi oligarşinin çıkarlarını koruyacak, sömürülerini kalıcılaştıracak ve genişletecek şekilde düzenlenmiştir.

Devlet mekanizması, bu işleyişe biat etmeyen ve değiştirmeye çalışanlara karşı her türlü insanlık dışı suçları işleyecek ve gizleyecek

mekanizmalardan ibarettir.

Bu mekanizmaları, bu sistemi ve sonuçlarını çıplak gözle baktığınızda göremezsiniz. Onu görebilmek için o sisteme karşı dişe diş, kana kan denilebilecek türde bedeller isteyen bir mücadeleye girmek zorunludur.

Faşizmin suçları, ülkemizde davaları ile birlikte anılır. Fazla geriye gitmeden, 1 Mayıs 77 Katliamı ve davası, 16 Mart 1978 İstanbul Üniversitesi Katliam Davası, Maraş, Çorum, Sivas Davaları, Gazi Katliamı Davası, Susurluk Davası, Hrant Dink Davası vd.

Bu davaların hemen hepsi, faşist devletin ve katliamlarda kullandığı katillerin, yöntemlerin, ilişkilerin gizlenmesi, üstünün örtülmesi, suçlananların 'cezasızlık'la ödüllendirilmesi veya hasbelkader açığa çıkmış, alenileşmiş suçlular içinde, bir-iki kişiye cüz-i denilebilecek miktarlarda ceza ile davanın kapatılmasıyla sonuçlanmıştır. Başlı başına bu sonuçlar bile halka korku ve tedirginlik yaşatmak, sindirmek için yaratılmaktadır.

Bu sonuçları yaratmak için tüm yargı kurumları, en küçük mahalle Karakolundan savcılıklara, mahkemelerden Adli Tıp Kurumuna, HSYK'sından Hükümetine, Cumhurbaşkanına kadar, tüm kurumlar ve yetkililer bir uyum içerisinde çalışırlar.

Birçok davada bu uyumlu çalışmanın izleri bile gizlenmiştir. Bu izleri açığa çıkarabilmek, halka karşı işlenmiş suçların gerçek sorumlularına ulaşabilmek için, bedeller ödemeyi göze alan bir mücadele ile davayı sahiplenmek zorunludur.

İşte, Gazi Davası bu mücadelenin her yönüyle sürdürüldüğü ve Türkiye'de örgütlenmiş faşist devlet yapısını, amaçlarını ve işlediği suçları ortaya çıkaran davaların başında gelir.

Faşizmin suçlarını-katliamlarını, provokasyonlarının nedenlerini anlayabilmek, hedeflerini kavrayabilmek için, katliam ve provokasyon davalarına iyi bakmak, bu davaların satır aralarını dikkatle in-

celemek gereklidir.

Birçoğunda suçlular ve onları gösteren deliller, devlet kurumları ve resmi yetkilileri tarafından karartılmış, halktan, kamuoyundan gizlenmiştir.

Ancak Gazi Davası tutanakları başından itibaren incelendiğinde, katliamın hazırlanışından uygulanışına, kullanılan mermilerden katliamı gerçekleştirecek katillerin seçimine kadar faşizmin tüm kurumlarının nasıl uyum içinde çalıştığı görülecektir.

Aynı koordineli çalışma, suçların ve delillerin gizlenmesi süreci Gazi Davası sürecinde de yapılmış, ancak genelde Gazi halkının ve duyarlı, devrimci-demokrat hukukçuların çabaları ve özelde Halk Meclisi ve Cephe'nin bedeller ödeme pahasına katillerin ve devletin yakasına yapışmaları sonucu, bu suçlar ve suçlular tüm çıplaklığıyla ortaya serilebilmiştir.

Gerçek suçluları gizlemek, onlara doğru giden izleri silmek için çok çalışmışlar, ancak başaramamışlardır.

Gerçek suçlular, kendilerini kurtarmak için katillerinden bir kaçının küçük cezalara çarpıtılmasını sağlamak zorunda kalmışlardır.

Onları bu tercihe zorlayan Gazi halkı, Cephe ve şehit ailelerinin ısrarla yürüttüğü mücadele ve katillerden hesap sorma kararlılığı olmuştur.

Bu kararlılık ve sahiplenmeyle göz önündeki katiller yargılanabilmiştir.

Gazi Davası önce Eyüp 2. Ağır Ceza Mahkemesinde üstünkörü bir soruşturma sonucunda hazırlanan bir iddianame ile başlamış, halkın davayı sahiplenmesi gerekçe gösterilerek davanın bir an önce başka bir ile nakledilmesi kararı alınması ve ayrıca hukuki oyunlarla yargılamanın durdurulmasını sağlamak için bakanlığa geri yollanmıştır.

Bu şekilde 2 yıl yargılama yapılmadan geçiştirilmiş, hukukçuların ısrarlı çabaları sonucu yargılama başlatılmış, ama 'güvenlik' gerek-

çesiyle Trabzon'da yargılamanın yapılması kararı alınmıştı.

Faşizm, davayı Gazi halkının, devrimcilerin denetiminden ve baskısından kaçırmaya çalışıyordu.

Katliam Gazi Mahallesinde gerçekleştirilmiş, ama davası 1000 km uzakta görülecekti. Faşizmin kendi yasalarını da çiğneyerek, suçlarını işlemeye devam ediyordu.

Davayı 2 yıllığına durdurma kararı alan hakimin en sonunda davadan çekildiğini bildirme gerekçesi de, ülkemizin yargı sisteminin nasıl ve hangi anlayışla davaları ele alan hakimler tarafından yürütüldüğünü göstermektedir. "Devletin bekası söz konusu olunca hukuk-mukuk tanımam" diyen yargıçlar yeni ortaya çıkmış değildir.

Gazi Davası'nın Hakimi Hüseyin İmamoğlu, iki yıl çeşitli oyunlarla geciktirdiği yargılama zorunlu hale gelince, davadan çekilme gerekçesini özetle ifade ediyordu:

"...14.08.1993 tarihinde Sivas ili Zara ilçesinde bir dağda yeğeninin iddianamede adları yazılı örgütler tarafından öldürüldüğünü (M. Kemal İmamoğlu-DHKC tarafından cezalandırılır. B.n) bu olay nedeniyle Gazi Davasında maktül-mağdur taraf ile ailesi arasında düşmanlık doğduğunu, kendisini koruyan, kollayan, muhafaza eden, can güvenliğini sağlayan, savunan devletinin ve onun güzide güvenlik güçlerinin yanında olduğunu, bu sebeple davada taraf olduğunu, bi taraf ve objektif olmadığını, sübjektif ve taraflı olduğunu..." (Gazi Davası-Av. Remzi Kazmaz / Syf: 264)

Halk düşmanlarının halka karşı işlediği insanlık suçlarından dolayı yargılandığı mahkemelerin hakimlerinin geneldeki duygularını, zihniyetlerini tarif ediyor, Hakim H. İmamoğlu.

Bu açıklamayı okuyanların, Gazi halkının nasıl bir mahkeme süreci ile karşı karşıya olduğunu anlayacağını umuyoruz.

Bugün Hrant Dink Davasında da ortaya çıkan sonuç, yeni değildir, kökleri Gazi Davasına ve diğer insanlık suçları davalarına kadar

uzanır.

Bu durum böyledir diye vaz mı geçecektik? Halkımızın deyişiyle, "it iti ısırmaz" deyip, onların bize reva gördüğü sonuca boyun mu eğecektik?

Hayır, asla!

Elbette, sonuçta panzerin üzerine atlayan Cephelinin açtığı pankartta ifade edildiği gibi "Asıl Hesabı Halkın Adaleti Soracak!"tı. Lakin, burjuvazinin adalet mekanizmasını da sonuna kadar kullanarak, 'Adalet Tanrıçası'nın elinde tuttuğu kılıcı, burjuvazinin kendi katillerinin, bizzat burjuvazinin eliyle sırtına sokması için, kendi yazılı kanunlarına kendilerinin de uymalarını sağlamak için, sonuna kadar mücadele edecektik.

Mahkemeyi 1000 km değil, dünyanın öbür ucuna da götürseler, oraya da gidecek "Adalet İstiyoruz" diyerek, katillerin yakasına yapışmaktan vazgeçmeyecektik. Gazi halkının kahraman evlatlarına verilmiş bir sözümüz vardı ve her ne şart altında olursa olsun o söz yerine getirilecekti.

Gazi Halk Meclisi ve Cephe bu sürecin tüm yükünü omuzlama sorumluluğuyla hareket ediyordu. Gazi Davasının geçirdiği aşamaların kamuoyuna anlatılmasından, Trabzon'a gidecek ve davayı sahiplenecek kitlenin toparlanmasına, otobüslerin tutulmasından gidiş-dönüş yollukların hazırlanmasına, pankart döviz vd. görselliklerin hazırlanmasına kadar bu sürecin hamallığını Gazi Halk Meclisi ve Cephe kendi sorumluluk bilinci çerçevesinde üstlenmiştir.

Bu süreci Gazi Halk Meclisinin de içinde yer aldığı Gazi Cemevi, şehit aileleri ve avukatlardan oluşan Gazi Davası Komitesi yürütmüş, Cephe bu komitenin tüm işlerini kolaylaştıran, önündeki engelleri temizleyen bir misyonla hareket etmiştir.

Daha ilk duruşmaya gidilirken polis İstanbul'da gözaltılara başlamış, davaya katılımı düşürmek, tedirginlik yaratmak istemiş,

ancak Gazi Halkının davayı sahiplenme kararlılığını sarsamamıştır.

İlk duruşmaya gitmek için 6 Otobüs Gazi Mahallesinden hareket etmiştir. Bunların beşi başta Gazi Halk Meclisi olmak üzere diğer Halk Meclisleri, Gazi Cemevi ve Şehit Aileleri ile Haklar ve Özgürlükler Platformunun idi. Bir tanesi ise oportünizmin ve çeşitli dergi çevrelerinin bir arada olduğu bir otobüsten oluşan bir konvoy ile hareket edildi.

18 saat süren yolculuk, ilk hareket anındaki coşkusunu yitirmeden, mola yerlerinde çekilen halaylar-zılgıtlarla sürdürülmüş, sloganlarla hesap sorma kararlılığı; yol boyunca konvoyu takip eden, üç ayrı yerde keyfi olarak yolu kesen, kimlik yoklaması, arama vb. gerekçelerle sahiplenmeyi engellemeye çalışan düşmanın yüzüne haykırılmıştır.

Trabzon'a, katillerin kendilerini 'güvenlikte' hissedecekleri mahkemenin önüne Gazi Davası Komitesi imzalı, katillerden hesap sorulacağını haykıran büyük pankartla ve şehitlerin fotoğraflarıyla gidilir.

Trabzon için belki de bir ilk yaşanıyordur. Ülkenin öbür ucundan, evlatları katledilmiş aileler, yaşlı-başlı analar-babalar, kardeşler, yoldaşlarıyla kalabalık ve kararlı bir grup "Adalet İstiyoruz" talebiyle mahkeme önüne gelmişti.

Basın açıklaması okunup, zılgıtlar- sloganlar eşliğinde mahkeme salonuna girilir. Katillerin işkencesi polislerin tüm katliam davalarındaki savunucusu İlhami Yelekçi de oradadır ve şehit ailelerine saldırır, hak ettiği cevabı da alır.

Böyle bir sahiplenmenin sonucu olarak bu ilk duruşmada 10 polis hakkında gıyabi tutuklama kararı verilir.

İlk duruşmanın zaferi, düşmanın üzerinde adalet baskısı kuran Gazi halkınındır. Bu coşkuyla, marşlar-zılgıtlar eşliğinde mahalleye dönülür.

Türkiye'de bir ilk yaşanmış, 1000 km. uzağa kaçırılan bir dava, halkın adalete olan susamışlığının yarattığı kararlılıkla sahiplenilmiş ve irade savaşının ilk muharebesi kazanılmıştır.

İrade savaşı diğer duruşmalarda da sürdürülmüştür. Bu kez düşman davaya sahip çıkan aileleri ve halkı yıldırmak için Trabzon-Akçaabat'tan başlayarak provokasyon girişimlerine başvurmuş, sivil faşistlerini taşlarla konvoya saldırmasını örgütlemiş, yollarda keyfi gerekçelerle otobüsleri durdurup, aramalar yapıp, pankartlara-dövizlere el koymaya çalışmıştır. Yetmemiş Trabzon girişinde otobüsleri durdurup, kente sokmayacağını söyleyen düşmanın bu tavrına karşılık kitle oturarak yolu kesmiş, 15 dakika sonra düşman geri adım atmak zorunda kalmıştı.

Bir sonraki duruşmada, mahkeme önünde bekleyen, marşlar söyleyip, halaylar çeken kitleye saldıran düşman moral bozmak ve sahiplenme kararlılığını kırmak istiyordu. Özel Timleri, JİTEM'cileri, hepsi o saldırıya katıldı. Şehit ailelerine, yaşlı-başlı insanlara saldıranlara karşı şehitlerimize yakışır şekilde direnildi. 3'ü ağır12 kişi yaralanmış, onlarca insan gözaltındaydı. Protestolar sürdürüldü, gözaltındakiler bırakılmadan kent terkedilmeyecekti.

12 Mart'ta boyun eğmeyenler, "Hedef Karakol" diyerek zulmün üzerine ölüm pahasına yürüyenlerin yoldaşları, zafer işaretleriyle serbest bırakıldılar. Düşman bir kez daha en güvendiği yerde yenilmişti. Bu hazımsızlığı nedeniyle Trabzon kent çıkışında sivil faşistlerle bir kez daha otobüsleri taşlattırdı. Nafile çabalardı, biz kazanmıştık.

Çünkü, biz haklıydık. Haklılığımızdan aldığımız güçle direniyorduk ve meşruluğumuzla, kararlılığımızla, halkın adaletine olan sarsılmaz inancımızla hareket ediyor ve kazanıyorduk.

Bizim bu direnişimiz Trabzon halkını da, bizlere saldırtılan gençleri de etkiliyor, düşünmelerine neden oluyordu. Ki onlardan biri daha sonra bir Cepheli olarak Büyük Direnişimizin bildirilerini TA-

YAD'lı Aileler ile birlikte dağıtırken, 2005 yılında Trabzon kontr-gerillası tarafından linç edilenlerden biri olacaktı. Linç sonrası yaşananları anlattığı röportajda, düşüncelerindeki köklü değişikliğin, Gazi Davasını sahiplenen kitleye saldıranlar arasında iken, kitlenin kararlı direnişinden etkilendiğini ve bu yaşlı-başlı insanların nasıl böyle bir inançla direndiklerini anlamaya çalıştığı ve sonra hep bunları düşündüğünü söyleyecekti.

Her duruşma sürecinde bu irade çatışması çeşitli biçimlerde yaşanıyordu. Devletin amacı, sahiplenmeyi engelleyip davayı cezasızlıkla kapatmaktı. Bedeller ödeme pahasına buna izin verilmedi. Gerek hukuksal planda tüm tanıklar ve belgelerin peşine düşülerek, gerekse de siyasal ve psikolojik olarak halkın adalet isteminin yarattığı baskı ile suçlu polislerin bazıları salıverilse de ölüm korkusu yaşayan ve bunu mahkemede "Dursun KARATAŞ ve Ercan KARTAL benim öldürülmem için bizzat emir vermişler" diyerek açıklayan katil Adem ALBAYRAK ve diğer polislere, TCK'nın tüm indirim maddeleri çalıştırılarak en az ceza verilmişti.

Davanın sonucunda alınan karar, başta da söylediğimiz gibi hesabın halkın adaleti tarafından sorulacağının ispatı gibiydi.

Halka düşmanlığın yargı cephesindeki sonucu, kararda şöyle ifadesini buluyordu.

"... a) Sanık Adem ALBAYRAK'ın maktul Dilek SEVİNÇ'i zaruretin tayin ettiği hududu tecavüz ile faili gayri muayyen şekilde öldürmekten TCK'nın 448. Maddesi ile suçlu olması ve şahsi hali nazara alınarak asgari hadden takdiren YİRMİ DÖRT SENE AĞIR HAPSİNE,

b) TCK'nın 463. Maddesi ile sanık fiili gayri muayyen şekilde işlediğinden cezasında taktiren ½ oranında indirim yapılarak ONİKİ SENE AĞIR HAPSİNE,

c) Zaruretin tayin ettiği hudut aşılarak öldürme yapıldığından, sanığın cezasından TCK'nın 50. Maddesi ile takdiren 5/6 oranında in-

dirim yapılıp ağır hapis, hapse dönüştürülüp sanığın İKİ SENE HAPSİNE,

d) TCK'nın 59/2. Maddesi ile sanığın cezasından kendiliğinden teslim olması nedeniyle takdiren 1/6 oranında indirim yapılarak BİR SENE SEKİZ AY HAPSİNE;

e) TCK'nın 50. Maddesi delaleti ile 31. Maddesi gereği sanığın takdiren ÜÇ AY KAMU HİZMETLERİNDEN GEÇİCİ YASAKLANMASINA..."

(GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ-Gazi Davası-Av. Remzi KAZMAZ, Syf: 348)

Gerçek katiller, tetikçilerinden birini halkın baskısıyla yargılatmak zorunda kalmış, suçu gereği verebileceğinin en üstündeki cezayı vermiş, ancak tetikçisine tüm şefkatini de göstererek tüm indirimleri de uygulamıştır.

Bu karar, devletin halka düşmanlığının belgesi ve davadan daha önce çekilen hakim H. İmamoğlu'nun itiraflarında ifade ettiklerinin resmileştirilmiş halidir.

Faşizmin mahkemelerinden, burjuvazinin devletinden ellerini kollarını sallayarak adalet bekleyenlerin karşılaşacakları sonuç farklı olmayacaktır. Ki günümüz koşullarında Hrant Dink Davası veya yarın-öbür gün açılacak olan Uludere Katliamı Davasında eğer gereken sahiplenme ve adalet isteği yaratılmaz ise sonuç farklı olmayacaktır.

Elbette oligarşinin mahkemelerinin kararı ne olursa olsun, halkın zulme uğradığı her davanın sonucu, esas olarak, ayaklanma günlerinde söylendiği gibi, katillerin kabuslarında gördükleri gibi olacak, "Asıl Hesabı Halkın Adaleti Soracak!"tır.

Gazi Davası süreci, Sol'un hem kendisini gördüğü bir ayna, hem de halkın Sol'u daha fazla tanıdığı ve anladığı, yanındakiyle uzağındakini ayrıştırdığı bir turnusol olmuştur. Yani, bu dava sürecindeki

tavırları, halk nezdinde "ak koyun, kara koyun belli olur" misalindeki gibi, Sol'u açığa çıkarmıştır.

Sol açısından Gazi Davası, reklamını yapacağı, adını kimi açıklamalara yazdıracağı, pankartını taşıyacağı bir propaganda zeminidir sadece.

Bunları yapabiliyorsa, davaya önem verilebilir, yapamıyorsa, sol açısından 'vaka-i adiye'den sayılan rutin mahkeme işleyişidir. Zaten burjuvaziden adalet beklenemez, güç vermeye, enerji harcamaya gerek de yoktur, diye düşünür.

O yüzden ilk mahkemeye bir otobüs tutmuş, ancak gerek Gazi halkı ve şehit ailelerinin baskısı, gerekse de Halk Meclisleri ve Cephenin kitleselliği karşısında sönük kalmaları nedeniyle propaganda zemini bulamadığı için sonraki mahkemelere otobüs de tutmamış, Şehit Ailelerine tahsis edilen otobüse sıkışarak gelmişler, son duruşmalara da temsilen izleyici olarak katılmışlardır.

Bu noktaya gelene kadar, Gazi Halk Meclisinin Gazi Davası Komitesindeki yerini sorgulamaya çalışmışlar, komiteyi dağıtıp yerine "Daha geniş tabanlı komite kuralım" gerekçesiyle, ayaklanmayla uzaktan-yakından ilişkisi olmayan reformistleri, düzen partilerini hatta ANAP GOP ilçe yönetimini de (Cemevi yönetimindeki kimi çıkarcıların çabasına karşı çıkmayarak) komiteye katmaya çalışmışlardır.

Haklar ve Özgürlükler Platformunun ve Halk Meclislerinin şiddetle karşı çıkması üzerine ANAP'lılar Cemevinden kovulmuş, halkın Gazi Davası Komitesinin değiştirilmesi uyarısı hatırlatıldığında "Halk kim oluyormuş" diyen tüccarı, çıkarcı Cemevi yöneticisi halktan hak ettiği cevabı almış, oportünizm de, aynı toplantıya oportünizmin çağrılısı olarak gelen reformistler de o cevaptan nasiplerine düşeni almışlardı.

Oportünizmin, reformizmin Gazi halkını acılarıyla, adalet arayışıyla bir ilgisi, derdi-tasası yoktur. Onlar, Gazi halkının bu acıları ve

kavgası üzerinden reklamlarını yapma ve düzeniçi politikalarında kendilerine seçimlerde devşirilecek bir oy bulmak peşindedirler.

Büyük Direniş sürecinde bedel ödemekten kaçınan ve 'kaymak tabaka'yı koruma derdine düşenler de o günlerde Cephe'ye karşı olan rekabetçi hazımsızlıkları nedeniyle Cephe'nin Gazi Davası Komitesindeki inisiyatifini kırmaya çalışıyordu. Bunun için olmadık yollara başvurarak, şehit ailelerinden birini bu basit ve küçük çıkarlarına alet ederler. Oysa, şehit ailelerine de zerre kadar saygıları yoktur. Şehit Aileleriyle dayanışma için düzenlenen gecenin biletlerini satmak için alıp, tek kuruşunu bile ailelere getirmeyen bu arkadaşlar, Trabzon'a da pek fazla gitmemişlerdi. Bu durum komitenin oluşumu toplantılarında bizzat Şehit Ailelerinin huzurunda yapılan tartışmalarda açığa çıkarılmıştır.

Gazi Halk Meclisinin Gazi Halkı nezdindeki ağırlığı, gönlündeki yeri, küçük, basit siyasal çıkarları için değil, halkın kendi kendisini yönetmesi, halkın bir güç olarak kendisini var etmesi, halkı katledenlerden hak ettikleri hesabın sorulması hedefi, bilinci ve sorumluluğuyla hareket ettiği için hep farklı olmuştur. Çünkü Halk Meclisi, Gazi halkının öz örgütüdür.

Bu nedenle Gazi halkından bekledikleri ilgiyi göremeyen oportünizm, "Gazi Halk Platformu" adı altında, Gazi'de hiçbir karşılığı olmayan 'alternatif' bir yapıyı kağıt üstünde oluşturur. Sonraki yıllarda bu 'yapı'nın da esamesi okunmaz olur.

Oysa Gazi halkı, Halk Meclisi ve Cephe hep vardır ve her önemli dönemeçte, her fırtınada daha fazla bütünleşerek güçlenmeye, umudu büyütmeye devam etmektedir.

GAZİ DAVASI
İSTANBUL'A
ALINSIN
Gazi Halk Meclisi

GAZİ DAVASI
İSTANBUL'A ALINSIN
GAZİ HALK MECLİSİ

GAZİ HALKI DEĞİL KATİLLER YARGILANSIN
HESABINI SORA
ALINSIN
İSTİYORUZ
GAZİ DAVASI KOMİTESİ

Gazi Halk Meclisi Örnek Oluyor
Halk Meclisleri Yayılıyor

Gazi Halk Meclisinin 5 Ekim 1996 yılında kuruluşundan itibaren, mahalle özgülünde yürüttüğü çalışmalar, halkın kazanımları, Gazi Davası sürecindeki inisiyatifinin yarattığı olumlu etki, İstanbul'un birçok mahallesinde Halk Meclisi Girişimlerinin çoğalması sonucunu doğurdu.

Okmeydanı Halk Meclisi Girişimini, Nurtepe-Güzeltepe, Alibeyköy, Gülsuyu-Gülensu, Sarıgazi, 1 Mayıs Mahallesi, Birlik Mahallesi (Ihlamurkuyu), Küçükarmutlu, Çağlayan Halk Meclisi Girişimlerinin kuruluşu izledi.

Gazi Halk Meclisinin çalışmaları, mücadelesi örnek oluyor, diğer yoksul mahallelerinde yaşayan işçiler-emekçiler, halk olarak kendilerine yaşatılan tüm sorunları çözme mücadelesinde bir araya geliyorlar, sorunlarını tartışıyor, yalansız-dolansız demokrasiyi yaşıyor, kendi kendilerini, mahallelerini yönetmeyi öğreniyorlardı.

Özellikle 'Susurluk Kazası'ndan sonra ortaya serilen kontrgerilla devlet yapısının, tüm halka teşhir edildiği ve halk düşmanı katillerin yargılanmasının istenildiği eylemlerin büyük bir çoğunluğu, Halk Meclisi ve Girişimlerinin eseri olmuştur.

Halk Meclisi ve Girişimleri hem gündüz, hem de meşaleli gece mitingleri düzenleyerek "Susurluk Devlettir! Pisliği Devrim Temizler!" sloganıyla halkların adalet ve özgürlük isteğini dile getirmiştir.

Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi, bu süreçte kurumlaşmasını tamamlamış ve meclise dönüşmüştür. Halk kürsüleri kurarak "Bir Ceza İstiyorum!" kampanyası düzenlemiş, katillere soygunculara, işkencecilere ilişkin halkın adalet özlemlerini dile getirmişlerdir. Bu kürsülerde, hiçbir yerde söz hakkı verilmeyen, konuşturulmayan işçi,

işsiz, esnaf, ev kadınları, halktan herkes konuşmuştur. Düzene, yolsuzluğa, sömürüye, adaletsizliğe, zulme karşı öfkesini dile getirmiştir.

Yine, mahalle içlerindeki, okul-cami-Cemevi civarındaki meyhane-bar, pavyonlara ve bunlar aracılığıyla sürdürülen yozlaştırma saldırılarına karşı yürüttüğü kararlı mücadele, kısa sürede tüm ülkede etkisini göstermiştir.

Alibeyköy Halk Meclisinin halkın birliğini sağlama çabaları ve uyuşturucu, madde bağımlısı halkın evlatlarını bu illetten kurtarma mücadelesi örnek alınan çalışmalardan olmuştur.

Sarıgazi Halk Meclisi Girişimi'nin Yenidoğan'daki gecekondu yıkımlarına karşı zafer kazanan direniş örgütlenmesi gibi başarılı çalışmalar, İstanbul dışına da taşmış, Mersin'de Demirtaş Mahallesi Halk Meclisi Girişimi kurulmuştur.

Bunlar, Cephe'nin iradi olarak çaba harcadığı, halkın kendi öz örgütlülüklerini yaratma hedefine bağlı kalarak önderlik ettiği faaliyetlerin soncuydu elbette.

Halk Meclisleri, sadece bugün itibariyle halkın sorunlarından bazılarının çözüme kavuşturulacağı örgütlenmeler değildi. Halk Meclisleri geleceğin halk iktidarının yönetim organları olacaktı. Köylülerin mezralarından başlayarak Genel Halk Meclisine kadar her aşamada, her yerleşim yerinde, çalışma biriminde meclisler temel yönetici organlar olacaktı.

Cephe, iktidar iddiasıyla hareket ediyor, bugünden yarına halkı bu bilinçle ve deneyimle donatıyordu.

Bu politika gelip geçici, propagandif bir politika değil, halkın öz örgütlülüklerini, devrimin üzerinde yükseleceği stratejik halk örgütlenmelerini bu günden yaratma ve geleceği bugünden biçimlendirmek amacıyla deneyim-birikim kazandırma politikasıydı.

Bunu halk anlamış ve sahiplenmişti.

Faşizm de kendisi açısından tehlikeyi farketmiş ve "Müphem Meclisi", "DHKP-C Meclisi Kuruyor" gibi manşetlerle aynı günlerde halk örgütlerine saldırmanın zeminini oluşturuyordu.

Bu gelişmeyi ve zorunluluğu bir tek Sol anlayamamıştı. Halka uzak, halktan uzak parti ve dergi bürolarında devrim, demokrasi mücadelesi, strateji ve taktikleri oluşturan, halkın söz ve karar hakkını sadece ve sadece kağıt üstünde veya sözlü ajitasyonlarında kullanan oportünizm ve reformizmin hala bunu anlayabildiğini söylemek zordur. Ancak, politika güç ile yapılır ve gücün kaynağı ya halktır ya da halkın düşmanı burjuvazidir.

Halk için politika yaptığını iddia edenler, gücünü halktan almak zorundadırlar. Devrimin başka bir güç kaynağı yoktur. Vardır diyen ve gücü başka yerlerde arayanlar yalancıdır, burjuvazi adına halkı kandırmaya çalışıyordur.

Gazi Halk Meclisi, Gazi halkı ve Cephe devrimi gerçekleştirecek tek gücün halk olduğunu, 37 yıllık pratikleriyle kanıtlamıştır.

Herkes bu pratikten öğrenmeli, dersler çıkarmalıdır.

NE SUSURLUK HÜKÜMET
NE SEÇİM
ADALETİSTİYORUZ
GAZİ HALK MECLİSİ

DİKMEYDANINDA
BAR – PAVYON
BİRAHANE İSTEMİYORUZ
DİKMEYDANI HALK MECLİSİ

2 Temmuz 1998 Okmeydanı
SİVASI UNUTMADIK
HESAP SORACAĞIZ!
OKMEYDANI HALK MECLİSİ

GÜCÜMÜZ
BİRLİĞİMİZDİR
OKMEYDANI HALK MECLİSİ
SİBEL YALÇIN
DİRENİŞ PARKI

GAZİ HALKI TUTSAKLARA, EVLATLARINA SAHİP ÇIKIYOR

Gazi Halkı Tutsaklara, Evlatlarına Sahip Çıkıyor

Gazi halkı ve hapishaneler...

Gazi halkı ve devrimci tutsaklar...

Gazi halkı ve hapishane direnişçileri...

Bu iki olgu, adeta etle tırnak gibidir. Kuruluş günlerinde ve 1975'lerden sonra Cephelilerle iç içe geçmeye başlamasından itibaren hapishaneler, devrimci tutsaklar ve direnişler, Gazi halkının günlük yaşamının bir parçası, sohbetlerinin konusu olagelmiştir.

Tutsak aileleri örgütlenmesi olan TAYAD'ın bu yüzdendir ki, Gazi halkının gönlünde ayrı bir yeri vardır.

İnsanca bir yaşam kurma mücadelesi içinde tutsak düşen Gazi halkının evlatları hep hasretle beklenir, görüşe giden aileye hal-hatır sorulur, ihtiyaç varsa karşılanmaya çalışılır, karınca kararınca hediyeler alınır, selamlar yollanır.

Tecrit işkencesinin olduğu F Tiplerinde, görüşlerin sınırlandırıldığı günlerde bile ne yapıp edip görüşlere girilmeye, birebir kucaklaşmaya çalışılır. Fakat F Tipi Hapishane saldırısı öncesinde E Tipi hapishanelerde görüşlere gidip, tutsaklarla görüşebilmek için yarışılırdı.

Hapishaneler ve devrimci tutsaklar, halkın mücadelesinin en güçlü moral değerlerini temsil etmektedirler. Özellikle ülkemizde 12 Mart, 12 Eylül cuntaları günlerinden beri bu böyle olagelmiştir.

Mahirler Maltepe Hapishanesinden özgürlüğe kavuştuktan sonra, "Denizlerin idamını engellemek Türkiye devriminin prestij sorunudur" diyerek kendilerini Kızıldere'de feda edecek denli dostlarını sahiplenme örneği göstermişlerdir.

12 Eylül zindanlarında siyasi kimlik ve kişiliği yok etmeye yönelik olarak yapılan vahşi saldırılara, işkencelere karşı, "Mamak'laşma" olarak tarif edilen, siyaseten yok oluşa ve düzene biat etme anlayışına karşı sevgili Dayımızın da içinde yer aldığı '84 Ölüm Orucu Direniş Zaferi, halkın moralini yükseltmiş, mücadele azmini, kararlılığını güçlendirmiştir. Bu yüzdendir ki, "Mamak" denilince teslimiyet, Metris denilince direniş akla gelir ve Metris halkımıza moral taşımıştır.

Faşizmin 12 Eylül sonrasında da değişmeyen zindancılık politikaları nedeniyle, düşman her fırsatta devrimci tutsaklara saldırmış, karşılığında direniş ve zafer geleneğini süreklileştiren Cephelileri ve devrimci tutsakları bulmuştur.

Bu kez devrimci tutsaklar yalnız değildir. 12 Eylül'deki direnişleri süreçlerinde hapishane kapılarında düzeni-devleti faşizmi tanıyan tutsak ailelerinin, bu sürecin dersleriyle yarattığı TAYAD'ı ve yoksul halkın her türlü fedakarlıkla ortaya koyduğu dayanışması vardır.

Tutsakların dilinde "dışarısı" olarak ifade edilenler, esasta tutsak aileleri ve devrimci tutsaklara karşı duyarlılığını yitirmeyen başta Gazi halkı olmak üzere yoksul gecekondu halkı ve duyarlı insanlarımızdır.

Gazi Halkı devrimci tutsakları desteklemek için gün olur, basın açıklamaları, yürüyüşler yapar, gün olur Dayanışma Komitelerinde yeralır, gün olur, süreli-süresiz Açlık Grevi yaparlar.

Halkın desteğinin biçimini, şiddetini belirleyen de faşizmin devrimci tutsaklara saldırısının şiddeti ve tutsakların direnişinin niteliği olur.

Gazi halkı vefalıdır...

Gazi halkı fedakardır...

Gazi halkı kahramandır...

1996 yılında evlatlarının katili, mahalle halkının düşmanı Mehmet AĞAR'ın Adalet Bakanı olduğu dönemde devrimci tutsakları Es-

kişehir tabutluğu başta olmak üzere hücrelere koymak isteyen, emperyalistlerin talimatlarını yerine getirmek için devrimci tutsakları bu hücrelerde teslim almaya zorlamak isteyen işbirlikçi oligarşiye karşı tutsaklar, 20 Mayıs 1996'da Süresiz Açlık Grevine (SAG) başlamıştı. Süresiz Açlık Grevi ile düşman geri adım atmayınca "Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız!" diyen devrimci tutsaklar, SAG'nin 45. gününde direnişi Ölüm Orucuna dönüştürdüler.

Gazi halkının sevgili evlatları ölüm için sıraya girmişlerdi. "Ya onurumuzla insanca yaşarız, ya da ölürüz" diyorlardı. Emperyalizmin satılık kalemşörleri, köşe yazarları, "Hiçbir şey için ölmeye değmez" diyor, işbirlikçileri de "yiyorlar, kantinleri boşalttılar, bunlar ölmezler" diyerek yalan ve demagojileriyle saldırıyorlardı.

Hapishanelerde bu zulüm yaşanır da, evlatları açlıktan ölür de, Gazi Halkının boğazından lokmalar geçer miydi hiç? Hele bir de operasyon yapıp, Ölüm Orucu direnişçilerine saldırmayı planlamış, iktidardaki katiller sürüsü.

Bunlar duyulur da durulur mu? Evlatların, kardeşlerin sıra sıra ölümü elleri-kolları bağlı izlenir mi?

Gazili hazmedemez böyle dört duvar arasındaki evlatlarına yönelik komploları-saldırıları. "Zulüm varsa direniş de var!" diyerek, bir yıl önceki barikatları yeniden kurarlar, Gazi'nin yiğitleri.

Devrimci tutsakları barikatlarıyla sahiplenir Gazi Halkı. Aygün Uğur, Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin şehit düştüğünde, o görüntüleri televizyonlardan izlediklerinde, oturdukları evlerin çatısı, duvarlar üzerine üzerine gelir Gazililerin. Boğulur o daracık evde ve atar kendisini dışarıya. Elinde bir sopa, bir taş barikatlardadır artık.

"Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!"

"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!"

Dillerde marşları, sloganları, ellerinde taşları ve sopalarıyla tut-

sakların yalnız olmadığını gösterirler.

Düşman kararlılıklarını sınar ve saldırır barikata. Sokak sokak çatışırlar.

27 Temmuz 1996'da 12 şehitle zafer kazanıldığında Gazililer de kazanmıştır. Barikatın kurulduğu yerde zafer halayları çekilir tilililer eşliğinde.

Gazi halkı ve hapishaneler...

Gazi halkı ve devrimci tutsakların direnişleri...

Etle tırnak gibidir demiştik başta...

Buca, Ümraniye, Ulucanlar, Burdur, Bergama... her katliam saldırısı, her direniş, ilk önce Gazilinin yüreğini hareketlendirir. Faşizmin hapishanelerinde Gazililer de vardır belki, ama her devrimci tutsak Gazi halkının evladı, kardeşi, abisi yerindedir. Ciğerinden bir parçayı tutsak etmişler gibi gelir Gazi halkına böyle günlerde; kulağı, gözü, aklı, fikri hapishanelerdedir Gazilinin.

F Tipi hapishaneler saldırısı, tecrit politikası, Gazi halkı tarafından en yakından takip ediliyordu.

2000 yılına gelindiğinde IMF ve Dünya Bankası talimatları gereği ve onların mali destekleriyle başlatılan F Tipi hücre hapishaneler inşaatlarına ve tecrit politikasına karşı düzenlenen tüm eylem ve etkinliklere Gazililerde katılıyordu. Çeşitli hapishanelerde 50'nin üzerinde Gazi Mahallesinden genç-yaşlı tutsak vardı.

20 Ekim 2000'de SAG ve Ölüm Orucu ilan edilmişti.

Bu kez '96 yılındakinden daha sert geçecekti çatışma.

Ölüm Orucu direnişçilerinden birinin dediği gibiydi durum... "Kurdun dişleri arasındayız. O dişleri kırarak zaferi kazanacağız!"

Beden beden o dişleri kırmak için yüzlerle sıraya girdiler.

Düşman, önceki direnişlerden dersler çıkarmıştı. Emperyalizmin

ve işbirlikçilerin politikalarını, tecrit politikasının sadece tutsaklara değil, tüm halka yönelik, tüm bağımlı, yeni-sömürge ülke halklarına yönelik bir politika olduğunu kavrayamayan Sol'a ve demokratik kitle örgütlerine, aydınlara yönelik manevralarıyla, demagoji ve yalanlarıyla yaklaşan faşizm, bu kesimlerin hatalarıyla birlikte oluşturduğu direnişe saldırı meşruiyeti ortamında, 20 hapishaneye aynı anda saldırmıştı.

Aynı, 12 Eylül 1980'de sabaha karşı 04.00'te nasıl Türkiye halklarına karşı faşist cunta saldırı düzenlendiyse, işbirlikçi oligarşi devrimci tutsakların olduğu tüm hapishanelere, 19 Aralık 2000 günü 04.00'de bombalarla, kurşunlarla, kimyasal gazlarla saldırdı. Menşei bilinmeyen bombalar kullandılar.

Bayrampaşa Hapishanesinde 6 kadını diri diri yaktılar.

Böyle bir vahşet ilk kez yaşatılıyordu.

Hapishanelerin çatısında kazma sallayan askerler, tepesinde gezen helikopterler, pencerelerinden çıkan alevler ve kara dumanlar, hapishanelerin 4-5 kilometre ötesine kadar yaklaştırılmayan tutsak aileleri, kendilerini ambulansların, polis-asker otolarının altına atan analar, yerlerde sürüklenen tutsaklar, gazetelerde, televizyonlarda tek merkezden servis edilmiş haber metinleri, "Sahte Oruç, Kanlı İftar", "Hayata Dönüş" manşetleri, 28 ölü, yüzlerce yaralı tutsak ile 19-22 Aralık 2000 günlerinin tablosu; faşizm tarafından kanla, vahşetle kazınıyordu zihinlerimize.

Gazi Halkı genci, yaşlısıyla Bayrampaşa ve Ümraniye hapishaneleri önünde, hastane kapılarındaydı. Evlatları, ciğer parçaları faşizmin postalları altında çiğneniyor, gazlarıyla boğuluyor, ne olduğu bugün bile bilinmeyen kimyasal silahlarıyla yakılıyordu.

Gazi halkı evlatlarına saldıran katliamcıları çok iyi tanıyordu.

Halkının umudu vatanseverlerin kahramanca direnişi, Fidanların, İbililerin, "Bir canım var halkıma, vatanıma feda olsun" diyerek

kendilerini feda etmeleri, Gazi halkının yüreğini kabartan, gururlandıran anlardı.

Bu kahramanlığı tarih yazıyordu sayfalarına.

Gazi halkı da ne yapması gerektiğini biliyordu. 12 Mart 1995'te kendi yaşadıklarını, şimdi devrimci tutsaklar yaşıyordu. Hızla şehitlerini son yolculuğuna uğurlamak için hazırlıklara başladılar.

Varsın emperyalizmin ideologlarından beslenenler, AB'ciliği, sivil toplumculuğu keşfedenler, devrimci-demokrasinin tabutlarına son çiviler çaktıklarını zannedenler gelmesinlerdi.

Onlar, zaten bizimle "aynı mahalleden değillerdi"

Onlar, hiç bir zaman başkalarının "taşeronu değildi, cepte keklik de olmayacaklardı".

Onlar, böyle anlarda "Binbaşım biz yokuz" diyerek, "farkımızı koyduk, iyi oldu" düşüncesiyle tavır alırlar, vatansever halk evlatlarının, ciğer parçalarının ölümünü izlerlerdi.

Onlar farklıydılar ve cenazelerimiz daha yerdeyken bu lafları edecek kadar da bu toprakların ahlakından, kültüründen uzaktılar.

O yüzden Gazi'nin evlatlarının tabutlarının altına omuzlarını koymadılar.

Gazi halkının o kar fırtınasında, sırtlarında tabutlarla dimdik, vakur, gururla, onurla yürüyen insanların tablosu Türkiye devrim mücadelesinin onur tablosudur.

O tabloda olanlar, o onur yürüyüşünü yaratanlar Anadolu'muzun geleceğini kuracak olanlardır.

O gün ve o günden sonra 7 yıl boyunca, korkunç bir sabır ve inançla sürdürülen Büyük Direnişimizin şehitlerinin tabutlarına omuzlarını koyamayanlar ise yaşadıkları her an o tablonun karşısında ezilecek, küçüleceklerdir.

Gazi halkı ise, her anma günlerinde kahramanlarımızı anmaya gelenlere ev sahipliği yapacak, o günleri geleceğe köprü olacak şekilde yaşatacak yeni bir ahlakın, yeni bir kültürün beşiği olarak Anadolu halklarına hizmet edecekti.

BAŞKA BUCA İSTEMİYORUZ
ÜMRANİYE-TABUTLUĞU KAPATILSIN

BÖLÜM 3

HER ANI EYLEM OLAN
80 SAATLİK DİRENİŞ...

"Ya şehidimiz hak ettiği
ve istediği gibi defnedilecek,
Ya da biz de onunla birlikte defnedileceğiz."

HER ANI EYLEM OLAN 80 SAATTE; FEDA, VEFA, BAĞLILIK VE DİRENİŞ VARDI!

4 gün... 80 saat boyunca... Günay'ın yoldaşları, Gazi halkıyla yine omuz omuza direndi faşizmin zulmüne karşı... Bir esnafın deyimiyle "35 yıldır" görmemişti Gazi halkı böyle bir saldırıyı. Ama bu zulme karşı tavır; teslim olarak, devrimcilerin cenazesini sahipsiz bırakarak değil, tam tersine her zamankinden daha da büyük bir sevgiyle, her zamankinden daha büyük bir faşizme öfkeyle sahip çıktılar yiğit Cepheli kadın savaşçının naaşına...

Silahların, gaz bombalarının konuştuğu Gazi'deki çatışmalarda, Cepheliler her anını eyleme dönüştürdükleri direnişle, Cephe geleneklerine, Gültepe, Kocamustafapaşa direnişlerine yeni bir halka daha ekledi. 80 saat boyunca bu direniş sürdü.

Şimdi Günay Özarslan'ın cenazesinde de, onun cenazesini alabilmek için yoldaşları kendini feda etmek için hazırdı. Çünkü biz biliyoruz ki; emperyalizmin yeni sömürgesi bir ülkede, faşizmin en vahşi şekilde katliamlara giriştiği böyle bir ülkede, FEDAYI GÖZE ALMADAN CENAZEMİZİ ALMAK BİLE, CENAZEMİZİ GELENEKLERİMİZE GÖRE DEFNEDEBİLMEK BİLE MÜMKÜN DEĞİLDİR!

Burası Gazi!

25 Şehidiyle Burada Cephe Var!

Ölümüne Direnilir, Şehit Olunur, TESLİM OLUNMAZ!

YENİ ŞEHİTLER PAHASINA

ŞEHİDİMİZE SAHİP ÇIKTIK!

Savaştan çıkıp geldik...

"Bu direniş bizi birbirimize bağladı, kaynaştırdı." (Bir Cepheli)

"Hareketimi çok seviyordum ama bu yaşadıklarımızdan sonra her şey çok daha farklı, artık hiçbir güç beni bu hareketten ayıramaz" (Bir Cepheli)

"Ayaklanmadan bile daha iyiydi" (Bir Cepheli)

4 günlük cenaze direnişi, arkadaşlarımızın da dediği gibi bizi birbirimize bağladı, tek vücut yaptı. Ölümüne bir direniş gerçekleşti Gazi'de. Düşman bütün hırsıyla saldırdı. Karşısında kadın-erkek, genç-yaşlı direnen bir halk buldu. Şehidine sahip çıkan bir halk.

70 yaşında amcalar, teyzeler TOMA'lara taş atıyor. Ailelerimiz dur durak bilmeden çatışıyor, taş atıyor ve sakin sakin geri geliyor. Koca bir Cemevi var, binlerce kişi alır, ama aile ile ilgilenen ve morgda nöbet tutanlar dışında kimse gelmiyor Cemevine, herkes barikatta.

Sabahın 8'inden gece 01.30'a kadar sürdü çatışma. Gece en fazla uyuyan 3 saat uyudu. Ertesi gün tekrar çatışma. Düşman ölümüne saldırıyor, yaralılarımız çok, insanlar yorgun, uykusuz...

Direncimizi kırmak için daha kötü saldırdı ikinci gün düşman; insanlar gider diye düşündü. Sinir gazları, portakallı gazlar kullandı. Herkes cayır cayır yanıyor ama çatışmanın hızı düşmüyor, Gazi halkı da burada. Sürekli yemek, kıyafet geliyor. Kadınlar eline ne geçerse tencere tava gibi ses çıkartıyor, eylem aracına dönüştürüyor. İki

kadın gelmiş; ellerinde 3 şişe pril, bunları sokağa dökeceğiz, akrepler kayıp uçsun şerefsizler diyorlar. Taş kırıyorlar. Biz durduruyoruz, ara veriyoruz çatışmaya, ama halk durmuyor. Caddeden sürekli çatışma sesleri geliyor. Her şey bitmiş, bir genç tek başına kafa tutuyor TOMA'ya, bayrak sallıyor önünde. Halk koro halinde küfrediyor polislere.

80 Saatlik Direnişi Yaşayanlar Anlatıyor

Sibel Yalçın'ın Hasan Ferit'in Cenazelerini Nasıl Gömdüysek; Bugün de Günay'ın Cenazesini Gömdük

24 Temmuz Cuma:

Gazi Mahallesi'ndeki taziye çadırına defalarca saldırdılar. Burada kalabalık bir kitle çatışıyordu. Akşama yürüyüş çağrısı yapılmıştı ve gerçekten halk akın akın geliyordu yürüyüş saati yaklaştıkça.

Yürüyüş başladıktan kısa bir süre sonra saldırı başladı ve çok görkemli bir çatışma oldu. Aslında önümüzdeki günlerin nasıl geçeceği de belli oluyordu. Saldırı çok boyutluydu. Gaz, plastik mermi ve ses bombası yağdırdılar, ancak insanlarımızda da müthiş bir motivasyon vardı.

Çatışma sürerken Adli Tıp'ın önüne grup grup insan gelmeye başladı. Saat gece 01.00 gibi cenazemizi aldık. Sonrasında yürüyüşle cenaze Cemevine taşındı ve nöbet başladı.

***

Sabahın erken saatlerinden itibaren Gazi Mahallesinde çatışmalar başladı. Akşam 19.00'dan itibaren Gazi sokakları kesintisiz bir şekilde çatışmalara şahit oldu. 23.00'a kadar aralıksız süren çatışmaların ardından cenazenin Gazi'ye geldiği öğrenilince, Gazi girişine inilerek cenaze karşılandı.

Köşe Durağına kadar arabayla götürülen cenazenin ardından Köşe Durağında önde kırmızı sancaklar ardında Cepheliler ve arkasında kadınların omuzundaki Günay Özarslan Cemevine kadar taşındı.

25 Temmuz Cumartesi

Sabahtan itibaren Cemevinde toplanılmaya başlandı. Biz saat 16.00'ya Cemevinde saygı nöbeti ve 17.00'de Gazi Halk Meclisi önünden yürüyüşle cenazenin mezarlığa getirilerek defnedilmesi programı koyduk. Aileyi arabayla aldırıp Cemevine getirmiştik.

İlan ettiğimiz saat öncesinde şehidimizi hazırlamaya başladık. Saat 14.00'de yıkamaya başladık. Yıkama bitince tüm kadınlarımız gelip su döksün dedik. Sanki uyuyordu Günay Abla. Gözleri hafif aralıklıydı. Dudakları gülümser şekildeydi.

Her tarafında kurşun yarası vardı içimiz öfke doldu. Herkes su dökünce kefenle sardık ve üzerine bayrağımızı koyduk. Kızıl bezle, karanfille ve başını kızıl yazma ile kapattık. Öncesinde saçlarına ve ellerine kızlarla kına yaktık.

Saat 16.00'da omuzlarımıza alıp zılgıtlarla dışarı çıkardık ve yüzü açık bir şekilde koyduk. Toplu saygı duruşunda bulunup saygı nöbetine başladık. İnsanlar sıra sıra önünden geçip öptüler. Arkadaşlarımızdan kulaklarına eğilip hesap sorma yeminleri edenler vardı. Bu yemini içimizden yüzlerce kere ettik.

Dışarıda bir hareketlilik başladı.

Haber geldi, düşman flamalarımıza pankartlarımıza izin vermiyormuş.

Şimdiye kadar kaç kere izin aldıysak...

Hemen Günay Abla'nın tabutuna sarıldık. Bizi çiğnemeden alamazlar dedik. Cenazeyi korumak için özel olarak görevlendirdiğimiz 20 kişi vardı. Bunları çağırdık ve hemen cenaze etrafında el ele tutuşup beklemeye başladılar. Dışarıda saldırı başlayınca biz Günay'ı alıp içeriye morg bölümüne yerleştirdik, bir zarar gelmesin diye. Önceki günden çatışma hazırlıklarımız vardı zaten. Çatışmayı başlattık.

Epey kitlesel bir çatışmaydı.

Cemevinin içinde ilk başta bir sürü insan birikti, ancak bizimkilerin molotofla TOMA patlatmaları ve akrepleri kaçırmaları, herkese güven kazandırdı. Bir süre sonra herkes sokaklardaydı.

Tabii bunlar olurken hepimiz birden oradaydık. Aramızda "birileri çıksın", diye konuşuyorduk. Ama kimse çıkmaya gönüllü olmayınca böyle devam etti. "Ölmek var, bir tek adım bile geri atmak yok" dedik.

Ertesi gün için de tekrar çağrı yaptık cenazemizi kaldırmak için.

Cemevine geçtik ve bizimkileri sağdan soldan toplayıp toplantı yaptık. Dönüşümü ve gerekli örgütlenmeleri konuştuk. Geri adım atmayacağımızı geleneklerimizle gömeceğimizi anlattık.

Milislerin hangi durumda çıkacağını anlattık. Kitlesel çatışmanın meşruluk sağladığını, sadece kontra bir durumda veya cenazeyi kaçırmaya yönelik bir girişimde milisler gizli durumdan açığa çıkmalı dedik.

Bu gece saat 01.00'e kadar sürdü çatışmalar.

Çatışmadan sonra ise o yorgunlukla hiç sesini çıkarmadan saatlerce barikat kurdu insanlarımız. İnşaat demirlerini büküp direkten direğe bağlayarak ve bunların arasına odunlar ve dev saksılar koyarak çok sağlam barikatlar yaptık. Sabaha kadar türküler ve marşlarla bekledik.

***

Katiller Cemevini sarmış durumda. Günay'ımız Gazi Cemevi morgunda. Cemevi içinde yoğun gaz saldırısına uğrayan halkımız şehidini bırakmıyor.

İçeridekiler zor şartlara karşın Cemevi içinden çıkmıyorlar. Canları pahasına Cemevinde kalarak şehitlerini koruyacaklarını söylüyorlar.

Cemevinin sokağını 8 Akrep, 3 TOMA tutuyor.

26 Temmuz Pazar

Bugün için Alevi kurumlarının ve HDP'nin Cemevinde açıklama yapmak için çağrı yapmışlardı.

Günay'ın annesi "Katiller, faşistler benim kızıma 15 kurşun sıktı, cenazemizden ne istiyorlar?" diye ağıt yakıyordu, çok güzel, çok meşru konuştu gerçekten.

Cenazeye saldırının, infazın, katliamın üstünü kapatmak bizi terörize etmek için olduğunu, bizim cenazemizi geleneklerimize göre gömmekte kararlı olduğumuzu anlattık.

Biz saat 13.00'teki çağrımızda, aile ile birlikte cenaze aracına bineceğiz ve kitlenin önüne geçeceğiz, saldırsalar da aracı çekmeyeceğiz, "önümüzden çekilin" diyeceğiz diye karar almıştık. Kitle de arkamıza sıralanacaktı. Anne, "Siz gelmeyin, kimse gelmesin. Ben dikileceğim önlerine. Beni de öldürsünler. Sizi kaç gündür zaten mahvettiler" diye ısrar etti. Biz, "ne olacaksa hepimize birden olacak" diye ikna ettik.

12.00'deki ikinci açıklama öncesi düşman tekrar saldırmaya başlayınca yine çatışmalar başladı.

Akşama doğru saldırıları boyutlandırdılar ve özel harekat polisleri zırhlılardan inerek Cemevine yöneldiler.

Biz de bulunduğumuz yerde cenazeye yönelindiği haberini alır almaz çıkıp Cemevine gittik. Ancak oraya varmamız epey zaman aldı, çünkü polisin girip saldırmadığı sokak kalmamıştı.

Tüm sokaklara akreplerle girmiş, insan olsun olmasın gaz atıyorlardı.

Yüreğim yerinden fırlayacaktı sanki, ne kadar korktuğumu anlatamam. Ya cenazeyi kaçırırlarsa ne yaparız, diye aklımdan geçirip

durdum.

Aklıma feda eylemi geldi. Ancak Cemevindeki durumu bilmediğimden "Polis çoktan girdi, gözaltı yapıyor ve cenazeye ulaşmak üzere" diye düşündüğümden bunu yapma düşüncesi, "kaçırdıktan sonra gider karakolun önünde kendimizi yakarız" diye geldi.

Cemevine yaklaştığımızda bir süre durumu izledik. Böyle durumda müdahale edeceğiz dediğimiz halde milisler emin olamamışlardı. Bir yolunu bulup Cemevinden içeriye daldık.

Gururla gördük ki, iki yoldaşımız feda hazırlığı yapmış bile.

Ancak düşman, milislerden mi yoksa feda eyleminden mi korktu bilmiyorum, ama Cemevinden uzaklaştı. Yine caddede ve ara sokaklarda saldırmaya başladı.

Bu noktadan sonra karar aldık, cenazeye yönelirlerse feda eylemi yapacaktık.

Gece 02.00'ye kadar sürdü çatışmalar.

***

26 Temmuz günü çatışmalar daha saat 11.30'da başladı. HDP milletvekillerinin de katılımıyla demokratik kitle örgütlerinin 12.00'da yapacağı açıklamayı dahi beklemeden, polisler 8 akrep ve 3 TOMA ile Cemevinin önüne kadar gelerek, ani bir baskın yaptı. Bu saldırı karşısında Cepheliler hiç tereddüt etmeden direnişe geçti. Önce sloganlar atıldı, ardından Cemevini korumak için çatışmalar başladı. Cepheliler ellerinde taşlar ve molotoflarla aralıksız çatıştı. Sürekli olarak TOMA'lardan sıkılan kimyasallı su ile kitle defalarca çapraz ateşte kaldı.

Cepheliler defalarca ıslandı, gaza boğuldu, ama asla geri adım atmadı. Çatılardan akrepler molotof ve taş yağmuruna tutuldu. Her yer direniş oldu Gazi'de. Cepheliler Cemevi tarafında çatışırken, Gazi'deki diğer sol örgütler de karşı sokakta çatıştı. Çatışmaların daha da arttığı öğle saatlerinde Cemevinin üstü ve altında çatışanlar, bir

anda polislerin üzerine yürüyerek katilleri caddede sıkıştırdı. Bunun üzerine polis kaçtı ve ara sokaklarda çalışan tüm halk bir anda İsmetpaşa Caddesine çıktı. Binler bir anda caddeyi doldurdu. Burada kurulan barikatlar bir bir güçlendirildi. İnşaat telleri el yordamıyla, kalaslar kullanılarak birbirine bağlandı.

Kızıl bayrakları ve sloganlarıyla caddeye yayılan Gazililer gelen ilk akrebi, attığı tüm gaza rağmen geri püskürttü. Ardından katil sürüsü 4 TOMA ve onlarca özel harekat polisleri ile saldırdı. Bu çatışmalarda Halk Cepheli Sadık Karaaslan, kaşına gelen gaz kapsülüyle yaralandı. Bir genç yüzüne çarpan gaz kapsülüyle yaralanırken, 12 yaşlarındaki Yasin de baygınlık geçirdi.

İlerleyen saatlerde de polisler, özel tim ve TEM polislerini halkın ve Cemevinin üzerine sürdüler. 2 gündür Cemevini gaz altında tutan polisler, bu kez de özel timlerle baskın düzenledi. Morg girişine kadar gelen polislere karşı Cemevi içinde de barikatlar kuruldu, Günay Özarslan'ın bedenine siper oldu yoldaşları.

Buradaki direniş karşısında geri çekilmek zorunda kalan polisler, ardından da ara sokaklarda gözaltı yapmaya çalıştı. Günay'a siper olan yoldaşları daha sonra yaptıkları açıklamada ikinci bir saldırı olursa kendilerini yakacaklarını söylediler.

Yoldaşlarını savunan Cepheli kadınlar nöbetlerini sürdürüyor, Günay'ın bedenine düşman eli sürdürmeyen yoldaşları onu Gazi toprağına kavuşturmak için savaşıyor!

Çatışmalar bu kadar şiddetlenmişken, Cemevinin iki sokak altında bir yerde, bir çevik kuvvet polisinin üç kurşunla göğsünden vurulduğu ve ilerleyen saatlerde öldüğü bilgisini aldık... Polisin nasıl vurulduğuna dair net bilgimiz yok. (Benim notum: çıkarılabilir...)

Gazi halkı yiğit kızı için çatışıyor.

Artık direnmiyor, savaşıyor!

***

Ya Bu Cenaze Bizim Geleneklerimize Göre Gömülecek

Ya Da Hepimizi Öldürdükten Sonra Alıp Kendisi Gömecek Düşman

3. gün; Cemevini özel harekatla bastıkları an... Mola verdiğimiz zaman, meydanı boş bulup barikatları yıkarak gelmişler, ilk defa o zaman çevik ve özel harekat indi. Hep akrebin, TOMA'nın içinden saldırdı korkaklar, bir tanesi bile araçtan inmeye cesaret edemedi. Gaz atılınca Cemevinin içine doluşmuş herkes, gazdan göz gözü görmüyormuş, herkes bayılmış, yerlere serilmiş. Morgda cenazenin başında 3 kişi varmış. Onun dışında herkes karşı binadaymış.

Arkadaşlar "cenazemizi kaçıracaklar, hep birlikte karşıya morga koşacağız, izin vermeyeceğiz almalarına" demişler. Çağrı yapmışlar herkese. 7 arkadaşımız koşmuşlar. Bu arkadaşlarımız, özel harekat silahlarla Cemevi bahçesindeyken, gaz içindeki bahçeye fırlayıp şehidimizi koruyor. Orada taranmayı göze alarak koşuyorlar. Morgun kapısını çalıyorlar ama içeridekiler polis diye açmıyorlar. "Arkadaşlar biziz" deyince kapı açılıyor. Bu esnada polis sadece izliyor ve bir kısmı kaçıyor. Şaşkınlıktan ve korkudan gözaltı yapmaya cesaret edemiyorlar. Arkadaşlarımızın cüreti karşısında donup kalıyorlar. Arkadaşlar kapı açılana kadar yoğun gaz altında kaldıkları için çok kötü oluyorlar, ama morga girer girmez barikat kuruyorlar. Günay ablanın olduğu bölmenin önünde kenetleniyorlar hemen.

Bu saldırıdan sonra alınan feda kararı, herkesi çok etkiledi. 2 arkadaşımız ellerinde tinerle, Günay ablanın olduğu bölmenin önünde beklemişler. 19 Aralık geldi, "Canım Feda" kitabında anlatılanlar geldi aklımıza. Gözümüzün önünde gülüyor yoldaşlarımız, konuşuyoruz her şeye dair, tüm bu sohbetler, gülmeler olurken onlar avuçlarının içinde çakmak tutuyor bir yandan, her an kendilerini yakabilirler. Herkesin yüreğini yanıp tutuşturan tek bir duygu vardı; "Cesetlerimizi toplamadan asla şehidimize el süremeyecekler". Ya bu cenaze bizim geleneklerimize göre gömülecek, ya da hepimizi öldürdükten sonra alıp kendisi gömecek düşman.

27 Temmuz Pazartesi

Sabah saat 05.30'da tekrar gazla saldırmaya başladılar Cemevine. Biz operasyon yapacaklar diye düşünüp hazırlandık, ama baktık barikatları temizlemeye çalışıyorlar. Bu sırada da Cemevini taciz ediyorlar. Saat 06.30 gibi ses bombası ve havai fişeklerle, bize saldıran akrep ve TOMA'ya cevap verdik. Kitlesel çatışmayı başlatmadık, günün programını bekleyelim ve sabahtan kitleyi yormayalım diye. Bu sabah insanlar akın akın Cemevine geliyordu. Bu nedenle kapılardaki barikatları kaldırdık, insanlar rahatlıkla girsin diye. Sokaklardaki barikatlara dokunmadık.

Saat 16.00'ya yine cenaze kaldırma çağrısı yaptık. Bugün ayrıca aile de açıklama yaptı. Saat 12.00'da Çağlayan Adliyesinde avukatlar ile aile suç duyurusunda bulundu. Saat 14.00'de valilik önüne oturma eylemi başlatacaktık annesi, ablası, 5 TAYAD'lı ve avukatlarla... Ancak sabah CHP milletvekili Veli Ağbaba arayarak, düşmanın saat 12.00'da istediğimiz şekilde yürümemizi kabul ettiklerini söyledi. "Biz çağrımızı 16.00'ya yaptık, o saatte kaldıracağız" dedik. "Bunu da muhtemelen kabul edecekler" dedik ve valilik önünü iptal ettik. Ve öğlen bunu da kabul ettirdiğimizi öğrenerek tüm kitleye zaferimizi ilan ettik.

Saat 16.00'da omuzladık Günay'ımızı. Cenaze aracına bindirerek, güvenliğini alarak Halk Meclisinin önüne indik. Burada da bekleyenler vardı bizi. Ancak tek tipler kortejler oluşunca, kortejden daha kalabalık bir kitle de etrafımızdaydı.

***

Halkın katılımı çok güzeldi. Yaşlı amcalar, teyzeler bırakıp gitmedi bizi. Gidip sakin sakin Akrebe taş atıp arkasını dönüp giden amcalar vardı. Gazların ortasından sakin sakin yürüyen teyzeler

vardı.

Evlerin kapıları sürekli açıktı.

Herkes evinde ne varsa verdi; ekmek, poğaça, süt, sirke, bez, peçete...

İki yaşlı kadın geldi, evlerinden üç kutu bulaşık deterjanı getirmişler. "Bizi yola götürün, bunları dökelim de kayıp düşsünler" dediler.

Bizim kitlemizin tamamı cenazeyi vermemeye kilitlenmişti. Dönüşüme itiraz edenler, gitmek istemeyenler oldu. Hedef gözetip gaz atıyorlardı. Şehit ve ağır yaralı vermememiz şanstır, çünkü cüretle çatıştı kitlemiz.

Günay'ın annesi ve genel olarak ailenin dik duruşu da güç verdi herkese. Ablası ağladığında anne kızdı. "Günay böyle mutlu, siz de mutlu olacaksınız" dedi. Hepimiz, "ailelerimiz bizim de şehitliğimizde böyle olsun" dedik.

Daha başka anlatılacak bir sürü güzellikleri olan bir okul gibiydi direniş.

Herkese yazdıracağız...

***

Günay İçin Cemevinde Direnişin 4. Günü

Şehitlerimizi Kendi Geleneklerimize Göre Son Yolculuklarına Uğurlamamıza Hiçbir Güç Engel Olamaz!

26 Temmuz'un 27 Temmuz'a bağlandığı gece, Cemevinde 3. geceyi de şehitlerinin yanında geçirdi Halk Cepheliler.

Yüzlerinde yoldaşları için 3 gündür verdikleri dişe diş mücadele ve yaratılan direnişin mutluluğu ile yoldaşları, Günay'ın vatan topraklarına emanet edene kadar rahat uyku uyumayacaklarının görev bilinciyle bekleyişlerini sürdürdüler. Gece boyu Cemevi bahçesinde marşlar söylendi. Günay Özarslan'ın sevdiği türküler söylendi. Polis hiç kimse olmamasına rağmen boş sokaklara biber gazı atmayı sürdürdü. Cemevi bahçesinde bekleyen Cephelileri gaza boğdu. Gece boyu şehitlerini bekleyen Cephelilere direnişin 4. günü sabah 5.00'te tekrar gaz bombaları atarak saldıran katiller, İsmetpaşa Caddesinde kurulan barikatları kaldırmaya başladı. 26 Temmuz Pazar günü başından yaralanan ve kaşına 20 dikiş atılan Halk Cepheli, Cemevine gelerek direnişe katıldı.

Şehitlerimizi kendi geleneklerimize göre son yolculuklarına uğurlamamıza hiçbir güç engel olamaz. Bunu düşmana bir kez daha göstereceğiz. Sibel Yalçın'ın cenazesini alabilmek için dünyayı ayağa kaldırmış, günlerce direnmiştik.

Bugün de aynı kararlılıkla, şehitlerimiz için her türlü bedeli ödemeye ve ödetmeye kararlıyız. Bu kararlılıkla Gazi Cemevinde direniş 4. gününde devam etti.

Saat 15.40

gibi kitle ile birlikte cenazeyi alıp meclise doğru yola çıktık. Cenazeyi deponun önünden değil, otobüslerin gidiş yolundan dolaştırarak Gazi Halk Meclisi önüne getirdik. Dolayısıyla daha fazla sokaktan

geçirmiş de olduk.

Gazi Halk Meclisinin önünde kortejler oluşturduk, ama kitlenin çoğunu korteje sokamadık bile.

Saat 16.30'dan sonra yürüyüşe başlayabildik. Çok kalabalıktı, Gazi Halk Meclisi önüne biz cenzeyle gitmeden önce resimli dövizler, flamalarla bir kortej oluşturmuştu arkadaşlar. Bu esnada diğer sol da kendi flamaları ile katılmak istemiş, arkadaşlarımız buna müsaade etmemişler zaten.

Meclis önünde kortejler oluşturup yürüyüşe başladık. İki saate yakın sürdü yürüyüş. Yürüyüş çok kalabalıktı. Cemevinin olduğu caddede insanlar çoktu. Kortejin içindeki kadar dışında da insan vardı. Kortej caddede ilerlerken alkışlar zılgıtlarla karşıladı Gazi halkı. O caddedeki kitle, kortejle birlikte mezarlığa kadar geldi.

Mezarlığın oradaki tepelere çıkanlar vardı. Çok güzel kalabalık öfkeli bir kitle vardı.

Mezarlıkta cenaze toprağa defnedildi, sonra biz programımızı yaptık mezar başında. Saygı duruşu yapıldı. Halk Cephesi adına konuşma yapıldı. İki tane şiir okundu, Günay'a yazılan bir yazı okundu, TAYAD'lı ana konuşma yaptı. Sonra Grup Yorum, Günay'ın istediği marşları söyledi.

Saygı duruşu sırasında mezardan uzak bir yerden üç el silah sıkıldı.

Mezarlıktaki programın ardından aileyi Gazi Şehitleri Cemevine getirdik. Orada bir saate yakın durup sonra evlerine yolcu ettik.

***

Direnen Gazi Halkı Kazandı, Kürt Halkının Yiğit Kızı Günay Gazi Toprağına Kavuştu

4 gün süren direnişin ardından 27 Temmuz'da Gazi halkı yiğit kızını o bereketli, o güzel toprağına kattı.

Şimdi artık, Kürt halkının yiğit kızı, adımladığı, ekmeğini yiyip suyunu içtiği, direnişine taş, sloganına ses olduğu topraklarda bir tohum oldu. O artık, Dayı'mızla, Naillerimizle, Çuhadarlarımızla, Elif Sultan'ımızla halaya durdu ve zılgıtıyla inletti her yanı...

Günay omuzlarımızda bir top karanfil; 15 kez açtı çiçek, 15 kez gönlümüze doğdu. Onun bedenine saplanan 15 kurşun, gözümüzde yaş olsa da en gür sloganımız, sorulacak hesabımız oldu daha çok.

İşte adımlıyor Gazi'nin sokaklarını yiğit Kürt kızı. 24'ünde karanfil oldu, Temmuz'un 27'sinde vardı gideceği yola... Katiller el sürmek istediyse de dokundurtmadı yoldaşları bedenine o katil elleri. Kendilerini siper ettiler karanfil kırılmasın diye... Üç gün süren direnişte, ağır bedeller ödendi. Yaralıların her biri, Adli Tıp önünde gözaltına alınanlar, Büyük Ailesi, Özgür Tutsaklığı paylaştığı kadın yoldaşları, evlerine varıp iki söz söylediği hemen herkes onunla son kez gezdi Gazi'de. Önde yoldaşları, arkasında kızıl bayraklarıyla, öfkeli, hesap soran sloganlarıyla gezdi son kez Günay.

Hazırlamıştı yoldaşları mezar yerini, sanki bir gelin, kına gecesine hazırlanıyor... kızıla kesmiş her yan, sarı çiçeklerin her biri ömründen çalınan güzelliği mücadelenin. Ve kefeninin içindeki gibi tabutun üstünde de sarı yıldızımız, uğruna "asla teslim olmadığı"...

Vakti geldi o bereketli toprağa karışmanın. Kadın yoldaşları yerleştirdi onu, sonsuzluğa varacağı son yatağına. Küreklerle toprak atıldıkça ağıtlar yükseldi, her bir yoldaşı sıktı yumruğunu, biraz gururlu, biraz hazin, ama en çok da öfkeliydi tüm yoldaşları.

Onu yoldaşça gömmenin onuruyla başı dik, ama onsuz olmanın, ondan çalınan yılların, mücadelenin öfkesiyle dolu.

Defin işlemi bitmeye yakın Cephe Milisleri havaya sıktıkları kurşunlarla selamladı, yiğit savaşçımızı. Tek Tip Birliği kızıl flamalarıyla etrafında durdu dimdik, zaferi getireceğimiz günlerin sözünü verdi.

Annesi bir an olsun ayrılmadı Günay'ın yanından, ağıdı yürekleri

yaktı... Sonra hasretle sardı mezar taşına yazmasını. Kızıl ve sarı çiçekler yorgan oldu Günay'a, mezarının üstünü öyle çiçekle doldurdu TAYAD'lı anaları...

Artık Günay kavuştu toprağına. Ve üç gün, üç gece omuz omuza çatışan Gazi halkını, destek veren sol-sosyalist tüm örgütleri selamlayarak anma başladı. Önce Dev-Gençli bir yoldaşı Nazım Hikmet'in "Zafere Dair" isimli şiirini okudu. Sonrasında TAYAD'lı bir anamız söz alarak Günay'ın son yolculuğu için verilen mücadeleyi anlattı. Ümit İlter'in şiiri okundu

"...Bekleyin halk düşmanları,

Günay Günay çıkıp karşınıza

Dokunacağız hayatın tetiğine..."

Ve son olarak da Grup Yorum geldi, Günay'ın isteği üzerine Munzur'u söyledi, Dersim'in yiğit kızı için. Ve tüm şehitlerimiz gibi "Bize Ölüm Yok" denildi hep bir ağızdan.

Ve herkes son kez toprağına, çiçeğine el sürerek, bu yiğit kızın annesinin elini öperek ayrıldı mezarlıktan.

"Cesetlerimizi toplamadan
asla şehidimize el süremeyecekler.
Ya bu cenaze
bizim geleneklerimize göre gömülecek
ya da hepimizi öldürdükten sonra
alıp kendisi gömecek..."

FEDAYI KUŞANMIŞ CEPHELİLER KARŞISINDA
ÖLÜMÜ DE, FAŞİZMİ DE DİZE GETİRDİK!
CENAZEMİZİ ALDIK, GELENEKLERİMİZLE GÖMDÜK
BİZ KAZANDIK!
BURASI GAZİ!
UNUTMAYIN!
BURADA 28 CEPHELİNİN KANI VAR!

Cenazemizi alacağız dedik, aldık.

Gazi'ye gömeceğiz dedik, gömdük.

Bizim kararlılığımızı, bizim cüretimizi sınamayın.

Bu dünyada sınanmayacak tek şey CEPHELİLERDİR!

Bizi sınamayın!

Bize ya iktidarı verin, ya da çekin o iğrenç, pespaye, vahşi, insanlık dışı yöntemlerinizi...

Çünkü size karşı savaşan, size karşı; bağımsızlık için, halkı ve vatanı için canını tereddütsüz feda etmeye hazır onlarca CEPHELİ var.

Bugün Günay bunu yaptı. Bedeninde açılan sayısız kurşun deliklerine rağmen, tüm Türkiye ve dünya halklarına bunu gösterdi.

Bu çağrıyı yapmaya hazır yoldaşlarını bilerek, onlara güvenerek yaptı... Tereddütsüz ölümü göze alışımız; gücünü ve şeklini, Marksizm-Leninizm'den ve tarihimizden alır.

Yeni sömürge bir ülkede devrimcilik; emperyalizmle ve oligarşiyle uzlaşmayan ve bedel ödeyebilen bir devrimciliktir.

Uzlaşanlar ve bedel ödemekten kaçınanlar reformist, Avrupacı, sivil toplumcu olabilirler; AMA ASLA DEVRİMCİ OLAMAZLAR!

Yeni sömürge bir ülkede devrimciliğin manifestosu; Mahirlerin

“Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik” sözlerinin siyasi muhtevasındadır!

Bugün bu siyasi gelenekler GÜNAYLARLA “ASLA BENİ TESLİM ALAMAYACAKSINIZ!” DİYEN CEPHELİLERLE SÜRÜYOR!

Bizim yüreğimiz de, bizim beynimiz de, bizim bedenimiz de çok sınavlardan geçti...

“Tohumda toprakta hakça” dediğimiz için Baba İshak olup kale burçlarına mı asılmadık?

Şeyh Bedreddin ve onunla birlikte savaşan Börklüce Mustafa, Torlak Kemal... “Yarin yanağından gayrı her şeyde, her yerde hep beraber” diyerek Osmanlı'ya ecel terleri döktürten, yeni ortakça bir yaşam için canımızı, kanımızı tereddütsüz verdik.

Hz. Hüseyin olup Kerbela'da “ben burada bugün direnmezsem, yarın kimse direnmez” diyerek canımızı yarınlar için mi vermedik?

“Ferman padişahın, dağlar bizimdir” diyerek zalime başkaldıran ve bunun için dağları dost bilen, boyun eğmeyi değil, isyanı seçen Dadaloğlu biz değil miydik?

Hızır Paşa kendisiyle canı için pazarlık yapmaya çalışırken “Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan” diyen Pir Sultan'dır. İnancı için ölümü kucaklamanın ta yüzyıllar önceki adımız değil miydi bizim?

Mahirler değil miydi; devrimci dayanışmayı en üst boyuta taşıyıp, Denizlerin idamı için kendi yaşamını tereddütsüz hiç sayarak, hareketin fiziki olarak imhasını bile göze alarak, Kızıldere'de “Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik” diyerek, Türkiye devriminin manifestosunu yazan...

Hz. Hüseyin'den Baba İshaklara, Mahirlerden, Dayılara, Sabolardan, Sibellere, Elif Sultanlara, Günaylara...

Halkın öfkesiyiz, halkın tereddütsüzlüğü, baş eğmezliğiyiz.

Bugün dünyada biz varız diyorsak, bu varlığımızı işte böyle kanıtlamışızdır.

Kanla, canla yazmışızdır.

Feda'yla örmüşüzdür tarihimizi...

Bu yüzden kanla yazılan tarihi silemiyorlar.

Bu yüzden bizi her sınamak istediklerinde, yine cevaplarını alıp peyder pey arkalarına bile bakmadan inlerine çekiliyorlar.

Biz savaşmayı da, bu savaşta gerekirse ölmeyi de çok iyi biliriz. Ölürüz, ama teslim olmayız.

Düşünün... Tüm dünyayı kana bulayan, insandan düğme yapan, yakan Hitler faşizmine karşı Leningrad Kuşatması tam 900 gün sürdü. (30 Ağustos 1941'de başladı, 27 Ocak 1944'te bitti.) Kuşatmada 3 milyonluk Leningrad halkının 1 milyonu açlıktan öldü.

Teslim Olmadık,

Faşizmi Teslim Aldık, Biz Kazandık!

Düşünün... Tüm dünyayı kana bulayan, insandan düğme yapan, yakan Hitler faşizme karşı; Stalingrad Kuşatmasını...

Naziler, 13 Eylül 1942'de Stalingrad'a saldırdı. 2 Şubat'ta 1943'de Almanların yenilgisiyle sonuçlandı.

Kuşatma ve direniş; 182 gün sürdü. Stalingrad Direnişinde, Nazi orduları toplam 1.5 milyon askerini kaybetti. Sovyetler ise 1 milyon 100 bin şehit verdi. Savaştan önce 500 bin olan Stalingrad'ın nüfusu, savaşta BİN'e inmişti. Bu savaşta ilk defa Alman Mareşali Van Paulus, 23 Alman generali ve 300 bin kişilik ordu ile teslim oldu.

Teslim Olmadık, Faşizmi Teslim Aldık, Biz Kazandık!

Çin'de Mao önderliğinde; 1934'ten 1935'e kadar süren UZUN YÜRÜYÜŞ, tam 370 GÜN sürdü.

12.500 KM YÜRÜDÜLER.

100 BİN KİŞİ İLE BAŞLADI YÜRÜYÜŞ.

30 BİN KİŞİ TAMAMLADI.

70 bin ölü verdiler.

Teslim Olmadılar, Biz Kazandık!

Düşünün... Vietnamlılar 1945 yılında önce Fransız işgalcilerine karşı, sonra Amerika'ya karşı, Vietnam'ın tamamının bağımsız olduğu 1975 yılına kadar kesintisiz direndiler.

İngiliz, Fransız ve Amerikan emperyalistlerine karşı tam otuz yıl savaştılar.

Sadece son sekiz yılda Amerika'ya karşı verdikleri savaşta 1.5 milyon şehit verdiler...

Toplam 30 yıl süren bir savaşta teslim olmadık, emperyalizmi teslim aldık, BİZ KAZANDIK!

Anadolu toprakları, direnişler tarihidir.

Bu topraklarda Cepheliler ilk kez direnmiyor. Cephe'nin tarihi direnişler, kahramanlıklar tarihidir. Sadece birkaç örnek vermemiz bile bu konuda yeterlidir...

Maltepe Direnişi: İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom THKPC tarafından cezalandırılmıştır. Tarih 71'in 22 Mayıs'ıdır. Elrom eylemi, emperyalizme, siyonizme karşı büyük bir darbeydi. Oligarşi eylemden sonra yoğun bir operasyon başlattı.

Gözaltılar, tutuklamalar birbirini izliyordu. Mahir ve Hüseyin işte bu kovalamaca içinde Maltepe'de polisle karşı karşıya geldiler.

Küçükbağ Sokağındaki 8 Numaralı ev, o andan itibaren 51 saat boyunca sürecek bir direniş ve çatışmaya sahne olacaktı.

Düşman çoktu. Düşmanın ateşi yoğundu. Silahları eşitsizdi.

Çatışmayı sürdürdüler. Yaralandılar.

Ama elleri hala tetiğe basabilecek durumdaydı.

İçeri giren polisler, düştükleri yerden ateşi sürdüren Mahir'le Hüseyin'i kurşun yağmuruna tuttular.

Operasyon bittiğinde Hüseyin Cevahir şehit düşmüştü, Mahir yaralıydı.

23 kurşun vardı Cevahir'in vücudunda.

1984 Ölüm Orucu Direnişi:

YER: Hapishaneler

TARİH: Nisan-Mayıs-Haziran 1984.

75 gün süren irade savaşını zulme karşı bedenlerini ölüme yatıranlar kazandı. Ölüm Orucu yılgınlığa, ihanete rağmen teslim olunmayacağının tarihsel bir örneğiydi.

Ölüm Orucu davaya bağlılığın, halk için kendini feda etmenin adıydı. Dört şehitle zafer 75 günün sonunda kazanıldı.

16-17 Nisan Çiftehavuzlar Direnişi:

16 Nisan'da başlayan kuşatma ve kuşatmayı kendi çemberine hapseden direniş, 17 Nisan'a kadar sürdü. "Sosyalizm bitti" diye nutuklar atarken burjuvazi, onlar Sosyalizmin bayrağını dalgalandırıp, son ana kadar çatışmayı sürdürdüler.

Bağcılar Direnişi:

4 Ağustos'ta saat 02.30'dan 8.30'a kadar İstanbul Bağcılar'da düşman güçlerince kuşatılan Cepheliler, 6.5 saat süreyle bayraklarını açıp çatıştılar.

Halk düşmanları tarafından kuşatıldığında, düşmanın "teslim ol" çağrısına Devrimci Halk Kurtuluş Savaşçıları HÜSEYİN ARSLAN, GÜNER ŞAR ve ÖZLEM KILIÇ'ın cevaplarıdır.

Çaytaşı Direnişi:

Dersim Çemişgezek'te 12 Cephe gerillası, bir düşman karakoluna yaptıkları saldırının ardından çekilirken kuşatıldılar. 12 gerillaya karşı 1500 düşman askeri, subay ve özel tim, ve itirafçı hainler de vardı. Buna rağmen 8 saate yakın çatışma sürdü. Mermi ve şarjörlerinin sınırlı olmasına rağmen teslim olmadılar, çatıştılar....

1996 Ölüm Orucu Direnişi:

YER: Hapishaneler

TARİH: Mayıs-Haziran-Temmuz 1996...

69 gün sürdü direniş. Ölüm Orucu eylemi 12 şehit, onlarca gazi vererek devrim tarihine kitlesel kahramanlık örneği olarak geçti.

2000-2007 Büyük Ölüm Orucu Direnişi:

YER: Türkiye Hapishaneleri ve Dışarıdaki Direniş Evleri

TARİH: 20 Ekim 2000 - 22 Ocak 2007

Tam 7 yıl süren büyük bir direniş gerçekleştirildi bu topraklarda.

7 yılda, kelimenin gerçek anlamıyla bir tarih yazıldı.

Hiç abartısız, tartışmasız, dünyada eşi benzeri görülmemiş bir direnişti bu. 7 yıl sürmesinden 122 şehit verilmesine kadar, her şey olağanüstüydü ve o güne kadarki hemen tüm ölçülerin ötesinde cereyan eden bir direnişti.

Bugün de AKP faşizminin akıl hocası olan, boynuz kulak misali Hitler faşizmini bile sollayan saldırılarına karşı günlerce süren direnişi yine biz kazandık.

Yine tereddütsüz ölümü göze alan Günaylar, Günayların yoldaşları kazandı.

4 gün boyunca cenazeyi almak, cenazeyi defnetmek için direndik.

Gazi'nin esnafları "Bu mahalle 35 yıldır böyle saldırı görmedik" diyordu...

Böyle bir saldırıya karşı halk yine direnerek karşılık verdi... Genci yaşlısı, kadını-erkeği tüm Gazi halkı, 4 gün boyunca gece-gündüz uyumadan coşkuyla, hesap sorma, faşizme karşı cenazesini sahiplenmek için direndi...

Cenazemizi alacağız dedik, aldık, geleneklerimizle gömeceğiz dedik ve gömdük.

FAŞİZME KARŞI CANIMIZI ORTAYA KOYARAK DİRENDİK VE YİNE BİZ KAZANDIK. YİNE HALK, YİNE CAN BEDELİ DİRENEN CEPHELİLER KAZANDI.

Yine ölümü, fedayı göze alarak kazandık. Özel timin silahlarıyla ve attığı gazlarla duman altındayken, silahlara doğru koşarak, katledilme pahasına cenazesini sahiplenen CEPHELİLERLE kazandık.

Avuçlarında çakmağı hazır bir şekilde tutup, ellerinde tinerle Günay ablalarının olduğu bölmede cenazeyi sahiplenmek için kendini feda etmeye hazır CEPHELİLERLE kazandık.

"Cesetlerimizi toplamadan, asla şehidimize el süremeyecekler. Ya bu cenaze bizim geleneklerimize göre gömülecek, ya da hepimizi öldürdükten sonra alıp kendisi gömecek düşman" diyen CEPHELİLERLE kazandık.

Yine faşizm kaybetti ve yine ve yine ve yine kaybedecek... Fedayı göze almış, halk ve vatan sevgisiyle atan bu yürekler karşısında, Cephelilerin önderliğindeki halkın karşısında faşizm yenilmeye mahkumdur.

Zulme de, soldaki çürümeye de ÖLÜMLERİMİZLE vuruyoruz.

Silahlanmak ve silahlı güç oluşturmak yalnız devletin değil, halkın da hakkıdır. Cezalandırma yalnız devletin değil, iktidar mücadelesi veren halkın da hakkıdır.

SAVAŞIMIZ; BEDELLER ÖDEYEREK SÜRECEK, ZAFER BEDELLERLE, FEDAYLA GELECEK...

SAVAŞIMIZ; FAŞİZME KARŞI SÜRECEK, FAŞİZMİN KANLI, VAHŞİ, KATLİAMCI YÜZÜNÜ HALKA TEŞHİR EDECEĞİZ!

Türkiye ve dünya halkları olarak dünden bugüne, rakamlara sığıdırılamayacak kadar çok öldük...

Rakamlara sığdırılamayacak kadar çok kan akıttık...

Bugün de yine canımızı vermeye, yine kan dökmeye tereddütsüz hazırız.

Dün nasıl tereddütsüz faşizme bedel ödettirdiysek, bugün de bedel öderken bedel de ödeteceğiz...

Korkun Bizden!

Bir kez daha emperyalizm ve faşizme karşı savaşmanın, feda ruhuyla cenazemizi gömmüş olmanın gururu ve coşkusu içindeyiz...

Teslim olmayıp ölümü gülerek karşılayan bir devrimci kadın karşısında herşey hükümsüzdür, herşey geçerliliğni yitirmiştir.

Feda ruhunu kuşanmış Cepheliler karşısında, tüm halkla günlerce çatışan Cepheliler karşısında evet tekrar ediyoruz: Emperyalizm de, faşizm de "kağıttan kaplandır." BEKLEYİN!

KANATÇI

GÜNAY
ÖZARSLAN
ÖLÜMSÜZDÜR

HALK
DÜŞMANLARINA
TESLİM
OLMAYACAĞIZ

PEYNİR
GÜNAY ÖZARSLAN
ÖLÜMSÜZDÜR
HALK CEPH

ÖLÜMSÜZDÜR

HALK
SAVAŞÇILARI
ÖLÜMSÜZDÜR

GÜNAY ÖZARSLAN
ÖLÜMSÜZDÜR
DHKC

4. BÖLÜM

GAZİ HALKTIR, GAZİ DEVRİMDİR
GAZİ 37 YILDIR CEPHE'DİR

"... Biz ki, ustasıyız
Vatan Sevmenin
Umut saklımızda ölümsüz bayrak
kırmızı-kırmızı-Dalga-dalgadır..."
(Ahmet ARİF)

Gazi Mahallesi, insanca bir yaşam sürebilmek, çocuklarına kendi çektiklerini yaşatmayacak, onurlu, özgür bir yaşam-gelecek yaratabilmek için Anadolu'dan göçüp gelen yoksul halk tarafından kuruldu.

Doğulu, batılı, kuzeyliydiler. Türk, Kürt, Boşnak'tılar. Sivaslı, Sinoplu, Dersimli, Kastamonulu, Erzurumlu, Trabzonlu, Ordulu, Tokatlı, Malatyalı, Amasyalı, Trakyalıydılar... Alevi, Sünni her mezhep ve inançtandılar ve kardeşçe bir yaşam kurmaya çalıştılar.

Anadolu'nun, Türkiye'nin küçük bir parçasını burada oluşturdular. Farklı yörelerden, farklı kültürlerdendiler belki, ama Anadolu'muzun ortak, birleştirici, kaynaştırıcı kardeşlik, hoşgörü duyguları ve imece kültürü ile evlerini, sokaklarını, caddelerini, dükkanlarını, Camilerini, Cemevlerini, okullarını kurdular. Alınteri ve kanlarını mahallenin harcına karıştırdılar.

İstanbul'un kıyısında yeni bir yaşam kurdular.

Onlar, 780 bin kilometrekarelik vatanlarının her metrekaresini kendilerinin bildiler. Her metrekaresinde yabancılık hissetmeyecekleri bir kültürle, bilgiyle tanıştılar.

Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm düşüncesi, kendilerini böyle bir yaşam hedefine taşıyacaktı.

Bu düşünce; üzerinde yaşadığı toprağı vatan belleten, emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı hakları ve özgürlükleri için, onuru için, insanca yaşam için, vatan bellediği toprakları canı kanı bedeli savunmayı öğreten bir düşünceydi.

1975'lerden bu yana bu düşünce ile bir arada yaşıyordu, Gazi Mahallesi halkı.

Bu düşüncenin sahibi, düşüncelerini nice sınavlardan geçirerek Kızıldere'de Mahirlerle çelikleştirmiş Cephe'ydi, Cephelilerdi. Halkın zulme uğratıldığı, haklarının çiğnendiği her yerde olmaya ant

içenlerdi.

Mahallenin ilk kuruluş yıllarından itibaren, halkla iç içe evlerin yapılışından insan ilişkilerinin şekillenişini, kolektif emeğin yaratıcılığını yaşayarak, yaşatarak, öğrenerek, öğreterek, hayata geçirdiler.

Halkın emeği üzerinden tehditle-zorla servet edinmeye çalışanlara anladıkları dilden cevap verip, mahalleden kovdular.

Halkla birlikte yeni bir hayatın, yeni bir insanın yaratılması mücadelesinin mütevazı adımlarını attılar.

Örgütlü olmanın, yoldaş olmanın, zorlukları göğüslemede, sorunları çözmede, değerlerini, inançlarını korumada, ne kadar önemli olduğunu birlikte öğrendiler.

Kardeşlik ve hoşgörü duygularını, birlikte yaşama isteklerini kırmaya, kirletmeye çalışanlara, birbirlerine karşı kin ve nefret duygularıyla kışkırtmaya, katliamlarla bunu kalıcılaştırmaya çalışanlara karşı, aynı kuruluş günlerindeki birlik duygularıyla Cephe'nin önderliğinde ayaklanarak kanlarıyla tarih yazdılar. Kitlesel kahramanlık örneklerinden birini yaşatarak, kendisinden sonra baskıya, zulme karşı geliştirilen halk hareketlerinin öncüsü oldular.

Halktılar...

Halka düşman olanların vahşi, kanlı saldırılarına karşı halk olmanın onuruyla her dönem direndiler, mücadele ettiler.

Devrim ideolojisiyle, bilgisiyle donandılar. Kendi kendilerini yönetmeyi öğrendiler. Geleceğin yönetim organlarının bilgisini, deneyimlerini bu günlerden yaşayarak, yaşatarak öğrenmeye başladılar.

Devrim türküleriyle büyüttüler çocuklarını. Gelecek güzel günlerin düşüncelerini birlikte kurdular.

40 yılı aşkın bir zamandır, nice zorluklar, nice bedeller öde-

yerek bir yaşam, bir kültür, bir tarih oluşturdu Gazi halkı.

Bu öyle bir yaşamdı ki, kimileri örnek aldı ve benzeri yaşamları İstanbul'un diğer kıyılarında, yoksul mahallerinde kurmaya başladılar. Yeni Gaziler oluşmaya başladı, ismi başka ama yaşamın özü aynı olan...

Elbette bu yaşamın düşmanları da vardı.

Dayanışma, fedakarlık, paylaşma gibi, haksızlıklara, baskıya, sömürüye, adaletsizliklere karşı başı dik, sonuna kadar direnmek gibi bir kültürün düşmanları, sömürüye dayalı iktidarlarını baskı ve zulümle sürdürmeye çalışanlardı.

Onlar, işkence, baskı, zulüm, infaz ve katliamlarla yönetmeye çalışacak, halk da her koşulda onur, namus adalet kavgasını bedeller pahasına sürdürecekti.

İşte Gazi Mahallesinin tarihi, bu sınıf mücadelesi tarihinin bir parçasıydı. Bu tarih, Gazi halkının alınteri ve emeğiyle, canı-kanıyla yazılmış bir tarihtir.

Bu tarihe halktan öğrenerek, halka öğreterek önderlik eden, Gazi Mahallesinin toprağını kanıyla sulayarak, o toprağın bağrında yatan, yeni filizlere, yeni çiçeklere can veren şehitlerimizdir.

Bu tarihin de gösterdiği gibi;

Gazi Halktır...

Gazi Devrimdir...

Gazi 37 yıldır Cephe'dir...

Gazi Mahallesi, bugün farklı isimlerle anılan birimlere bölünmüş olmasına rağmen her bir parçası Gazi'dir, Gazi'nin parçalarıdır. Her bir parçasında aynı kültürün, aynı yaşam anlayışının, aynı gelecek hedefinin izleri vardır. Var olmaya da devam edecektir.

Başka türlüsünün olmasını beklemek hayaldir.

Emperyalizmin gizli işgali altında, bağımlı bir yeni-sömürge ülkede, işbirlikçi oligarşinin faşizmle yönettiği, işsizliğin yüzde 20'ler düzeyinde olduğu 25 milyon insanın açlık sınırında yaşamaya zorlandığı, asgari ücretin 700 TL, Açlık sınırının 900 TL olduğu, 2,5 aylık bebeklerin açlıktan öldürüldüğü bir ülkede başka türlü bir yaşam mümkün değildir.

Ekmeğin aslanın ağzında, adaletin ise Kaf Dağının ardında olduğu bir ülkede, Gazi halkının var etmeye çalıştığı onurlu, kardeşçe, birlikte yaşam örnekleri, artarak yaygınlaşmaya devam edecektir.

Gazi örnektir; Bugün bu örneğin yayılmaması, yeni Gaziler yaratılmaması için 'Kentsel Dönüşüm' adı altında yıkım ve sürgün politikalarını gündeme getiriyorlar.

40 yıl önce kentin kıyısında kalan mahallemiz nüfusun çoğalması ve kentin daha fazla büyümesi sonucunda, kentin merkezi alanlarından biri haline geldi.

Arazi rantına el koymak isteyen soyguncular güruhu, ilk kuruluş günlerindeki arazi mafyası gibi, emeğimizle yarattığımız değerleri gasp etmeye çalışıyorlar.

40 yıl boyunca ömrümüzü verdiğimiz evlerimizi, kurduğumuz sosyal yaşamları, kardeşlik, dostluk, komşuluk ilişkilerimizi yıkıp, bizleri üç kuruş parayla, şehrin dört bir yanına dağıtılmış, kimliği-kültürü yok edilmiş, sindirilmiş bir halde sürgüne göndermeye çalışıyorlar.

40 yıl boyunca emeğimizle var ettiğimiz, kanımızla yazdığımız onurlu tarihimizi, molozlar, yıkıntılar altına gömmeye çalışıyorlar.

Asla izin vermeyeceğiz!

Onların derdi, 'Kentsel Dönüşüm'e gerekçe gösterilen deprem riski veya çevresel sorunlar, ya da bizim yaşamlarımız değildir.

Onların derdi, Gazi Mahallesinin örgütlü yapısı, muhalif kimliğimiz, inançlarımız ve ortak yaşama ideallerimizdir.

Onların derdi, sömürü ve zulümle ellerinde tuttukları iktidarlar için bizi tehlike olarak görmeleridir.

Bizi, kendi istedikleri gibi yönetmelerine izin vermedik, vermeyeceğiz.

Onların asıl derdi budur!

Gazi Mahallesini biz kurduk. Bugüne kadar her türlü yıkım, yozlaştırma, çürütme saldırılarına karşı biz koruduk. Kendi yaptığımız yeri, gündüzümüzden, gecemizden emin olarak, kardeşçe bir yaşam kültürü çerçevesinde doğaldır ki biz yönetiyoruz, yöneteceğiz.

Ahlaksızlığa, uyuşturucuya, fuhuşa, serseri çetelerine, faşist örgütlenmelere, halk düşmanlarına mahallemizde yaşam hakkı tanımadık, tanımayacağız.

'Kentsel Dönüşüm' adı altında mahallemize yönelen saldırı, 12 Mart 1995'te yönelen saldırıdan, katliamdan farklı değildir. Saldıranların kimlikleri farklı olabilir belki... Ancak, hedefleri ve niyetleri aynıdır.

Amaçları, 40 yıl boyunca ömrümüzü harcadığımız ortak yaşamlarımızı yıkmak, bizleri sürgüne-göçe zorlamaktır.

Asla kabul etmeyeceğiz!

Hiç bir güç, canımızla-kanımızla kurduğumuz bu mahalleden bizi sürgün edemeyecektir.

12 Mart'ta karşılarında gördüklerinin kat kat fazlasıyla yürüyeceğiz üzerlerine.

Emperyalizmin karargahlarında hazırlanmış yıkım ve teslim alma projelerine biat etmeyeceğiz.

Biz inanıyoruz. Bu saldırıyı da defedeceğiz.

Tarihimiz tanıktır, on binlerce Gazili ve Anadolu halkları tanıktır.

Zulme biat etmedik, etmeyeceğiz.

Gazi'yi biz kurduk, biz koruduk, biz yöneteceğiz.

Ev ev, sokak sokak örgütleyeceğiz.

Caddeler, meydanlar, mahalleler olarak faşizmin karşısında duracağız.

Ya hep beraber, ya hiç birimiz diyeceğiz.

Ya onurumuzla, inançlarımızla, değerlerimizle, düşüncelerimizle yaşayacağız; ya da dün olduğu gibi bugün de haklı kavgamızda kahramanca çarpışıp, onurumuzla öleceğiz.

Bilmeyenlere ve unutanlara tekrar hatırlatırız ki; bu tarih bizimdir.

Gazi Halktır.

Gazi Devrimdir.

Gazi 37 yıldır Cephe'dir.

5. BÖLÜM

NAİL
ÇAVUŞ
SALİH
SEVİNEL
MUSTAFA
IŞIK
YÜKSEL
GÜNEYSEL

GAZİ'NİN CEPHELİ KAHRAMAN ŞEHİTLERİ

Abdullah GÖZALAN

Şehit Düştüğü Tarih: 18 Mart 1981

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Bakırköy

Bakırköy'de polisle girdiği çatışmada katledildi. İstanbul Küçükköy'de devrimci mücadele içerisinde yer aldı. Gazi halkının örgütlenmesinin, mücadelesinin pek çok aşamasında emeği olan kadrolardan biriydi. Cunta yıllarında teröre, korkuya teslim olmayıp direnişi sürdürenlerdendi.

Ali Haydar ÇAKMAK

Şehit Düştüğü Tarih: 5 Ağustos 1997

Şehit Düştüğü Yer: Ordu Fatsa Çöteli Köyü yakınları

Doğduğu Tarih: 1973

Doğduğu Yer: Malatya Arguvan

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

Karadeniz'in en uç noktalarına ulaşmayı hedefleyen Karadeniz Recai Dinçel Kır Silahlı Propaganda Birliği Komutanlığına bağlı küçük bir Cephe birliği, sabaha karşı Ordu

Fatsa Çöteli köyü yakınlarında düşman tarafından kuşatıldı. Düşmanın yüzlerce asker ve ağır silahlarla saldırısına karşı Ali Haydar Çakmak ve yanındaki yoldaşı Bülent Pak, geleneksel teslim olmama tavrını sürdürerek, son mermilerine kadar çatışarak şehit düştüler.

Ali Haydar Çakmak (VEYSEL) Birlik komutanıydı. Kürt milliyetinden, yoksul bir köylü olarak dünyaya gelmiştir. Yoksulluk nedeniyle daha çocuk yaştayken ailesi İstanbul'a taşındı. Gazi'nin gecekondularında büyüdü.

Ali ÖZBAKIR

Şehit Düştüğü Tarih: 23 Nisan 1993

Şehit Düştüğü Yer: Dersim Ardıç köyü Çalaxane mezrası

Doğduğu Tarih: 1970

Doğduğu Yer: Sivas, Kangal, Tatlıpınar Köyü

Mezar Yeri: Merkez – Pertek, Dersim

Devrimci Sol gerillaları, 23 Nisan'da sabaha doğru Ardıç köyünün Golangoz mezrasına geldiler. Burada köylülerin uyarısı üzerine çekilmek zorunda kaldılar. Golangoz mezrasından çekilen gerillalar yine aynı köye bağlı Çalaxane mezrasına doğru yöneldiler. Operasyon yapan devlet güçleriyle, daha önce birkaç kuşatmayı yararak çıkmalarına rağmen yine karşılaştılar. Sabahtan öğleye kadar süren çatışmalar sonucu Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliğine bağlı Ahmet Ercüment Özdemir Müfrezesi üyesi 12 gerilladan beşi dere kısmında, ikisi köy civarında katledildi. Diğer 5 gerilla ise mermileri tükendiğinden dolayı sağ yakalanmalarına rağmen

kurşuna dizildiler.

Çalaxane mezrasında katledilen 12 gerilladan biriydi Ali Özbakır.

Ali, İstanbul Gazi'de büyüdü, aynı alanda mücadeleye başladı. 17-18 yaşındayken devrimcilere sempati duydu. GEYAD, HAKAD VE Sakatlar Derneği'ne gitmeye başladı. Herkesin sevdiği ve örnek aldığı bir devrimciydi. Mahalli alan çalışmalarında yer aldı uzun süre. Geyad'da faaliyet yürüttü. Birçok devrimci gibi, onun da düşlerini dağlar süslüyordu. Sonunda gerillaya katıldı. Dersim'de kır gerilla birliğinde müfreze komutanı oldu. Bu görevini sürdürürken şehit düştü.

Ali Rıza KARAGÖZ

Şehit Düştüğü Tarih: 1 Eylül 1992

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Avcılar

Doğduğu Tarih: 1968

Doğduğu Yer: Sivas

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

İstanbul Avcılar'da bir işkenceci polisin cezalandırılması eyleminde şehit düştü.

Ali Rıza, Sivaslı yoksul bir Kürt (Zaza) ailesinin çocuğuydu. İşçi olan ailesinin maddi durumu nedeniyle öğrenimini lise ikinci sınıftan itibaren terk eden Ali Rıza, yaşamını işçi olarak sürdüren, garsonluktan bilgisayar operatörlüğüne, daktilografllığa kadar hemen her türlü işte çalışan, emeğiyle,

alın teriyle yaşam savaşı sürdüren bir yoldaşımızdı.

Gazi halkının faşizme karşı mücadelesi içinde büyüdü. Militanlığı ve mütevaziliğiyle tüm Gazi halkının sevdiği, saygı duyduğu bir devrimciydi.

Devrimci mücadeleyle tanışması sonrası mütevazı ve olgun kişiliğiyle kısa zamanda kendini gösteren Ali Rıza, 1990 yılından beri Devrimci Sol üyesi olarak profesyonel devrimcilik yapmaktadır. Bir dönem mahalli bölgelerde, gecekondu semtlerinde örgütlenme faaliyetleri sürdüren Ali Rıza, bu süreçte birim çapında çeşitli sorumluluklar da üstlendi.

1991 sonunda Silahlı Devrimci Birlikler üyesi olan Ali Rıza, eleştiri-özeleştiriye açık karakteriyle, çevresini ve kendisini sorgulayan, eksikliklerini gören, düşünen yapısıyla sürekli gelişen bir çizgi izledi ve Temmuz 1992de Birlik Komutanlığı görevini üstlendi.

Ali YILDIRIM

Şehit Düştüğü Tarih: 13 Mart 1995

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Gazi Mahallesi

Doğduğu Tarih: 1973

Doğduğu Yer: Sıvas Hafik ilçesi Öykür Köyü

Gazi ayaklanmasında şehit düştü.

Ali 22 yaşındaydı. Sıvas'ın Hafik ilçesi Öykür köyündendi. Ailesi yıllar önce Okmeydanı'na yerleşen Ali Yıldırım, Bağcılar Endüstri Meslek Lisesi'nin Yapı Ressamlığı bölümünü bitirmişti. Gazi'de tutuşan isyan ateşinin İstanbul'u sarmasında Okmeydanı'nı ayağa kaldıran-

ların içinde olan Ali de pay sahibidir.

Ali, mitinglerin, korsan gösterilerin, protestoların, polisle çatışmanın yabancısı değildir. Ali, devrimcilerin, örgütlü mücadelenin ve halk sevgisinin de yabancısı değildir. O, DHKC taraftarıdır.

Ali, mahallesinde DHKP-C savaşçılarına elinden gelen yardımı yapan, çağrıldığında her türlü işe koşan, coşkulu bir gençtir. Gazi'de yaşanan katliam Ali'yi tüm öfkesiyle ayağa kaldırmıştır.

Gazi ayaklanmasında şehit düştü.

Devrim Mehmet EROĞLU

Şehit Düştüğü Tarih: 26 Haziran 1993

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Gaziosmanpaşa

Doğduğu Tarih: Şubat 1976

Doğduğu Yer: Bingöl, Kiğı

SHP Gaziosmanpaşa Başkan adayı Mehmet Altuncu'nun işyerinde, Altuncu'nun ihbarı sonucu pusu kuran polisler tarafından yoldaşı Yüksel GÜNEYSEL'le birlikte kurşuna dizildiler.

DİNÇER YILMAZ

Şehit Düştüğü Tarih: 13 Mart 1995

Şehit Düştüğü Yer: Gazi

Doğduğu Tarih: 1976

Doğduğu Yer: Tokat

Dinçer Yılmaz, ayaklanmanın genç Cephelilerinden biriydi. Türk milliyetindendi. Şehit düştüğünde 19 yaşındaydı.

Yoksul bir emekçi ailesinin çocuğuydu. Tokat'lı olan Dinçer evlerinin yakınındaki bir konfeksiyon atölyesinde işçi olarak çalışmaktaydı.

Faşizme karşı örgütlenme ihtiyacını yaşam içerisinde hisseden Dinçer, kısa süre içerisinde DHKP-C'nin bir taraftarı olarak saflarını belirlemişti. DHKP-C'liler kendisiyle düzenli olarak her akşam görüşüyorlardı. Parti-Cephe'ye maddi, manevi her türlü yardımı yapan ve olanaklarını açan Dinçer, örgütünün kendisine kazandırdığı perspektifi Gazi ayaklanmasının ateşiyle birleştirdi.

13 Mart günü saatler süren çatışmalar içerisinde sırtından aldığı bir kurşun yarasıyla aramızdan ayrıldı.

Esat ATMACA

Şehit Düştüğü Tarih: 8 Nisan 2005

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Gazi

Gazi Son Durak bölgesinde polisin icazeti ile uyuşturucu, mafya işi yapan faşistler tarafından 8 Nisan akşamı bıçaklanarak katledildi.

Esat Atmaca HÖC'lüydü. Gazi halkının mücadelesinin içinde biriydi.

Esat Atmaca'nın cenazesi 9 Nisan günü 2 bin kişinin katıldığı ve faşizme karşı sloganların haykırıldığı bir törenle kaldırıldı.

Eyüp SAMUR

Şehit Düştüğü Tarih: 7 Kasım 2001

Şehit Düştüğü Yer: İzmit Kandıra F Tipi Hapishanesi

Doğduğu Tarih: 13 Kasım 1978

Doğduğu Yer: İstanbul (Aslen Tokat-Zile Kızılcaköy'lü)

Mezar Yeri: Cebeci Mezarlığı, İstanbul

F tipi hapishanlerele karşı sürdürülen direnişte ölüm orucu

direnişçisi olarak yeraldı. Oligarşinin İstanbul Küçükarmutlu'daki direnişçilere saldırısını porotesto etmek için hücresinde bedenini tutuşturarak şehit düştü.

Eyüp Samur, İstanbul'da 13 Kasım 1978'de doğdu. Tutuklanıncaya kadar 18 yılını Gazi'de geçirdi. . 1996'da örgütlü bir Cepheli oldu.

Kısa zaman içerisinde semtinde görevler aldı. Gazi'nin Sekizevler, Zübeyde hanım mahallelerinin sorumluluğunu üstlendi. Bildiriden dergi dağıtımına, afişten pankarta her şeye koşturdu. Onun gözü, asıl olarak gerilladaydı. Bu nedenle milis oldu önce. Faşist teröre karşı örgütlenmelerde yer aldı.

Kandıra F Tipi hapishanesindeki hücresinde, açlığın altıncı ayındaydı. Armutlu katliamına karşı feda eyleminin de gönüllüsü oldu ve hiç tereddüt etmeden çaktı kibriti.

Fadime BİNGÖL

Şehit Düştüğü Tarih: 13 Mart 1995

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Gazi

Doğduğu Tarih: 1955

Doğduğu Yer: Kars'ın Hınık ilçesi Güneşgören Köyü

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

Gazi ayaklanmasında şehit düştü.

Fadime Bingöl, yoksul bir emekçi ailenin en büyük kızıydı. Türk ulusundandır. Çocukluğu yoksulluk içinde geçen Fadime Bingöl, gençliğinde zengin köylülerin tarla ve

bağlarında gündelik işçi olarak çalışır. 1973'te Trakya'ya göçederek bir un fabrikasında çalışmaya başlar. Bir yıl sonra Gazi mahallesine göç eder. Gazi mahallesinde geçirdiği yıllar, devrimcilerle tanıştığı, kavgaya omuz verdiği yıllar olur.

Kendi boyunda fidanı olan 40'ında bir ana Fadime Bingöl. O bir DHKP-C taraftarıydı. Kahvehanelerin tarandığını duyunca fırladı sokağa. Gazi'nin emekçi kadınlarını toplayarak katıldı kavgaya. Haykırırlar hep bir ağızdan "Gazi Faşizme Mezar Olacak!"... Gün geceye çalar, ama Sezginlerle, Fadimelerle Gazi ayaktadır.

Düşmanın üzerine yürüyen halkının arasına katılır hızla. Yüksek bir kaldırıma çıkıp dağılanları toparlamaya çalışırken vurulur, Gazi'nin barikatlarında bayrak olur...

Hasan GÜRGEN

Şehit Düştüğü Tarih: 13 Mart 1995

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Gazi Mahallesi

Doğduğu Tarih: 1969

Doğduğu Yer: Sıvas Zara

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

Gazi barikatlarında çarpışırken şehit düştü.

Askerliğini yaptıktan sonra İstanbul'a yerleşen Hasan 26 yaşındaydı. Uzun süre akrabalarında ve çeşitli yerlerde kalan Hasan bu süre içinde Gazi mahallesi baraj tarafından

bir yer çevirerek kendisi için bir kondu yapmaya başlar.

Hasan Gürgen, artık devrimi isteyen ve destekleyen biridir. O şehitlerimize ve savaşımıza daha yakından tanık olmakta, her geçen gün desteğini büyütmek için çaba harcamaktadır.

Hasan, 12 Mart gecesi halkına saldırıldığında ayaklanan halkının içindedir. Pazartesi günü de büyük çatışma öncesinde polis barikatının karşısında kitlenin en önünde DHKC'lilerin içinde gerçek yerindedir.

Hasan Selim GÖNEN

Şehit Düştüğü Tarih: 21 Temmuz 2012

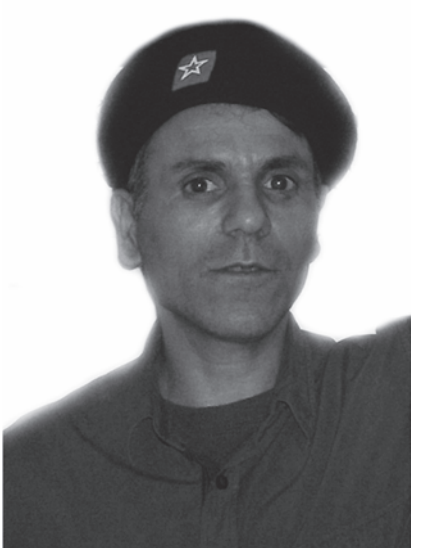
Şehit Düştüğü Yer: İstanbul

Doğduğu Tarih: 1983

Doğduğu Yer: Çanakkale, Gelibolu

Mezar Yeri: Kocaeli

AKP'nin katil polisleri 20 Temmuz Cuma günü öğleden sonra, Gazi Mahallesi girişinde Silahlı Propaganda Birliği Komutanımız Hasan Selim Gönen (Rıza) ve savaşçımız Sultan Işıklı'nın bindiği aracı kimlik sormak için durduran polislere savaşçılarımız ateşle cevap vermişler, çıkan çatışmada işkenceci polislerden birini vurmuşlardır. Diğer polisler savaşçılarımızın bulunduğu otomobili otomatik silahlarla taramış ve bu çatışmada savaşçımız Sultan Işıklı iki omzundan ve kolundan, Komutan Rıza da karnından ağır yaralanmıştır... Hasan Selim Gönen kaldırıldığı Okmeydanı Hastanesinde 21 Temmuz'da saat 04.00 sıralarında şehit düşmüştür.

İbrahim ÇUHADAR

Şehit Düştüğü Tarih: 11 Eylül 2012

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul

Doğduğu Tarih: 16 Ağustos 1973

Doğduğu Yer: Ankara

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

İbrahim Çuhadar 16 Ağustos 1973 Ankara, Altındağ doğumludur. Aslen, Çorum, Alaca, Tutluca Köylü, yoksul bir ailenin çocuğudur. İş bulmak için memleketlerinden göç ettikleri Ankara'nın gecekondu mahallesi Hüseyin Gazi'de yoksulluk içinde yaşam mücadelesi verdiler.

İbrahim Çuhadar ortaokul yaşlarından itibaren damgacılık, kaşe, tabela, prinç levha, mobilyacılık, bakkal çıraklığı yaptı. Ortaokulu ancak dışardan bitirebildi. 90'lı yıllardan itibaren inşaatlarda çalıştı. Kışın inşaatlarda iş olmayınca pazarlamacılık yaptı.

1993 yılında inşaatta çalışırken devrimcilerle tanıştı. İlk örgütlülüğü Devrimci İşçi Hareketi içinde oldu. 1994 yılında illegal mücadele içinde yer aldı. 28 Eylül 1994 yılında tutsak düştü. Ankara Ulucanlar ve Çankırı E tipi hapishanesinde 19 Aralık katliamına kadar toplam 10 yıl tutsak kaldı. Akrabası İrfan Ortakçı'nın Çankırı hapishanesinde 19 Aralık katliam saldırısında Ölüm Orucu direnişçilerini korumak için yaptığı feda eylemine tanık oldu. Katliam saldırısından sonra sevk edildiği Sincan F Tipi Hapisnanesi'nden 2004 yılında tahliye oldu.

Tahliye olduktan sonra 2009 yılına kadar çeşitli alanlarda çalıştı.

Bu süreç içinde onlarca kez gözaltına alınıp tutuklandı. Her tahliye olduktan sonra tereddütsüz mücadeleye devam dedi.

20 Temmuz 2012'de yoldaşımız Hasan Selim Gönen'i katleden polislerin bulunduğu 75. Yıl Sultangazi Polis Karakolu'na savaşçımız İbrahim ÇUHADAR tarafından 11 Eylül tarihinde bir FEDA EYLEMİ gerçekleştirilmiştir.

İbrahim YALÇIN

Şehit Düştüğü Tarih: 23 Nisan 1993

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Maltepe

Doğduğu Yer: Erzincan

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

Devrimci Sol'un örnek SDB komutanlarından, örgütlenmede yetenekli yöneticilerinden İbrahim Yalçın, 23 Nisan'da Maltepe'de kuşatıldığı üste direnerek şehit düştü.

Erzincanlı yoksul bir ailenin çocuğu olan İbrahim Yalçın, Devrimci Sol'un örnek SDB komutanlarından, biriydi. 1990 atılım sürecine kadar hem askeri faaliyetlerde, hem de mahalli alan örgütlenmesinde görev alan İbrahim Yalçın, atılımla beraber ilk SDB örgütlenmesinde görev aldı. Kısa bir süre sonra SDB komutanı olan İbo, tutsak düştüğü 7 Şubat 1991 gününe kadar görevlerini başarıyla sürdürdü. Şubat 1993'te Sağmalcılar Hapishanesi'nden özgürlük eylemiyle mücadeleye koştu.

İbrahim Yalçın, tereddütsüz girdiği kavgayı onurlu bir şekilde noktaladı. O darbe olayında tavrını sıcak mücadeleye koşarak, Devrimci Sol'u ve önderliğini pratikte sahiplenerek somut olarak ortaya koydu. Her türlü olumsuzluğa, kaosa, teslimiyete ve yılgınlığa karşı net tavır aldı.

Maksut POLAT

Şehit Düştüğü Tarih: 17 Mayıs 1994

Şehit Düştüğü Yer: Adana, Yeşilevler Mahallesi

Doğduğu Tarih: 1969

Doğduğu Yer: Sıvas Divriği Tepehan Köyü

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

Maksut Polat, 1969 yılında Sıvas Divriği'nin Tepehan Köyü'nde doğdu. Kürt milliyetindendi. Ailesinin yoksulluk nedeniyle İstanbul'a göç etmesi nedeniyle çocukluğu Gazi Mahallesi'nde geçti. Devrimci hareketin saflarına kattığı onlarca savşaçısı ve İbrahim Yalçın, Tuncay Geyik, Ali Rıza Karagöz, Veysel Beysüren, Yüksel Güneysel, Mehmet Devrim Eroğlu, Behiye Canik gibi şehitleriyle, devrimci mücadeleyle iç içe olan Gazi'de büyüdü Maksut.

1988 yılında mücadeleye katıldı. Giderek kendini daha fazla verdi kavgaya. Mütevazılığı ve ağırbaşlılığıyla çevresindekilerin sevgisini ve saygısını kazanan Maksut (Gazililerin deyimiyle Mesut), halkının öncülerinden biri olacaktı.

1992 yılında Ortadoğu'da kamp çalışmalarına katıldı. Şerafettin

Şirin Malatya Kır Birliği'nde görevlendirildi. Komutan ve Komutan Yardımcısı'nın tutsak düşmesiyle birliğin komutanlığını üstlendi. Mustafa Sefer'in şehit olmasıyla 1993 Kasım'ında Toros Kır Birliklerini oluşturmak üzere görevlendirildi. Adana'da bu görevini sürdürken şehit düştü.

Mehmet GÜNDÜZ

Şehit Düştüğü Tarih: 13 Mart 1995

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Gazi

Doğduğu Tarih: 1958

Doğduğu Yer: Erzurum

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

Gazi ayaklanmasında polisin panzerden açtığı ateş sonucu şehit düştü.

Cephelilerle tanıştıktan sonra ise Cephe'nin bir taraftarı olur. Gazi'de saldırıyı duyar duymaz sokağa fırlayanlardan biri de Mehmet'tir. Çatışmanın içinde emekçi elleriyle nerede ihtiyaç varsa oraya koşturur. Ortalığın kısmen durulduğu gece saat 04.00 sıralarında cemevi civarında toplanılmışken halkın beklemediği bir anda panzerden açılan bir ateşle ölümsüzleşir. DHKP-C taraftarı olan Mehmet, direniş içerisinde tüm kararlılığıyla yer almıştır.

Onun şehit düşmesi Gazi halkının patlayan isyanında ikinci bir dönüm noktası olur.

Muharrem KARADEMİR

Şehit Düştüğü Tarih: 27 Şubat 2004

Şehit Düştüğü Yer: Kandıra

Doğduğu Tarih: 1973

Doğduğu Yer: Sivas, Hafik

Mezar Yeri: Cebeci Mezarlığı, İstanbul

20 Ekim 2003'te, Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi (10. Ölüm Orucu Ekibi) içinde Kandıra F Tipi hapishanesinde alnına kızıl bandını bağlayarak ölüme yatan yoldaşımız Muharrem Karademir, 27 Şubat 2004'te, direnişinin 130. Gününde bedenini tutuşturarak şehit düştü.

Muharrem Karademir yoldaşımız, 1973 Sıvas Hafik doğumludur. İstanbul'da mücadele saflarına katıldığında, gecekondu semtlerinde, bir parçası olduğu yoksul halkımızı örgütlü bir güç haline getirmeye çalıştı. Mahallelerdeki çalışmalarının ardından Silahlı Devrimci Birlikler içinde yer aldı. SDB üyesi bir savaşçı olarak sürdürdü mücadelesini. 1992 Haziranında tutsak düştü.

Murat GÜL

Şehit Düştüğü Tarih: 5 Haziran 1993

Şehit Düştüğü Yer: Ankara, Sincan

Ankara Sincan'da bir evde iki Devrimci Sol savaşçısıyla birlikte bulunan Murat Gül, bulundukları evin kuşatılması üzerine, iki yoldaşını kuşatmadan çıkardıktan sonra, ölüm mangaları tarafından infaz edildi.

Murat Gül, Erzincan doğumluydu. 1989'da Gaziosmanpaşa bölgesinde örgütlü çalışma içinde yer aldı. 90 ortalarında yeraltı ilişkilerinde görev aldı. 91 Mart'ından sonra Bağcılar biriminde görevlendirildi. 92 başından itibaren SDB'lerde görevlendirildi. SDB savaşçılığı 2 Mayıs 92'de tutsak düşünceye kadar sürdü. 19 Şubat 93'te bir özgürlük eylemiyle tutsaklığına son verdi. Ve kavgasına kaldığı yerden devam etti.

Mustafa IŞIK

Şehit Düştüğü Tarih: 3 Nisan 1981

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Küçükköy

Doğduğu Tarih: ...

Doğduğu Yer: ...

12 Eylül cuntasına karşı mücadelesini sürdürürken, polis tarafından katledildi.

Henüz mücadele içerisinde yeni olmasına rağmen, kendini süratle geliştiren bir niteliğe sahipti. 12 Eylül cuntasının ardından işkenceler, tutsaklıklar birbirini izlerken, faşist terör altında mücadeleye devam edenlerdendi.

Mustafa Işık 1981 Nisanında, İstanbul Emniyet Müdürlüğü 2. Şube şeflerinden Ahmet Ateşli'nin yönettiği ve katıldığı bir operasyonla Küçükköy'deki evinden alınarak 2. şubeye getirilmiş, burada yine Ahmet Ateşli'nin verdiği emirle, 2. şube 1. kısımda 771 No'lu ekipte görevli işkenceci polisler tarafından yoğun işkenceye tabi tutularak katledilmiştir.

Rıza POYRAZ

Şehit Düştüğü Tarih: 2 Ocak 2001

Şehit Düştüğü Yer: Ümraniye Hapishanesi

Doğduğu Tarih: 1971

Doğduğu Yer: Sıvas, Kangal, Dağönü Köyü

Mezar Yeri: Cebeci Mezarlığı, İstanbul

19 Aralık 2000'de tüm hapishanelere olduğu gibi Ümraniye Hapishanesi'ne de kurşunlarla, bombalarla saldırmıştı devlet. Ümraniye'de devletin kurşunlarıyla yaralanan Rıza Poyraz, 2 Ocak günü saat 00.40'da Haydarpaşa Numune Hastahanesi'nde şehit düştü.

Rıza yoldaş, 1971 Sıvas-Kangal-Dağönü köyü doğumluydu. Çocukluğunda geldiği Gazi mahallesinde büyüdü. Gazi mahallesinde tanıdı devrimcileri ve devleti. Yoksul gecekondu halkının mücadelesini burada gördü. Genç yaşta tekstil atölyelerinde çalıştı.

1998 yılında hareketimiz ile bağ kurdu. İstanbul'da aldığı görevde kısa sürede tutsak düştü. Katliam günü barikatın en önünde yer alanlardandı. Jandarmanın kurşunlarıyla yaralandı. Kaldırıldığı hastahanede şehit düştü.

Sezgin ENGİN

Şehit Düştüğü Tarih: 13 Mart 1995

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Gazi

Doğduğu Tarih: ...

Doğduğu Yer: İstanbul Gazi

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

Gazi ayaklanmasının en genç şehididir. Çocukluğundan itibaren yoksul olsa da onurlu yaşamayı öğrendi. Ağırbaşlı ve çalışkan kişiliği ile kendini herkese sevdiren Sezgin, emeğin değerini kendi yaşamından tanıyordu. Halkın emeğini, alınterini gaspedenleri de tanıdı. Aile çevresinin etkisiyle kısa sürede devrimci düşüncelerle tanıştı ve DLMK'lı oldu. O artık Liseli Dev-Gençli genç bir devrimcidir. 14-15 yaşlarına geldiğinde DHKC'nin yaptığı gösterilerde yer almaya başlar. Artık bir Cephelidir. Sadece eylemlerde yer almak olarak anlamaz devrimciliği, halkı örgütlemeyi düşünerek sürekli bunun için çalışır. Gazi ayaklanmasının başından itibaren içinde, en önünde yer alarak, kahramanca çatışarak şehit düşer..

Sezgin Engin, DHKC Devrimci Halk Güçleri'nin bir savaşçısıdır. Tüm benliğiyle kendini devrime verdiğini, halkını katleden faşizme karşı Gazi'de sürdürülen direniş içerisinde defalarca kanıtlar adeta.

Ayaklanmanın en başından itibaren hep en önde, en militan hattadır.

Tuncay GEYİK

Şehit Düştüğü Tarih: 17 Mart 1992

Şehit Düştüğü Yer: Malatya

Doğduğu Tarih: 1967

Doğduğu Yer: Sivas

17 Mart 1992'de, Devrimci Sol Kürdistan Komitesi'ne bağlı Silahlı Devrimci Birlikler içinde yeralan diğer yoldaşları Sabit ERTÜRK, Hasan ERKUŞ, Şerafettin ŞİRİN ve Mustafa Kemal İNAN'la birlikte Malatya dağlarında düşman güçleriyle çatışarak şehit düştüler.

Tuncay GEYİK, 1967'de Sıvas'ta doğdu. İlkokulu İstanbul'da bitirdi

"Ekmek kavgası" onun için büyüyünce tanışacağı bir kavram değil, yedi yaşından beri içinde olduğu bir gerçekti. Ve 1988'de bu kavganın bilinçli bir isçisiydi artık. Gazi Mahallesinde mücadelede görevler üstlendi. Gazi Mahallesi halkı, onu ilk önce saygılı, özverili, kararlı kişiliği ile ve mücadeleye bağlılığı ile tanıdı.

Kendi dediği gibi, mücadelede hiç ikileme düşmedi Gop-Kad'ın kurucularındandı. Üç kez gözaltına alındı. Ama işkenceler onu yıldırmak şöyle dursun, öfkesini ve kararlılığını biledi. Girişkenliği, cesareti ve kararlılığı onun belirgin özelliklerindendi. Gaziosmanpaşa'da onu tanıyıp da sevmeyen yoktu. Ölüm haberi geldiğinde, kızı Olcay henüz kırk günlüktü. Kızı için "Öyle bir yetiştireceğim ki onu, her sözcüğü bir devrim olacak" diyordu.

Veysel BEYSÜREN

Şehit Düştüğü Tarih: 1 Nisan 1993

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Kadıköy

Doğduğu Tarih: 1973

Doğduğu Yer: ...

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

30 Mart-17 Nisan Şehitlerimizi Anma Günleri dolayısıyla gerçekleştirilen faşist bir polis timinin cezalandırılması eyleminde, Kadıköy Kızıltoprak'ta yoldaşları Hakkı KARAHAN ve Ferda CİVELEK'le birlikte şehit düştü.

Üçü de Kadıköy Silahlı Devrimci Birlikler Bölge Komutanlığı'na bağlı Hamiyet Yıldız Birliği üyeleriydiler.

Veysel BEYSÜREN, 1973 doğumluydu. 1991'de Liseli DEV-GENÇ saflarında mücadeleye katıldı. Gaziosmanpaşa Bölgesi'nde yeraltı faaliyetlerinde görev aldı. DEV-GENÇ milislerinde görevlendirildi. Daha sonra içinde bulunduğu ekiple birlikte Silahlı Devrimci Birlikler'de yeraldı. Bir SDB üyesi olarak ölümsüzleşti.

Yüksel GÜNEYSEL

Şehit Düştüğü Tarih: 26 Haziran 1993

Şehit Düştüğü Yer: İstanbul Gaziosmanpaşa

Doğduğu Tarih: 1973

Doğduğu Yer: Sivas, Zara

Mezar Yeri: Gazi Mezarlığı, İstanbul

SHP Gaziosmanpaşa Başkan adayı Mehmet Altuncu'nun işyerinde, Altuncu'nun ihbarı sonucu pusu kuran polisler tarafından yoldaşı Devrim Mehmet EROĞLU ile birlikte kurşuna dizildiler.

YÜKSEL GÜNEYSEL, 1973 yılında Sivas'ın Zara ilçesinde doğdu. Devrimci mücadeleye 1990 yılında GOPKAD'da katıldı.

Emekçi bir ailenin çocuğu olması, devrimci yaşamına da yansımıştı. Özverisi, mütevazılığıyla hiçbir şey beklemeksizin, devrimin hamalı oldu. Ona devrimci hareketin emekçisi olmak yetiyordu.

Bizler; Türk, Kürt, Arap, Çerkes, Gürcü, Boşnak, Azeri idik, Alevi, Sünni idik.

Bizler; Doğulu, Batılı, Kuzeyli, Güneyli, oralı, buralı idik.

Bizler; yoksul, ezilen, sömürülen ve tarih boyunca baskı ve zulümle yerinden-yurdundan edilenler olarak, bu son gurbetimizde kendimize elbirliği ile, kardeşçe, imeceyle bir yurt edindik. Zaten üzerinde doğmuş olmaktan dolayı esasen sahibi olduğumuzu bildiğimiz ve özgürce yaşayabilmek için toprağına kanımızı-canımızı harç edip kardığımız dört bir yanı cennet ettiğimiz vatanımızda, bir daha asla sürgün edilmeyeceğimiz bir mahalle, bir yaşamı kuran, birlikte yaşayan, birlikte sevinen, birlikte üzülen, birlikte kızan, düğünde coşan oynayan, cenazede kederlenen, birbirine yaslanarak ayakta dimdik duran, haksızlığa asla boyun eğmeyen, öleceğini bilse zulme biat etmeyen, her koşulda sahibi olduğu hakların kavgasını veren GAZİ HALKIYIZ...